

Ioana Albu
DINCOLO DE UMBRĂ

Ioana Albu
**DINCOLO
DE UMBRĂ**

LIMES

Colecția LAKONIA
Coordonator: VASILE IGNA

Editor: MIRCEA PETEAN
Coperta: CRISTIAN CHEȘUȚ

Autoarea și Editura Limes, 2010

Str. Snagov, 3/19
400420 Cluj-Napoca
Tel./fax: 0264/544109; 0723/194022
Email: edituralimes@yahoo.com

ISBN 978-973-726-466-4

IOANA ALBU

DINCOLO

DE

UMBRĂ

Editura LIMES
Cluj-Napoca, 2010

Prefață

Real și imaginar în lumea viselor

După cum sugerează și titlul cărții, „Dincolo de umbră”, primul volum de proză scurtă al tinerei autoare Ioana Diana Albu ne transportă într-o lume imaginară, într-un univers al viselor (bântuite adesea de coșmaruri), decantate într-o serie de nuvele aparținând unui gen literar - mai puțin cultivat în literatura noastră - literatura fantasy integrată literaturii science-fiction. De aceea, considerăm că debutul prozatoarei cu acest gen literar este unul original, având curajul și încurajarea noastră să propună cititorilor aceste „povești fantasy”, ce valorifică deopotrivă o anume experiență existențială, dar și o imaginație debordantă, efervescentă.

Dacă proza ei relevă particularități mai puțin obișnuite, biografia Ioanei Diana Albu este una aproape comună. Născută la 9 ianuarie 1981 în Alba Iulia, absolvă ca șefă de promoție, în 2004 Facultatea de litere (secția Română - Engleză) a Universității Babeș Bolyai din Cluj Napoca și se încadrează ca profesoară de Limba și literatura română la Liceul pentru Deficienți de Vedere din aceeași localitate. Începe să scrie încă de pe băncile școlii „povestioare horror cu vampiri” - după cum precizează într-un interviu din „Litera noastră” (revista Asociației Nevăzătorilor din România), inspirată de filmele de același gen, din „Dracula” lui Stocker și din versurile muzicii rock. Maturizarea se produce în ultimii ani de liceu și în primii ani de facultate, când vine în contact cu marea literatură, mai ales cu cea romantică de sorginte engleză și germană: Byron, Shelley, E.T.A. Hoffmann, Goethe și Edgar Allan Poe. Referindu-se la modele, îi amintește pe Dostoievski și Bulgakov, pe romancierii sud-americani și, în special, pe Ernesto Sábato cu romanul „Despre eroi și morminte” în care scriitorul argentinian explorează o lume a subteranelor, a subconștientului și inconștientului, un tărâm al coșmarescului, „de unde îmi culeg și eu multe dintre idei” - afirmă autoarea. Totodată, I. Albu este receptivă și la literatura S. F. de calitate și, în particular, la literatura fantasy, ilustrată de un nume ca Lovecraft, încercând și reușind - considerăm noi - să depășească anumite clișee și să își afirme propria originalitate. A participat la mai multe concursuri de creație literară, obținând de fiecare dată premiul I, lucrările fiindu-i publicate în diferite periodice.

Creațiile (în număr de 7, număr fatidic, se pare), reunite în acest volum, probează maturitatea tinerei autoare atât în tehnica scrisului, cât și în ce privește crezul estetic, formulat în interviul citat.

„... În mod straniu, cele mai reușite lucrări le-am scris într-un moment de răscruce al vieții mele și de suferință acută. Da, scrisul e un fel de terapie, însă, acum, când lucrurile s-au mai liniștit, vreau să scriu de dragul scrisului însuși, din plăcere estetică (...).

Pe de altă parte, în general, aș vrea să evit banalitatea, să trăiesc în mister, să pot vedea ceea ce e dincolo de cotidian.”

Prima nuvelă sau povestire (e destul de greu să definim o anume formă, specie literară a acestor proze) este intitulată „Regele din stele” și se deschide, ca mai toate celelalte, cu un pasaj în care autoarea-narator își formulează intenția de a se transpune într-o „lume magică”, asemănătoare celei din „Stăpânul inelelor” sau din alte cărți aparținând literaturii fantasy. Pentru aceasta, ea își creează un narator, un alter ego, Anaio, care ne va purta printr-o lume paralelă, în care întâlnim deopotrivă corăbii și farfurii zburătoare, cetăți și castele medievale, în care trăiesc regi și regine, prinți și prințese. E o poveste de dragoste: Anaio este fiica unui negustor din regatul Tara care se îndrăgostește de fiul Nemei Luan, rudă a regelui din Adar. Eroina traversează o serie de aventuri fantastice până ce va reuși să se căsătorească cu Luan, iar finalul fericit se datorează intervenției zeilor și al femeii „din lumea mașinilor” care nu este alta decât autoarea.

Prologul povestirii „sora geamănă” ne trimite spre sursele livrești ale inspirației autoarei, care îi amintește pe romanticii William Wilson și E. A. Poe, având în centrul atenției tema dublului. Și aici, autoarea-narator e prezentă în debutul narațiunii, cu pseudonimul Julia Knight, scriitoare de literatură S.F. și fantasy:

„Stăteam în fața calculatorului și încercam să scriu o nuvelă despre dragoni, lumi paralele, vrăjitorii, și altele ...”

Avem a face cu călătorii și comunicații interplanetare, prin intermediul unui cristal, cu influențarea conștiințelor pământenilor de către forțe malefice extraterestre. Pe lângă motivul visului, declanșator al narațiunii, întâlnim și tema destul de frecventă în literatura S.F. a călătoriei interstelare. Aproximarea de literatura fantasy se face prin crearea unei atmosfere medievale, în culori sumbre, grotești chiar, a unei ambianțe cenușii, dezolante, apăsătoare, sugerând atmosfera unei povestiri de groază, din care eroina se va salva miraculos și finalul este la fel de fericit ca în nuvela precedentă.

Ioana Diana Albu cultivă, în povestirile sale, acel fantastic care se apropie de miraculos, de fabulos (prezent în basme, povești, legende, mituri, epopei, etc). Acest tip de fantastic se caracterizează prin apariția bruscă a unui element misterios, inexplicabil, care perturbă ordinea firească a realității stârnind neliniștea sau chiar groaza personajelor, care încearcă să înțeleagă ce se întâmplă.

Nuvela „Arcturus” se deschide cam pe aceleași coordonate ca și cea anterioară, cu autoarea-narator în fața calculatorului, visătoare, trecând puntea dintre real și vis într-o lume, de astă dată, paradisiacă, de unde vede steaua Arcturus, cu un castel sumbru, într-o atmosferă crepusculară cu figuri stranii. Visul devine realitate, o lume a fantasmelor, „o altă realitate”, pe care naratoarea o trăiește cu maximă intensitate.

Reprezentative pentru universul fantasy, creat de I. Albu sunt și nuvelele „Poeta și demonul” (evidentă rezonanță romantică) și „Povestea prințului Eldagar”. Lumile înfățișate în prima nuvelă corespund celor patru puncte cardinale, dar sunt situate în subterane și populate cu „oamenii nopții”, vrăjitori, dragoni, etc. Există în povestirile Ioanei Albu și o doză de exotism, prin ecourile orientale ale numelor personajelor și topos-urilor (Amira, Eder, Hanum, Arcturus), apoi palate, temple, toate de o frumusețe neasemuită, dar întunecate, aproape înfricoșătoare, vorbindu-se de „Cetatea morților” sau de „Orașul morților”. A doua povestire o continuă, într-o anumită privință, pe prima prin prezența prințului Eldagar, a dragonului, a aceluiași cronotop și a unor obiecte cu funcții magice, cum este oglinda fermecată sau, în prima povestire, masca magică din piele de broască, cu care Eder îl înșală pe dragon, salvând-ul astfel pe Hanum din Orașul morților.

În ciuda acestor universuri sumbre, bânuite de coșmaruri, idealul eroinelor (personajele centrale sunt, de obicei, femei) este acela de a ajunge la lumină, la o existență senină, fericită. Se poate vorbi, așadar, de o luptă între bine și rău, între lumină și întuneric, în proza Ioanei Albu și, asemenea finalurilor din basme, forțele binelui sunt cele care triumfă.

Pornind de la povestirile cu vampiri (scrise pe băncile liceului) Ioana Diana Albu evoluează cu siguranță spre o scriitură post modernistă, cu inflexiuni livrești, dar și cu accentuate note de originalitate. Autoarea stăpânește cu dexteritate distanțele comunicării în proza fantasy, o proză de pionierat în literatura română contemporană, după cum am remarcat, așa încât debutul său editorial este cu atât mai convingător iar șansele de a deveni o prozatoare de excepție sunt dintre cele mai favorabile.

Ion Podosu

DINCOLO DE UMBRĂ

REGELE DIN STELE

Mi-ar plăcea să pot crea pe calculator un joc de duzină, cam de felul celor care

imită lumea și aventurile descrise în *Stăpânul inelelor*, sau alte cărți fantasy de genul ăsta, dar cum nu pot să proiectez jocul cu pricina, o să încerc să scriu o poveste asemănătoare, sperând că n-o să dau greș.

Încă ceva: o să mă amestec în cursul evenimentelor de câte ori va fi cazul și o să încerc să le îndrept, sau să le fac să meargă așa cum vreau eu. Sunt Ioana și, pentru că ziua asta afurisită de iarnă mă deprimă, m-am așezat în fața calculatorului și am început să refac povestea asta pe care o începusem în vară și o abandonasem din cauza unor probleme personale. Înainte de a-i da cuvântul lui Anaio, care este un fel de alter ego al meu, aș vrea să-ți urez, cititorule, lectură plăcută, și imaginează-ți că ești înaintea computerului și conduci cu mouse-ul personajul prin lumea aceea magică pe care eu o urăsc pe de-o parte, dar încă mai sunt fermecată de ea, sau mai bine închipuie-ți că ai descărcat de pe net un film fantasy pe care, un pic plictisit, îl vizionezi într-o duminică după-amiaza.

Mă numesc Anaio

M-am așezat de câteva minute la măsuța de lângă fereastră cu un vraf de tăblițe de lut ars nescrise și cu stilul în mână. Încă nu știu cum să-mi încep povestea și așa, privesc cu coada ochiului la soarele care apune și la norii roșiatici care-i primesc ultimele raze și care par flăcări rătăcitoare pe cerul albastru-închis. Culoarea norilor îmi amintește însă de ceva trist, de timpurile în care insulele Adar nu văzuseră de ~~o~~ nina soarelui și se numeau din pricina asta Insulele negre, sau Sarano, ~~tărănuu cunții~~. Pe atunci domnea în țara asta, liberă acum, regele fără nume, despre care se spunea că venise cu mulți ani în urmă din stele și care era cel mai puternic și vestit magician din această lume. Regele îi ridică din starea de sălbăticie pe oamenii care trăiau în insule, dar, în schimbul cunoștințelor pe care le stăpânea și din care le împărtăși bucuros celor mai răsăriți din neamul acela, făcu prin vrăji sau altfel ca insulele să zacă mereu într-un amurg cenușiu, care la răstimpuri făcea loc unor nopți întunecoase care puteau să dureze cu anii, așa încât locuitorii uitaseră de mult de lumina soarelui, iar când acesta străluci în sfârșit deasupra insulelor, fu pricină de mare uimire și spaimă la început și de bucurie după aceea.

Dar să las deocamdată în pace amintirile triste și să vă spun că sunt o străină crescută de un negustor din regatul Tara, care se află departe, la apus, și că de mică

am învățat să cânt, mai întâi la vioară, apoi din gură, așa încât la vârsta de douăzeci de ani ajunsesem o cântăreață faimoasă în regatul nostru.

Așa se întâmplă că, odată, către sfârșitul verii anului aceleia, Torno, seniorul orașului nostru, care era și sfetnicul regelui, primi niște oaspeți de la răsărit, dintr-o țară mică, dar prosperă care se afla pe țărmul mării, aproape de insulele regelui fără nume care era admirat și temut în toată lumea. Într-o seară, deci, seniorul nostru, cu care tatăl meu era prieten, mă chemă la o petrecere dată de el în cinstea străinilor și mă rugă să cânt câteva balade vechi. Îmi amintesc că eram îmbrăcată într-o rochie albă din voal și nu purtam bijuterii. M-am îndreptat spre estrada sălii de bal cu vioara în mână și atunci i-am văzut pe doamna Mena și pe fiul ei. N-am înțeles de ce erau îmbrăcați în negru și m-am mirat tare mult din pricina asta pentru că pe meleagurile noastre negrul nu se purta deloc, fiind socotit culoarea morții. Mi-am mutat privirea de la vestminte la chipurile lor palide, de o frumusețe rară, apoi privirile mele întâlniră privirile tânărului, pe care mai târziu am aflat că-l chema Luan.

Nu știu ce am cântat în seara aceea, dar când am terminat, Torno mă pofti să stau la masă cu el și cu străinii și făcu prezentările.

— Nu știam că aveți în țara asta cântăreți atât de buni, spuse doamna Mena. Știam că regatele apusului sunt vestite mai degrabă prin bogăția nobililor și a negustorilor decât prin artă.

Și, întorcându-se către mine, adăugă:

— Draga mea, ar trebui să vii pentru un timp la noi în răsărit, pentru că ai avea ce învăța în meșteșugul ăsta de la rapsozii noștri.

— Cine știe, doamnă, am răspuns eu, poate c-am să vin într-o zi.

Nu știam pe atunci că aveam să mă țin de cuvânt cu mult mai repede decât și-ar fi dorit doamna.

Seara trecu repede, iar eu m-am întors acasă cu chipul lui Luan întipărit în suflet și chinându-mi mintea cum să fac pentru a-l mai întâlni.

A doua zi am aflat de la tatăl meu că doamna era înrudită de departe cu regele din Adar și că cei doi ar fi vrut să-l însoare pe tânăr cu o fată străină, venită din lumea din care fusese odată izgonit regele acela, dar că Luan amâna mereu căsătoria, temându-se de rege și de neamul lui de străini blestemați.

Fără să mai lungesc vorba, o să spun că m-am îndrăgostit de cel care, peste mult timp, și după chinuri și suferințe de neîndurat mi-a devenit bărbat. M-am întâlnit întâmplător cu el în piața orașului în seara zilei în care îi aflasem povestea de la tatăl meu și ne-am înțeles să ne vedem în aceeași noapte în grădina casei mele. În grădină, cu florile care se ofileau pentru că toamna se apropia am cunoscut desfătările iubirii trupești și nu numai, pentru că m-am legat de el cu o dragoste ce depășea cu mult simplul act fizic.

Așa trecu ultima lună a verii și veni toamna, când doamna Mena se hotărî să se întoarcă în țara ei, iar eu m-am înțeles cu Luan să îl urmez acolo în taină și să ne continuăm povestea de iubire pe ascuns.

După plecarea străinilor de la răsărit, i-am mărturisit tatălui meu iubirea mea și l-am rugat să mă ajute.

— Anaio, mi-a spus, nu credeam să fii așa fără de noroc. După cum știi, Luan e de neam nobil, mult mai nobil decât tine, și, după câte se povestește, mama lui e înrudită cu străinul care domnește în Adar. Nu s-ar învoi nici moartă să-și știe feciorul căsătorit cu o simplă fiică de negustor ca tine, mai ales când regele i-a promis să-i însoare fiul cu o străină de-a lui și să-l poarte cu corăbiile lor zburătoare departe de lumea asta, în lumile de unde a venit el.

M-am amărât auzind acestea și am început să plâng, iar tata a urmat.

— De fapt, a venit timpul să știi că, poate, neamul tău e mai prost bunăoară, decât cel de negustor. Pentru că nu ești fiica mea, ci ai fost găsită de către un servitor de-al meu în grădina noastră într-o dimineață geroasă de iarnă. Iar eu, pentru că îmi murise tocmai atunci copila abia născută, m-am gândit să te cresc. Zic că ai fi de neam mai prost, dar Torno, venind într-o zi la mine și văzând veșmintele în care te găsiseră servitorul, mi-a spus că ai putea fi și tu străină, dar nu din neamul trufaș al regelui din insule, ci din altfel de oameni, asemănători cu noi, care trăiesc într-o lume îndepărtată. Însă de-ar ști mama lui Luan asta, mai mult te-ar urî, pentru că ei sunt vrăjmașii neamului din care vii tu, așa că te-aș sfătui să păzești taina asta și să nu spui nimănui vreodată ceea ce-ai aflat.

Spunând acestea, tatăl meu adoptiv mă duse în odaia lui, și, după ce deschise o casă de bani aflată în perete, unde își ținea bijuteriile de familie cele mai de preț, scoase de acolo niște hăinuțe verzi de copil, dintr-o țesătură ciudată, care nu semăna nici cu inul, nici cu cânepa, nici cu vreo altă țesătură cunoscută în lumea noastră și mi le dădu.

— Ia-le cu tine dacă vrei să pleci, dar te rog renunță la iubirea asta din care ți se vor trage doar nenorociri.

— Nu pot, tată, i-am spus plângând, și după multe stăruințe, negustorul care mă crescuse se învoi să mă ajute în ceea ce voiam să fac.

Astfel, la vreo câteva zile de la întâmplarea asta am plecat din oraș pe ascuns, odată cu un convoi cu mărfuri ale tatălui meu adoptiv. M-am deghizat în straie de orășeancă simplă pentru a nu fi recunoscută de nimeni, iar cu mine n-am luat nimic în afară de hăinuțele din țesătură ciudată și de vioară, singurul prieten pe care-l mai aveam, și așa am părăsit Tara, țara din apus, unde oamenii trăiau în prosperitate și libertate, și m-am îndreptat spre țările din răsărit, cufundate în întunericul ignoranței și unde tirani ticăloși îi subjugau pe oameni și le întunecau mințile cu ajutorul magiei regelui fără nume.

Am călătorit toată toamna, iar la începutul iernii am ajuns în regatul răsăritean. Țara era prosperă din câte am putut să văd, iar orașele cu turnurile lor

semețe și templele închinat zeilor străini păreau desprinse din basm, numai că, uitându-te la fețele parcă îmbătrânite înainte de vreme ale oamenilor și la hainele lor închise la culoare îți dădeai seama că o umbră neînțeleasă apăsa asupra celui tărâm.

Am ajuns cu bine în orașul de la țărmul mării unde își avea reședința doamna Mena, care guverna ținutul acela în numele regelui străin, și i-am trimis vorbă lui Luan că sosisem. Ne-am întâlnit în secret, iar el mă ascunse într-o căsuță de la țară, aflată în apropierea mării, unde mă vizita adeseori când scăpa de îndatoriri și de ochii iscoditori ai mamei sale.

Așa trecu iarna și veni primăvara. Ziua stăteam în casă și îmi umpleam timpul scriind cântece noi, sau contemplând marea de la fereastra mea. Mă temeam să ies, pentru ca nu cumva vreunul din oamenii doamnei să mă zărească. Adevărata mea viață începea noaptea, de fapt, în nopțile în care el venea să mă vadă. Nu are rost să descriu clipele petrecute împreună, spun doar că în acele câteva luni am cunoscut fericirea, lucru care se pare că nu le este îngăduit muritorilor, sau dacă le e, până la urmă, aceasta trebuie plătită scump. Un singur lucru mă întrista, și anume acela că trebuia să ne tănuim dragostea ca și cum am fi fost niște răufăcători și mă gândeam că aș plăti orice preț pentru a rămâne lângă el pentru totdeauna și pentru ca el să nu mai fie nevoit să plece de lângă mine. Ca și cum un duh răuvoitor mi-ar fi ascultat gândurile, curând am fost smulsă de lângă iubitul meu și purtată de soartă departe de el și aproape de moarte.

Pe la începutul verii, Luan veni într-o seară la mine mai trist și mai sumbru ca de obicei.

— Mama a plecat să sărbătorească solstițiul de vară în insule, la regele vrăjitor, spuse el îndată ce intră în casă.

— Și de ce te sperie asta? L-am întrebat. Doar tu mi-ai spus că mama ta se întâlnește destul de des cu regele.

— El știe multe, răspunse Luan, și prin magie poate afla și mai multe. De asta ar trebui să te muți în alt loc și să ne rugăm ca mama să nu afle.

Luan hotărî să mă ascundă în pivnița unei case părăsite, la câteva mile depărtare de vechiul meu ascunziș și îmi promise că se va îngriji să nu-mi lipsească nimic.

Așa se făcu că în zorii zilei următoare mi-am adunat lucrurile și m-am mutat în pivnița ruinei cu pricina, unde am trăit cam două săptămâni în întuneric, ascunzându-mă ca un animal hăituit. De pe atunci începusem să-mi căinez soarta, dar dacă aș fi știut ce mă aștepta, mi-aș fi păstrat lacrimile și suspinele pentru mai târziu.

După două săptămâni doamna se întoarse și chiar în seara zilei sosirii ei, soldații împânziră locul unde se afla ruina iar câțiva coborâră în pivniță, mă prinseră și mă luară cu ei în oraș. Către miezul nopții am fost dusă în palatul doamnei Mena care mă primi în sala de judecată.

Torțele aruncau umbre hidoase pe pereți și în lumina lor l-am văzut pe Luan care stătea la dreapta mamei sale și care părea să nu mă mai cunoască.

Doamna Mena mă la început, în bătaie de joc, „nora ei”, apoi mă insultă în cel mai josnic fel de care ar fi un om în stare și îmi spuse că pentru fapta mea avea să mă închidă în subteranele palatului și că niciodată n-aveam să mai văd lumina zilei.

Am căzut în genunchi, am implorat-o pe ea, l-am rugat pe Luan să mă ajute, dar apoi mi-am dat seama că ochii lui aveau o privire fixă, nefirească, și am început să înțeleg, înainte ca mama lui să-mi explice totul.

— L-am pus și pe băiatul ăsta încăpățânat la punct, spuse ea zâmbind răutăcios. După ce am aflat, în insule, de la regele nostru cam ce făceați voi doi pe ascuns, l-am rugat să-mi dea o poțiune pe care, dacă fiul meu ar fi băut-o, i-ar fi pierit cheful de dragoste pentru fete de negustori, fie ele și cântărețe.

Am vrut să-i spun că nu sunt fată de negustor, că poate veneam și eu din altă lume, dar mi-am adus aminte de avertismentul tatălui meu și mi-am zis că o fată de negustor e la fel de bună, poate cu mult mai bună decât o regină rea și trufașă venită din stele.

N-am mai apucat să-i spun mare lucru Menei, pentru că soldații mă duseră de acolo și mă închiseră într-o celulă întunecoasă în beciurile palatului.

Am crezut că totul se sfârșise pentru mine și că aveam să putrezesc în cămăruța aceea umedă, fără ferestre, acum, că Luan nu mă mai recunoștea, dar soarta vru să fie altfel. Soldații doamnei Mena, care seara trecută mă ridicaseră doar pe mine fără să scotocească prin pivniță după celelalte lucruri ale mele, fuseseră trimiși de stăpâna lor înapoi să îi aducă tot ceea ce îmi aparținuse,, și astfel dădură peste hăinuțele de copil țesute din acel material necunoscut, iar doamna își dădu seama din ce lume veneam și, așa cum aveam să aflu mai târziu, îl înștiință pe rege, care se spunea că-i ura cumplit pe cei din neamul meu, sau le făcea rău mai degrabă ca să se distreze. Cum auzi asta, regele trimise o corabie după mine, iar eu, fără să mi se spună nimic, am fost scoasă într-una din zile din beciul în care zăcusem și urcată pe corabia oamenilor din insulele Adar.

Marinarii străini se purtară cu mine cu mult mai bine decât mi-aș fi închipuit. Ziua mă închideau într-o cabină îngustă, aflată lângă cea a căpitanului, dar seara mă lăsau să ies și să mă plimb pe punte, îmi dădeau porții de mâncare egale cu ale lor, și, lucru curios, se arătau prietenoși cu mine, ca și cum aș fi fost mai degrabă pasagera decât prizoniera lor.

La început, cum eram doborâtă de deznădejde și de gândul că se putea să nu-l mai revăd vreodată pe Luan, care-mi provoca o durere cumplită, am rămas zile în șir închisă în cabină, dar după un timp, poate din pricina brizei sărate care seara îmi mângâia fața și îmi umfla părul, sau a stării de libertate și neîngrădire pe care mi-o dădea vederea mării, am început să sper și să-mi doresc să trăiesc, gândindu-mă că, chiar dacă era peste puterile unui om, aș putea să înving farmecele doamnei Mena și puterea regelui străin.

Așa se face că, în serile când mă lăsau să ies pe punte, am început să intru în vorbă cu marinarii, sperând că o să aflu lucruri care mi-ar putea folosi cândva. Astfel, călătoria deveni aproape plăcută.

Oamenii din insule erau înalți, cu fețele palide și părul negru, și aveau obiceiul ciudat să doarmă ziua, sau să stea în cabine, lăsându-i doar pe câțiva de veghe, iar noaptea se trezeau la viață, asemenea strigoilor. Când i-am întrebat în glumă dacă erau strigoi, mi-au răspuns că la ei în țară era mai tot timpul noapte, așa că erau obișnuiți mai degrabă cu întunericul. De fapt, aveam să-mi dau seama, din ceea ce-mi povesteau marinarii, că poporul insulelor negre nu era unul crud și dedat desfrâului, ci dimpotrivă, locuitorii acelei țări misterioase erau pașnici și iubeau legendele, muzica și dansul. Am mai aflat că țara aceea își avea capitala la Adar, un oraș mare și neînchipuit de frumos, cum spuneau marinarii, ale cărui lumini sclipeau feeric în amurgul cenușiu. N-am pus la îndoială descrierea lor, mai ales că văzusem și eu orașele din regatul doamnei Mena, care nu se asemuiau în splendoare cu capitala insulelor.

Am ajuns într-una din seri să vorbim și despre trecutul insulelor și despre legendele care se povesteau și am aflat că regele lor, după ce îi ridicase din starea de sălbăticiie și construisese orașele, durase cu ajutorul cunoștințelor pe care le deținea un pod peste mlaștinile morții, care, spuneau marinarii, fuseseră bântuite de duhuri rele înainte de venirea regelui, iar după ce căzuse noaptea peste insule, se transformaseră într-un ținut al groazei prin care nimeni nu îndrăznește să treacă.

— Deci regele a adus noaptea și voi tot îl iubiți? am întrebat eu mirată, privindu-i întrebător pe căpitan și pe cei câțiva mateloți fără treabă care se așezaseră pe punte la taifas în seara aceea.

— Înainte de venirea lui oamenii o duceau tare greu, răspunse căpitanul. Nu știau carte, trăiau mai rău ca vitele, în niște colibe de lut, și câte și mai câte... Regele nostru ne-a ridicat din dobitocia aceea... Ce dacă e mai tot timpul noapte?

N-am vrut să mă cert cu căpitanul, așa că i-am dat dreptate, dar în gând mă îngrozeam de țara învăluită de umbre și îmi era milă de oamenii aceia care nu știau ce e soarele și îmi ziceam că fuseseră mai fericiți în sălbăticia lor decât erau acum cu toată știința și prosperitatea datorite de rege.

— Și cu mlaștinile alea ce e? Am întrebat eu ca să schimb vorba.

— Se zice că cine ajunge acolo și bea din apa lor își pierde mințile și ajunge mai rău ca un animal, răspunse căpitanul.

— Și se mai zice, spuse un matelot mai bătrân, pufăind cu nădejde dintr-o pipă de lut, că cine reușește să iasă cu mintea întreagă din iadul ăla are putere asupra duhurilor din mlaștini și mai dobândește și alte puteri vrăjitorești.

— Astea-s povești, spuse altul.

— Chiar așa? îl întrerupse primul matelot râzând. Și de corăbiile zburătoare și de străinii din alte lumi veniți în oșpeție la regele nostru s-a zis că sunt povești până ce au văzut oamenii cum zboară corăbiile pe deasupra orașelor.

Îi ascultam, dar în minte mi se înfiripase un gând nebunesc și, mânată de o speranță bolnavă, am întrebat:

— În drumul meu spre Adar o să trec prin mlaștini?

— Da, răspunse căpitanul, drumul trece pe acolo, dar să n-ai grijă. Peste mlaștini e durat un pod suspendat mult deasupra lor, făcut de prietenii regelui.

— Ce credeți că o să se întâmple cu mine în Adar? i-am mai întrebat.

— Nimic rău, spuse căpitanul privindu-mă încurajator. Din câte știu eu, ai supărat-o pe doamna Mena pentru că ai trăit cu fiul ei. Regele ne-a poruncit să ne purtăm bine cu dumneata și mă gândesc că ăl mai mare rău ce ți se poate întâmpla e c-o să fii trimisă într-un ținut depărtat, așa, ca să nu-l mai vezi pe fiul doamnei. Dar regele e bun și o să se îngrijească să ai, acolo unde te trimite, casă, bani și tot ce-și poate dori o femeie frumoasă ca dumneata. Cât despre fiul doamnei, e un prostănac care tremură de frica mamei-sii. De eram în locul lui, aș fi fugit cu dumneata în lume de la început și aș fi lăsat-o pe cotoroanță cu buzele umflate, să se mărite ea cu fata străină dac-ar fi poftit.

Pălăvrăgeala căpitanului mă făcu să râd, dar în același timp am luat o hotărâre cumplită. Mă gândeam că, dacă m-aș arunca de pe pod în mlaștini și aș supraviețui încercărilor la care aș fi supusă, dacă aș învinge nebunia și moartea, aș dobândi puteri cu ajutorul cărora aș putea să le țin piept Menei și străinilor, sau poate că aș reuși să-l eliberez pe Luan de sub vraja regelui și, vorba căpitanului, am fugi în lume.

Mai trecură câteva zile și, în a cincisprezecea zi de când călătoream pe mare, soarele fu ascuns de o negură ciudată, iar peste alte două zile în locul zilei era numai un amurg cenușiu, iar nopțile se făcură lungi, ca și cele de iarnă.

În a douăzecea zi de călătorie, marinarii mă chemară pe punte și-mi arătară în depărtare conturul șters al țărmului.

— Am ajuns acasă, strigau care mai de care, bucurându-se cu adevărat că-și revedeau țara la al cărei gând numai îmi îngheța sângele în vine.

Seara am debarcat într-un sătuc de pescari. Marinarii coborâră pe uscat și dădură buzna în prima cârciumă care le ieși în cale, iar pe mine mă dădură în paza a trei soldați care ne așteptaseră pe țărm.

Mi-am luat rămas bun de la marinari și de la căpitan, care-mi urară drum bun, și după aceea am pornit la drum împreună cu cei trei ostași ai regelui. Am mers toată noaptea și, în zori, când întunericul făcu loc amurgului palid, am ajuns într-un oraș destul de mare, unde ne-am odihnit câteva ore la un han.

Am călătorit printr-o regiune de șes cu sate și orașe destul de numeroase, ziua și noaptea următoare, din câte am socotit eu, pentru că amurgul acela posomorât mă făcea să număr greșit zilele. N-am îndrăznit să-i întreb pe soldați cât mai aveam până la smâncuri, de teamă să nu-mi ghicească gândul.

În ziua a patra am ajuns la podul suspendat, făcut dintr-o piatră neagră, asemănătoare onixului. Am fost uimită de măiestria celor care îl duraseră și, chiar dacă regele îmi era dușman, am înțeles de ce supușii lui îl admirau atâta. Podul era plin de oameni, care-l traversau pe jos, și de care cu poveri. M-am bucurat că regele nu mă socotise așa de însemnată încât să trimită o corabie zburătoare după mine, pentru că atunci n-aș fi avut nici un mijloc de a-mi realiza planul.

Am mers o vreme, apoi, uitându-mă în jos, am văzut sub pod apa verzuie și stufărișul și vreo două trei focuri rătăcitoare, luminând sumbru în depărtare. La vederea lor, oamenii se întunecară la față, iar unii începură să murmure rugăciuni șoptite către zeii lor.

L-am rugat pe unul dintre soldați să mă lase să mă apropiu de parapet, pentru că străină fiind, nu mai văzusem până atunci asemenea lucruri. Codindu-se, mai degrabă din cauza fricii, omul mă lăsă să mă apropiu de balustrada de fier. Am făcut un mic salt, și, înainte ca soldații să mă poată opri, m-am aruncat peste balustradă.

Am căzut peste un maldăr de stuf și nu m-am lovit destul de rău. M-am ridicat în capul oaselor și am auzit neclar strigătele și exclamațiile de uimire ale celor de pe pod.

M-am îndepărtat repede de pod, mergând prin apa care-mi venea până la genunchi și prin păpurișul care mi se prindea de haine. Eram bucuroasă că nimeni din cei de pe pod nu îndrăznise să coboare după mine și asta îmi dădea o stare aproape de bucurie, gândindu-mă că eram liberă, că scăpasem de paznicii mei și îmi aveam soarta în mâini.

Bucuria mea se dovedi curând a fi deșartă, pentru că apa noroioasă crescuse dintr-odată până ce îmi ajunse la brâu, iar din când în când apăreau din apă broaște urâte, sau alte vietăți de care nu mai auzisem până atunci. Pe de altă parte, focurile galbene din depărtare păreau să se apropie de mine într-un dans monstruos, care mă scotea din minți. Nu știam ce puteau fi, dar ascultasem poveștile marinarilor și mă temeam că în curând aveam să întâlnesc temutele duhuri despre care vorbiseră aceștia.

Acum, după ce toate au trecut, privind pe fereastra casei mele din Adar, văd cerul de seară și-mi aduc aminte că cerul de deasupra mlaștinilor avea aceeași culoare sumbră și era brăzdat de nori cenușiu-roșietici, care parcă ardeau cuprinși de un foc blestemat.

Am înaintat prin apă, paralel cu umbra podului, câteva ore bune și nu m-am oprit, deși îmi era foame și eram obosită. La început nu m-am atins de vietățile din smârcuri, dar mai apoi, văzând că n-am de ales, am prins câteva broaște pe care le-am mâncat crude.

Am auzit un zgomot în depărtare și după câțva timp i-am văzut pe soldații regelui care scotoceau mlaștinile în căutarea mea. Am auzit undeva lătratul unui câine și am văzut cum oștenii dădeau foc verdeții și stufărișului, pentru a pârjoli tot ce e viu. M-am ascuns în stuf și am așteptat ca oamenii să se apropie. Curând câinii fură lângă mine, și câțiva soldați îi urmară. M-am scufundat cu tot corpul în apă, respirând doar printr-o tulpină de trestie care ieșea la suprafață. Soldații dădură foc stufărișului, iar eu mi-am zis că venise vremea să mor. Am închis ochii și mi-am adus aminte de Luan, așa cum îl știam înainte de a fi înrobitor prin vrăji de mama lui, pentru că voiam măcar să mor cu chipul lui în minte și am așteptat ca focul să aprindă stuful de deasupra mea și să-mi pârjolească pielea, dar, văzând că nu se întâmpla nimic, am deschis ochii și am văzut că, deși stuful ardea, eu nu simțeam nimic. Începând să înțeleg, am ieșit la suprafață și în clipa următoare soldații pieiră, iar eu am rămas singură. Avusesem o vedenie care mă înspăimântase într-atât încât mă făcuse să mă scufund în smârcuri și să beau, fără voie din apa urât mirositoare. Pesemne asta urmăriseră duhurile rele, pentru că marinarii spusese că cel ce ar fi băut din apa mlaștinii era pierdut. Simțind cum disperarea mi se strecoară în suflet, am mers totuși mai departe, urmând umbra podului, toată ziua și

o parte din noapte, până ce am ajuns la un plaur de verdeață aproape uscată, unde m-am oprit puțin. Trebuia să mă odihnesc, chiar dacă asta ar fi însemnat să nu mă mai trezesc niciodată.

Am visat, sau poate că n-a fost vis.

Eram într-o cameră cu pereții vopsiți în portocaliu. În dreapta ușii era un pat destul de mic, acoperit cu o cuvertură de aceeași culoare. M-am lăsat să cad pe pat și m-am uitat uimită la femeia îmbrăcată în haine ciudate, din aceeași țesătură ca și hăinuțele mele de copil, care scria la o mașină și mai neînchipuită, iar literele sclipeau luminos pe o sticlă care arăta ca un geam în miniatură.

Femeia se opri din scris pentru o clipă, întoarse capul și mă privi în ochi. Înainte de a leșina, mi-am dat seama că, deși nu semăna cu mine la înfățișare, femeia care scria eram eu.

Sunt Ioana

Am spus la început că o să-mi bag nasul și ghearele în desfășurarea evenimentelor poveștii care ar putea să fie un joc de calculator, dar asta e, n-am ce face, e privilegiul meu de creator sau de om care trage sforile, chiar dacă senzația asta e iluzorie. Poate că și eu sunt personajul altcuiva, dar nu intru aici în amănunte. Sper numai ca acel scriitor să fie unul bun la suflet.

Deci, mi-am adus personajul din mlaștini în camera mea și am lăsat-o pe cântăreață să leșine pe patul meu. Când am scris despre ea mi-o închipuiam frumoasă, și așa ar fi rămas, dacă n-ar fi ajuns în smârcuri. Acum e îmbrăcată în zdrențe, are părul încâlcit și plin de mătasea-broaștei, iar pielea începe să-i capete o nuanță verzuie, de care n-o să mai scape câte zile va avea, astfel încât după aceea, frumusețea ei va avea ceva nepământesc și aproape înfricoșător, ceva de monstru sau de om întors din morți. O s-o trimit în curând în mlaștini, de unde o să scape cu mintea întreagă, iar de femeia care scria la mașina stranie n-o să-și mai aducă aminte decât vag, ca și cum ar fi fost un vis.

Acum o să-mi îndrept atenția spre regele din stele, cu care mă tem că n-o să fiu prea miloasă, acum că mi-a picat în mână, sau mă rog, am iluzia asta.

N-o să-l descriu prea mult și o să spun că imaginea lui seamănă cu aceea a lui Nyarlat-Hotep din romanul lui Lovecraft, de unde o să-i și preiau descrierea.

Regele are un chip tânăr caracteristic faraonilor și poartă o mantie grea de brocart negru.

Ținuta sa mândră și trăsăturile elegante emană acea putere de seducție a unui zeu întunecat și a unui înger căzut în păcat, iar pleoapele sale ascund sclipirea ironică a unui caracter capricios.

Dacă închid ochii, îl văd pe rege, stând la fereastră într-una dintre sălile castelului său din Adar și privind pierdut la luminile orașului care strălucesc în întuneric. Nu mai are sclipirea ironică a ochilor, pleoapele îi tremură și i s-au învinețit, iar cearcănele mari din jurul ochilor îi urătesc chipul de o frumusețe întunecată.

Își cuprinde pentru câteva clipe fruntea în mâini, apoi se ridică de pe scaunul de lângă fereastră și se îndreaptă nesigur spre masă. Se așează pe un alt scaun și începe să scrie ceva într-o scriere hieroglifică pe niște tăblițe.

Sunt regele din stele

Oare cât timp să fi trecut de când n-am mai închis ochii? Zece ani, sau o sută? Întrebări neroade, și totuși, aș da totul pentru câteva clipe de somn. De când nu mai dorm îmi vin în minte gânduri ciudate, pe care nu le avusesem înainte, câteodată mă înduișez fără voie și parcă aș avea simțiri asemănătoare cu acelea ale oamenilor, totuși am continuat să le fac celorlalți rău, iar figurile victimelor mele îmi chinuie singurătatea de coșmar în care trăiesc.

Mă uitam înainte pe fereastră la orașul ăsta înfloritor, cu oameni care trăiesc în întuneric și nu știu ce e lumina zilei. Ei mă iubesc și ar muri pentru mine, fără să știe că prea puțin îmi pasă de ei și că sunt buni doar atâta cât servesc scopurilor mele, lucru pentru care i-am și ridicat din sălbăticie. Ei cred că venirea mea în insulele lor a fost o binecuvântare, fără să știe că am ajuns în lumea asta alungat de semenii mei care mi-au reproșat răutatea și cruzimea și care m-au osândit la singurătate și exil până când mă voi îndrepta...

Îmi vine să râd și acum când îmi aduc aminte de vremurile acelea, dar să las asta. Sunt obosit și mă doare cumplit capul. Câteodată am impresia că nu mai sunt stăpân pe propriile mele simțuri și că realitatea alunecă în coșmar. Din colțuri mă privesc chipuri șterse, cu fețele schimonosite de ură. Toți mă acuză, dar ce să fac dacă natura mea mă împinge câteodată să întrec măsura?

Nu știu de ce îmi tremură acum în fața ochilor chipul nenorocitei aceleia de cântărețe care s-a încurcat cu fiul Menei. Fără să am vreun glob de cristal, așa cum cred supușii mei din insule, știu și văd multe, așa încât o văd pe femeia aproape goală dormind pe unul dintre plauri în mlaștini.

O văd și pe cealaltă, ale cărei degete alunecă cu repeziciune pe tastatura calculatorului, scriind despre mine însuflețită de ură și de satisfacție la gândul suferințelor mele.

Aș putea să le ucid pe amândouă, dar sunt prea obosit și aș vrea să dorm... Ce mult aș vrea să pot ațipi măcar... Și, până la urmă, ce m-a apucat să-i promit Menei o mireasă din neamul meu pentru pământul de fiu-său? Femeia aia e peste măsură de îngâmfată și vrea cam multe. O să-i scriu o scrisoare în care-o s-o anunț că fata s-a răzgândit și în care o s-o indemn să-și ia gândul de la călătoriile în lumile de dincolo și de la încuscrirea cu ființe superioare.

Cât despre cântăreață, o s-o las să-și urmeze destinul și, dacă ajunge la marginea smârcurilor, o s-o trimit pe una din iesmele care bănuie pe acolo la ea cu poruncă să-i spună cum ar putea destrăma vraja în care e prins iubitul ei. De ce fac oare asta? Pentru că îmi e totuna. Poate că dacă aș mai repara din răul făcut victimelor mele aș putea să dorm puțin și, până la urmă, m-aș putea întoarce în stele cu una dintre corăbiile zburătoare, asta dac-o să-i conving vreodată pe frații mei că m-am schimbat. Ei vin aici de multe ori, trag în ospetie la mine, dar apoi pleacă și mă lasă iar singur. De ce să vreau să mă întorc la ei când

și ei mă urăsc? Pentru că sunt din același neam cu ei și pentru că am obosit de atâta singurătate...

O să-mi las un pic capul pe masă sperând c-o să adorm, deși știu că n-are rost să mă prefac, dar deocamdată nu mai scriu nimic.

Sunt Anaio

M-am trezit pe plaurul de iarbă uscată unde adormisem și mi-am amintit cu uimire visul cu femeia care scria la mașina ciudată. Oare a fost doar o nălucire a duhurilor mlaștinii, sau poate că fusesem în acea lume a mașinilor cu adevărat? N-avea rost să-mi pun prea multe întrebări din pricina unor vise, așa că am mers mai departe, mai mult târându-mă pe brânci și înotând, dar până la urmă, când veni a doua noapte, am văzut sclipind câteva lumini palide în depărtare și am știut că în curând aveam să ies din smârcuri.

Când am simțit pământ uscat sub picioare și m-am oprit să mă odihnesc puțin, înaintea mea se ivi o fată goală, înaltă și cu părul negru, dar ai cărei ochi aveau o privire fixă și erau sticloși precum cei ai morților.

— Regele m-a trimis să-ți spun, începu ea, cu o voce melodioasă, dar care avea în ea ceva respingător și neomenesc, asemenea muzicii unor cristale ciocnite unul de altul. Regele a spus, continuă fata, că, dacă vrei să-l faci pe iubitul tău să-și amintească de tine și să te îndrăgească iar, va trebui să găsești talismanul din castelul părăsit al marilor regi din țara Galat, care se află la sud de insulele astea.

— Și de unde atâta grijă la regele vostru pentru mine, am spus eu mirată, temându-mă de glasul răgușit care-mi ieșea din gât și care parcă semăna cu vocea fetei. Și tu cine ești?

— Sunt un duh al smârcurilor, răspunse ea. Pentru că ai ieșit cu mintea întreagă din mlaștină, ne poți vedea și ai putere asupra noastră și a altor duhuri de un neam cu noi, dar te sfătuiesc să nu o folosești decât atunci când vei avea nevoie.

Spunând acestea arătarea pieri și mă lăsă singură. Mi-am continuat drumul spre luminițele palide ce se zăreau în depărtare și nu după mult timp am ajuns la marginea unui sat. Eram obosită și îmi era foame, așa că am bătut la ușa primei căsuțe care mi-a ieșit în cale. Îmi deschise o femeie tânără, dar văzându-mă în halul în care eram, scoase un țipăt și îmi închise ușa în nas.

Am mai bătut la ușile câtorva case, dar oamenii ieșeau la geamuri, se uitau la mine îngroziți, iar ușile rămâneau închise. Așa stând lucrurile, m-am culcat pe câmp, la marginea satului, și am adormit repede, uitând de foame și de tot.

A doua zi, după ce m-am trezit, în crepusculul cenușiu, mi-am privit chipul într-o fântână de la marginea satului. M-am îngrozit când am văzut cum din apă mă privea o iasmă cu pielea verde, buzele umflate și cu părul năclăit de iarba-broaștelor. Am început să plâng, dar amintindu-mi că fusesem îndeajuns de puternică încât să înfrunt urgia duhurilor mlaștinii și gândindu-mă la ceea ce mă aștepta, mi-am șters lacrimile, am scos o găleată de apă din fântână cu care, de bine de rău m-am spălat de noroi și de verdeață.

Am lepădat lângă fântână zdrențele cu care fusesem îmbrăcată și, ascunzându-mă în umbră, am reușit să fur o rochie și alte câteva țoale puse la uscat într-o curte. M-am îmbrăcat în hainele țărănești și m-am privit iar în apa fântânii. Pielea mea își păstra

culoarea verzuie, nesănătoasă, dar în rest arătam a ființă omenească, deși eram oarecum schimbată.

Am ocolit satul în care oamenii se speriaseră de mine seara trecută și am mers mai departe la întâmplare. Nu știam în ce parte e Adarul, nici pe unde trebuia s-o apuc ca să ajung la țărmul sudic.

În satul următor în care m-am oprit, am aflat că marea cetate era departe, cale de o zi către răsărit, iar ca să ajung la porturile din sud trebuia să călătoresc cam cinci zile. După ce oamenii îmi dădură de mâncare, am pornit fără întârziere spre sud prin amurgul posomorât, sperând că mă schimbasem îndeajuns de mult ca soldații regelui să nu mă mai poată recunoaște.

Spre marea mea mirare, deși am întâlnit câțiva soldați pe drum, aceștia aveau alte treburi pe acolo și am aflat de la oameni că n-o căutase nimeni pe cântăreța străină în acel ținut. Poate că oștenii crezuseră că am murit în mlaștini, sau regele își schimbase gândul în ceea ce mă privea, așa cum îmi spusese duhul.

Oricum ar fi fost, nimeni nu mă opri în drumul meu, iar într-a cincea zi de când ieșisem din mlaștini, am ajuns într-unul dintre orașele porturi de pe țărmul de sud.

Acolo, deși mă temeam de urmărirea regelui, am rămas câteva zile. N-aveam nici un ban la mine, așa că am cântat prin piețe ca să adun banii trebuitori călătoriei pe mare.

În cele din urmă, m-am îmbarcat pe corabia unor negustori, care voiau să-și vândă mărfurile în regatul din sud. În primele două nopți m-am uitat în urmă cu teamă, să văd dacă regele nu aflase de fuga mea pe mare și nu-și trimisese navele pe urma noastră, dar marea era pustie și doar a patra zi de la plecare ne-am întâlnit cu o altă corabie de marfă care se întorcea în Adar, venind din sud.

Peste alte câteva zile, trezindu-mă dimineța, am văzut pentru prima oară, după multă vreme, soarele. Am ieșit pe punte și am început să dansez de bucurie, spre nedumerirea negustorilor și a marinarilor, care-și acopereau ochii cu mâinile spre a-i feri de lumina puternică și care în curând se ascuseră în cabinele lor. M-am întors apoi cu fața spre umbra pe care-o lăsasem în spate, și, îndreptându-mi pumnul către insulele negre, l-am blestemat amarnic pe rege, pe doamna Mena și am jurat încă o dată să fac orice pentru a-l elibera pe cel pe care-l iubeam de sub puterea lor.

Am călătorit pe mare o lună încheiată și, pe la începutul toamnei, am ajuns în regatul din sud.

Când am ajuns în primul oraș, mi-am cumpărat din banii rămași o vioară, după care am început să colind satele și orașele, ducând o viață de rapsod rătăcitor și cântând fie în piețe, fie pe la petrecerile date de localnici cu diferite prilejuri.

Serile, când trăgeam pe la vreun han, mă închideam în cămăruța mea și izvodeam cântece noi, în care vorbeam despre spaimă și moarte, despre mlaștini și țara întunecată a regelui din stele, despre iubirea mea pierdută și despre chipul celui pe care nu-l puteam uita. Cântecele astea le cântam, acompaniindu-mă la vioară, și la petrecerile la care eram chemată – cum ziceam – iar locuitorii aceluia ținut, din pricina ciudăteniei melodiilor triste și sumbre pe care le cântam, îmi spuseră cântăreța nebună din Adar.

Am rătăcit prin țara aceea cât ținu toamna, iar la începutul iernii am poposit într-un orașel de la poalele munților înalți și sălbatici dincolo de care, spuneau oamenii, se aflau ruinele castelului vechilor regi ai acelor locuri. Am mai aflat că neamul regilor acelora se

stinsese cu mult timp în urmă, iar de atunci înainte, țara fusese guvernată de un consiliu de cetățeni frunțași ai marilor orașe.

Mi-am amânat călătoria în munți pentru începutul primăverii, pentru că oamenii spuneau că era primejdios pentru cineva să-i traverseze iarna și că pădurile bătrâne și dese care acopereau versanții erau bânuite.

Dar prevederea fu doar unul din motivele pentru care am zăbovit trei luni în orașul liniștit de la poalele munților. Adevărul e că începuseră să-mi fie dragi oamenii veseli și prietenoși care locuiau în acea țară liberă, fără regi, și care semănau în multe privințe cu cei din regatul de la apus al Tarei, pe care-l lăsasem cu o veșnicie parcă în urmă. Și apoi, aveam nevoie de timp pentru a-mi aduna mințile zdruncinate de cele întâmplare, de-a mă odihni și de a prinde noi puteri pentru încercările care aveau să vină.

Iarna trecu repede, dar în acest răstimp am reușit să mă odihnesc și să-mi adun gândurile, așa că la venirea primăverii, îndată ce zăpezile începură să se topească, mi-am adunat lucrurile pe care le aveam într-o boccea, și ceva merinde pentru drum și, într-o dimineață însorită am apucat-o spre munți.

Am mers vreme de câteva ceasuri prin locuri umblate și prin sate și pe la amiază am intrat în sălbăticie. La început am trecut printr-o pădure bătrână de fagi destul de ușor de străbătut, iar mai apoi am intrat într-un codru de brad, prin care înaintarea îmi fu cu mult mai grea. Către seară am ieșit din pădure și am ajuns la trecătoarea prin care se ajungea la platoul unde se ridicase odată castelul singuratic al marilor regi din vechime.

Înainte de-a intra în trecătoare, m-am așezat pe o piatră la marginea drumului și am mâncat o parte din mâncarea pe care-o adusesem cu mine. Puțin mai încolo, în spatele pietrelor pe care mă așezasem să mănânc, era o râpă destul de adâncă, cu pereții aproape verticali.

N-am terminat bine de mâncat, când din râpa cu pricina se auzi un vuiet ciudat și curând se ridicară din adânc trei arătări de ceață care se apropiară plutind. Coborând pe pământ, luară chipuri de oameni. Astfel doi dintre ei se transformară în frați gemeni înalți și blonzi, iar a treia arătare deveni o fată brunetă, îmbrăcată în straie verzi.

— Cine sunteți? am întrebat deși aproape ghicisem răspunsul pe care aveau să-l dea.

— Suntem duhuri ale muntelui, răspunse unul dintre gemeni. Nu vrem să-ți facem nici un rău, deși mulți din neamul nostru ar încerca poate să te omoare sau să te scoată din minți. Noi vrem să te ajutăm, pentru că știm cine ești și prin câte ai trecut.

Am bănuț mai întâi că era o capcană întinsă de rege, care aflase prin mijloace vrăjitoarești unde mă aflam și își trimisese slujitorii să-mi întindă o cursă, dar văzând chipurile frumoase și prietenoase ale tinerilor, am hotărât să am oarecare încredere în ei.

Le-am spus că voiam să caut ruinele castelului vechilor regi, fără să le destăinui și ceea ce speram să găsesc acolo, iar ei se oferiră să mă însoțească.

— Poate o să ai nevoie de noi, spuse fata. Locurile acelea sunt bânuite.

Deși mă temeam de cele trei duhuri ale muntelui, i-am lăsat să vină cu mine. M-am ridicat de pe piatra pe care stătusem și am plecat mai departe, urmată de cei trei tineri.

Când am ajuns în trecătoare, începuse să se întunece, iar când am ieșit pe platoul acoperit cu iarbă și copăcei pitici din partea cealaltă, luna plină și roșietică se ridica deasupra munților. Am văzut grămada de pietre acoperite cu iarbă și mușchi care odată fusese un castel semeț, dar ruinele erau în asemenea stare de decădere, încât doar câteva

pietre mai rămăseseră din ziduri, și nu se mai cunoștea unde fuseseră odată sălile sau odăile acestuia.

Am mers până lângă ruine și, cuprinsă de disperare am îngenunchiat lângă pietre și am început să scormonesc în ele cu mâinile.

— Dacă cauți vreo comoară, atunci ai venit degeaba până aici, spuse unul dintre cei doi gemeni. Comorile castelului au fost jefuite cu mult înainte ca tu să te fi născut.

— Nu caut comori, i-am răspuns, dorindu-mi ca însoțitorii mei nepoștiți să mă lase cât mai repede în pace.

— Atunci ce cauți? întrebă fata cu un zâmbet nehotărât pe buze.

— De unde să știu că nu îl sluiți pe regele din insulele negre? am întrebat, ridicându-mă în picioare.

— Regele e bolnav de moarte, răspunse fata, și apoi, nu are nici o putere asupra noastră.

Nu eram prea convinsă, dar pentru că pierdusem aproape de tot speranța că aș mai putea găsi talismanul în grămada aceea de pietre, le-am spus duhurilor povestea mea.

— Dacă e ceva de găsit aici, o să-l găsim noi, spuse unul dintre cei doi bărbați blonzi. Așteaptă puțin.

Spunând acestea, fata făcu un semn asupra ruinelor, iar pietrele începură să se miște și să se ridice singure de la pământ, ca și cum ar fi fost răscolite de un vânt năpraznic. După un sfert de ceas, timp în care ruinele fură cercetate piatră cu piatră, fata cu părul negru ridică de sub una din pietre un medalion oval din argint, fără prea mare valoare, dar care era gravat cu semne magice ciudate.

— Nu știu dacă ăsta e talismanul pe care-l vrei, spuse ea întinzându-mi-l, dar se vede treaba că e singura comoară a ruinelor de aici.

Am luat medalionul și i-am mulțumit fetei. Nu mai avea rost să zăbovesc în preajma ruinelor. Aveam să văd dacă bijuteria era într-adevăr talismanul despre care vorbise iasma din mlaștini, atunci când l-aș fi revăzut pe Luan, dar pentru asta trebuia să mă întorc în regatul guvernat de mama lui.

M-am întors din munți în aceeași noapte și, pentru că cele trei duhuri mă călăuziră, nu m-am rătăcit, iar în zori am ajuns în satele de la poalele munților. La prânz mă afluam în orașul în care îmi petrecusem iarna, de unde mi-am cumpărat merinde și haine pentru călătoria care mă aștepta și, fără să mai zăbovesc, am pornit la drum spre țărmul mării.

După alte două zile de mers și tot atâtea nopți petrecute în niște hanuri oarecare de pe marginea drumului, am ajuns în portul unde debarcasem toamna trecută, venind din insulele negre.

Am rămas în noaptea aceea la un han, iar a doua zi de dimineață, am coborât în port să găsesc un vas care ar fi plecat cât de repede s-ar fi putut spre țara doamnei Mena.

Am găsit o corabie mică, de marfă, din Adar, și, deși mă temeam de oamenii de acolo și amintirile despre țara lor îmi umpleau sufletul de mânie și durere, m-am hotărât să mă imbarc pe vasul care ridica ancora chiar în ziua aceea.

Odată instalată într-una din cabinele micului vas, am intrat în vorbă cu oamenii și astfel am aflat despre schimbările care avuseseră loc în țara lor, despre ivirea neașteptată a soarelui pe care oamenii nu și-l mai aminteau și de care se temuseră mai întâi, dar cu strălucirea căruia se obișnuiseră iar, despre plecarea regelui din stele și despre înscăunarea fiului Menei.

Auzind povestea uimitoare pe care mi-o spuneau marinarii, în timp ce-i observam cu coada ochiului cum nu se mai temeau de lumina soarelui, mi-am schimbat gândul și m-am hotărât să mă întorc în insule.

Sunt regele din stele

Azi am reușit să ațipesc puțin, dar asta nu mi-a alungat oboseala copleșitoare care mă slăbește de puteri și face ca fiecare clipă să pară o eternitate întunecată. Totuși sunt în stare să stau la masă și să scriu. E ultima dată când privesc cerul nopții de aici, din iatacul fastuos al palatului meu din Adar. De ce ultima dată? Pentru că o să plec din lumea asta și, chiar dacă frații mei n-o să fie încă de acord să mă întorc acasă, poate că plecarea mea de aici e un început... Spre ce, nu știu nici eu. Știu numai că imaginile celor pe care i-am chinuit odată încep să pălească și să mă lase în pace.

Acum câteva săptămâni, când zăceam întins în patul meu, cuprins de halucinații cumplite, i-am auzit pe doi dintre cei care slujeau la palat vorbind.

— Să știi că regele nostru e pe moarte, spunea unul. Păcat de el. Ne-a făcut mult bine.

— Și bine, dar și rău, răspunse celălalt. Tu n-ai ieșit niciodată din țara asta, dar eu am fost la apus, dincolo de mare, unde ziua strălucește soarele. Totul e altfel acolo și, când m-am întors aici, regatul ăsta mi s-a părut întunecat și sumbru, iar oamenii niște morți care rătăcesc fără speranță prin amurg.

— Cine știe ce zănatic ți-o fi împuiat capul cu lucruri din astea, răspunse celălalt. Mie mi-e bine aici.

— Pentru că nu ai văzut și alte locuri, i-o tăie omul care era nemulțumit de mine. N-ai văzut câtă deosebire e între străinii care vin din când în când pe la regele nostru și el? Ceilalți sunt prietenoși, nu încruntați și posomorâți ca el. Și pe urmă se spune că regele ar fi fost alungat de către ai lui și așa ar fi venit aici, iar noi, oamenii care am trăit în insulele astea, trebuie să îndurăm pacostea venită cine știe de unde...

Celălalt începu să-l mustre și să-i atragă atenția că ar putea fi auziți, și n-am mai ascultat ceea ce-și spuneau, dar în timp ce slujitorii vorbeau, mi-a venit un gând ciudat, așa că, luând din ascunzătoarea lui cristalul poliedric prin care pot comunica cu cei din neamul meu, i-am spus celui mai apropiat prieten pe care îl aveam să vină la palat cu o corabie zburătoare peste câteva zile, iar în drumul lui spre insule să treacă pe la Mena și s-o aducă și pe ea încoace împreună cu fiul ei. Mă gândeam să organizez o petrecere de adio și să le pregătesc tuturor o surpriză colosală, pentru că mi-au plăcut de când mă știu spectacolul și loviturile de teatru.

Prietenul meu sosi în Adar cu două zile în urmă, și împreună cu el veniră și vrăjitoarea și fiul ei. Cum pregătisem totul înainte, ieri pe la prânz a început petrecerea.

Orașul era împodobit cu lampioane care străluceau în amurg și cu flori albe, cu parfum îmbătător, care trăiesc în întuneric dar pe care lumina puternică le-ar ucide. Oamenii ieșiseră cu toții în piața mare a orașului și, când am socotit că soarele era pe cale să apună, am ieșit și eu în piață însoțit de prietenul meu și de Mena cu fiul ei. Acolo le-am spus tuturor că aveam de gând să plec pentru totdeauna din insule și să-l las pe tron în locul meu pe Luan, fiul guvernatoarei din țărișoara de pe țărmul mării.

Și, sub privirile uimite ale celor trei, am făcut semnele magice care risipiră negura, iar soarele la apus străluci deasupra insulelor, pentru prima dată după câteva sute de ani.

Prietenul meu crezu la început că mi-am pierdut mințile, Mena începu să se smiorcăie și să-mi mulțumească pentru marea cinste pe care i-o făcusem fiului ei, ceilalți oameni priveau speriați soarele la apus, și așa, făcându-le celorlalți un semn distant cu mâna, m-am retras în palatul meu. Nu-mi fuseseră niciodată dragi oamenii din insule și nu mă încerca nici un regret că-i părăseam, tot ceea ce voiam era... puțină odihnă și o schimbare de peisaj, restul nu conta. Dacă femeia străină avea să se întoarcă cu bine în insule, ar fi desăvârșit ceea ce lăsasem eu neterminat, astfel încât iubitul ei și locuitorii ar fi fost pe deplin liberi. Deocamdată le dădusem înapoi lumina soarelui și asta trebuia să-i mulțumească.

Cât despre mine, vorbind mai târziu, în seara aceea, cu prietenul meu, acesta fu de acord să mă ia cu el în corabie și să mă ducă spre stele, dar refuză să mă lase să mă întorc acasă așa cum sperasem. Spunea că nu era timpul încă, dar aveam permisiunea să-mi aleg o altă lume în care puteam să trăiesc și, spunea el, să mă îndrept.

Sunt Anaio

Am revenit în insule pe la începutul verii. Am văzut câmpurile verzi, oamenii însuflețiți de o nouă viață, și, dacă la început mă îndoisem de povestea marinarilor, acum îi credeam pe deplin. După ce m-am odihnit câteva zile într-un sat de pe coastă, am pornit-o spre capitala Adar. Am trecut iar pe podul de peste mlaștini, dar de data asta eram liberă și mă îndreptam spre orașul în care speram să-l revăd pe cel pe care-l iubeam, iar vederea dezolantelor întinderi de apă verzuie de sub pod nu mă mai tulbura.

Am ajuns în Adar în dimineața celei de-a cincea zile. Mă oprisem la porțile orașului și priveam turnurile înalte și clădirile scăldate în lumina soarelui, când un călăreț palid trecu pe lângă mine ca o amintire a vremurilor întunecate de altă dată. Omul era singur și pesemne că voia să iasă din oraș. Am întors capul și l-am recunoscut. Cu un strigăt, i-am ieșit înaintea, și l-am rugat să se oprească.

Deși nu mă recunosc, Luan se opri și coborî de pe cal.

— Aș vrea să vă arăt ceva, mărite rege, i-am spus, încercând să-mi stăpânesc tremurul vocii, și i-am întins medalionul găsit în munți. Aș vrea să vi-l dau.

Luan luă medalionul, privindu-l cu oarecare dispreț, dar în clipa în care îl atinse, pământul se cutremură, iar undeva în oraș izbucniră flăcări care se înălțară spre cer într-o coloană uriașă.

— Arde palatul, murmură el, dar nu făcu nici o mișcare de-a încăleca. Se uită la mine, apoi spuse șovăind:

— Te-ai schimbat mult, dar ești încă frumoasă... și... ai avut puterea să desfaci farmecul care mă ținea legat, pe mine și pe oamenii de aici, de puterea regelui din stele.

N-am putut să-i răspund pentru că glasul îmi fu înecat de lacrimi. M-am apropiat de el și m-am lăsat să cad cu capul pe pieptul lui.

Trecură așa câteva minute, fără ca unul dintre noi să rostească vreun cuvânt, apoi tăcerea fu spartă de strigăte și vociferări, și am văzut cum câțiva oameni ieșeau pe poarta monumentală, îndreptându-se spre noi.

— Palatul se prăbușește, spuse unul, dar toți cei ce erau înăuntru au reușit să scape...

— Mama dumneavoastră nu știa unde sunteți, spuse altul.

— Lăsați palatul să cadă, spuse Luan ca în transă. De azi înainte n-o să mai fie nici un rege în țara asta.

Ne-am îndreptat spre oraș ținându-ne de mână. Luan o regăsi pe mama lui în mulțimea care căsca gura în jurul palatului care se dărâma și îi spuse cine eram și hotărârea lui de-a renunța la tron și de-a se căsători cu mine. Doamna Mena la început vru să-l oprească cu orice chip și încercă să folosească magia asupra mea, dar puterea talismanului o opri, așa că până la urmă trebui să încuviințeze hotărârea lui Luan, dar nu rămase la nunta noastră, preferând să se întoarcă în palatul ei de la malul mării.

După ce ne-am căsătorit, Luan predă puterea în mâinile unui consiliu ales de către popor, iar noi ne-am stabilit în Adar, într-o casă spațioasă, ale cărei ferestre dădeau spre zidul de vest.

În casa cu pricina mă aflu acum și în timp ce termin de așternut pe tăblițele de lut povestea mea, seara se lasă peste oraș, iar culoarea roșie și sumbră a norilor, care mi-a readus în minte suferințele trecutului, dispare de pe cer, făcând loc întunericului. O să las deoparte tăblițele și stilul pentru că în curând Luan o să se întoarcă acasă, dar nu închei înainte de-a le mulțumi pentru sfârșitul fericit al poveștii mele zeilor buni care m-au ajutat să scap cu bine de întuneric și nebunie și poate că ar trebui să-i mulțumesc și femeii din lumea mașinilor pe care am văzut-o pentru câteva clipe în visul meu din mlaștini și care a scris despre mine.

*

Femeia din lumea mașinilor se simte puțin obosită și o cam doare capul, dar speră că undeva, la un alt calculator, cineva scrie și despre ea și îi va încheia cu bine povestea.

SORA GEAMĂNĂ

Prolog

Visul Juliei

Azi-noapte mi-am visat dublul. Am citit mult pe tema asta, mai ales operele

romantice, cum ar fi *William Wilson* a lui Poe și multe altele, dar niciodată până acum n-am visat pe cineva care să semene cu mine până la identitate.

Eram într-o magazie întunecoasă și stăteam rezemată de o stivă de pungi de zahăr. Undeva, către intrare, două brute începură să se bată. Presimțind că e rost de scandal, m-am afundat mai mult în obscuritatea depozitului, încercând să mă îndepărtez de sursa zgomotului.

Am găsit-o ghemuită într-un colț și la început nu mi-am dat seama că seamănă cu mine până în cele mai mici amănunte. Mi-a spus că o cheamă Meig și că e demonul meu, dublul de umbră, deși mai târziu, în cursul visului, se dovedi că era mai degrabă un daimon, aproape un geniu bun.

Mă trase de mână către un perete care se transformă într-o ușă cu clanța stricată, care ieșea din magazia aceea. Am mers printr-un coridor lung și am ajuns la recepția unui hotel luxos. Dar și formele acestei camere deveniră nesigure, pentru că se tot transforma, când într-o recepție de hotel, când într-o cârciumă sordidă, cu tavanul jos.

În camera aceea cu forme vagi am întâlnit o femeie între două vârste, căreia Meig îi spunea „patroana”.

— Dincolo de camera asta e un tărâm necunoscut pentru voi, fetelor. Chiar sunteți sigure că vreți să-l explorați? întrebă femeia privindu-mă mai mult pe mine.

— Cred că da, am răspuns, deși nu știu exact ce vreau să caut.

De fapt știam ce voiam să caut, dar nu-i puteam spune asta femeii aceleia care semăna cu patroana unui bordel de mahala.

— Puteți să mergeți, spuse femeia, arătându-ne o ușă din celălalt capăt al încăperii. Prietena ta o să te conducă.

Am ieșit din camera cu forme vagi pe un alt coridor, apoi afară, în plin soare. Eram într-un ștrand cu o piscină imensă, care avea valuri artificiale și nisip pe fund.

— N-am încredere în patroană, i-am spus lui Meig. M-a speriat aproape.

— Nu mai vorbi despre ea, răspunse geniuul straniu care semăna atât de mult cu mine.

Mă întrebam dacă era un înger, un demon, sau semăna și la suflet cu mine, așa cum semăna și fizic.

— Știi pe cine caut? am întrebat-o.

— Îl cauți pe Marius, răspunse Meig, privind deodată în pământ.

— Crezi că am vreo șansă să-l găesc? am întrebat-o.

— Și dacă o să-l găsești, o să te temi de el, îmi spuse Meig.

În timp ce vorbeam, mi-am dat seama că în piscină făceau baie bărbați și femei de o frumusețe nepământească și că încetul cu încetul piscina se transforma în mare, orizontul se lărgea, iar dincolo de apă se vedeau profilați pe cerul amiezii niște munți înalți.

— Hai să facem o baie, îmi spuse Meig, încercând să pară veselă.

Ne-am dezbrăcat și am intrat în apă.

În timp ce înotam în apa limpede, se apropie de noi un bărbat brunet, cu ochii albaștri, care mă luă în brațe și își încolăci trupul de al meu, cu intenția de-a face dragoste cu mine.

— Lasă-mă, i-am spus, desprinzându-mă din îmbrățișare. Lasă-mă, nu pe tine te căutam.

Mi-am dat seama, cuprinsă de panică, că Meig dispăruse. Am plecat s-o caut, urmată de bărbatul cu ochi albaștri.

Am ieșit din apă pe un țărm pustiu, cu plaja neîngrijită. I-am auzit țipetele, înainte s-o văd. Dublul meu oniric zăcea pe plajă, iar o formă nedefinită era deasupra ei. Mi-am dat seama că bărbatul fără chip o viola și că avea de gând s-o ucidă. Nu știu cum îmi apărui o sabie în mână și m-am repezit în goană spre locul cu pricina, dar când am ajuns, monstrul fără formă o sugruma.

M-am trezit din coșmar aproape plângând și imaginea surorii mele gemene, cu chipul identic cu al meu, și care știam că seamănă cu mine și în ceea ce privește personalitatea, nu îmi dădu pace. Fără să știu cum, o iubeam pe acea străină din vis, ca și cum ar fi fost prietena mea cea mai bună, sau o soră geamănă regăsită printr-un miracol, și asistând la violul și moartea ei neașteptată era ca și cum mi-aș fi văzut propria moarte.

M-am gândit să scriu o nuvelă pe tema dublului, dar n-am idee cum s-o concep. Și ca să te lămuresc, cititorule, sunt o scriitoare oarecare de science fiction și fantasy, iar pseudonimul meu literar e Julia Knight. Cred că ești de acord că numele adevărat al unui personaj nu prea contează într-o operă de ficțiune, așa că îți mai dau doar o informație despre mine, anume faptul că m-am născut și trăiesc într-un orașel oarecare din România.

Capitolul 1

Eria Dass

Undeva, în stele, pe orbita unei planete necunoscute, a cărei atmosferă e otrăvită de sulf și amoniac, Eria Dass deschise ochii și înjură printre dinți. Cine se amestecase în comunicarea ei cu ființa de pe Pământ? Julia Knight dormea, iar Eria, ființa de lumină aparținând rasei Dass, voise să-i transmită un mesaj. Luase forma scriitoarei, încercase să se împrietenească cu ea, iar la urmă, când să-i transmită mesajul, apăruse acea formă întunecată care o ucisese. Eria murise în visul Juliei, dar în realitate materia din care era făcută nu putea fi distrusă, iar ea era nemuritoare.

Privi soarele albastru, a cărui lumină acum îi făcea bine și se gândi că poate era singura ființă din rasa ei care se bucura de lumină.

Odată, pe când ea nu se născuse încă, lucrurile stătuseră altfel. Cei din rasa Dass nu fuseseră izgoniți din Etheria, iar cei din neamul ei fuseseră ființe bune, libere și fericite.

Însă de când lordul Andor îmbrățișase religia Șarpelui, rasa Dass se transformase, lumina pe care o iradiu devenise o radiație pală și de atunci se ascundeau în locurile întunecate ale Cosmosului, pe planetele îndepărtate de sori, sau se închideau în clădirile sferice, care puteau deveni opace în timpul zilei, de unde ieșeau noaptea și începeau să rățăcească, căutând alte ființe, pentru a intra în visele lor și a-i atrage, prin iluzii ciudate și meșteșuguri vechi, de partea lor.

Mintea Eriei stăruia pentru câteva clipe asupra lordului Andor. Nu făcea parte din rasa Dass, era o ființă mult mai puternică, totuși, îi condusesse la început în Etheria, iar după alungarea lui, neamul Eriei scăpătase.

Se gândi că era printre puținii membri ai speciei sale care iradiu lumina de la început, dar că trebuia să ascundă asta, pentru că în caz contrar ar fi fost torturată, sau aruncată în găurile unde bântuiau devoratorii Vaal.

Se născuse într-un oraș subteran, pe o altă planetă și nu avea nimic deosebit față de ceilalți, poate doar faptul că tortura altor ființe o îngreșoșa și evita pe cât se putea să vadă așa ceva. Cândva, nu mai știa nici ea când, se mutase în colonia de pe orbita planetei aceleia, unde îl cunoscuse pe Doren și pe Mara Dass, mama lui, care era conducătoarea coloniei.

Viața își urmase cursul până când, într-o noapte, Doren, care îi era acum iubit, o chemase să asiste la torturarea unui locuitor al Etheriei, pe care-l capturaseră. Protestase la început, dar pentru că Doren nu-i dădea pace, îl urmase în inima fortăreței sferice, într-o cameră întunecoasă, unde prizonierul era legat cu lanțuri invizibile și o mulțime de ființe din rasa ei se strânseseră să-l vadă.

La început nu voise să se uite, dar curiozitatea fu mai puternică, și în cele din urmă îl privi. Etherianul luase o formă umană, iar aureola de lumină pe care-o iradia își pierduse strălucirea și începuse să își schimbe culorile, ceea ce însemna că ființa prizonieră era stoarsă de puteri. Se uită la fața lui, iar acele câteva clipe cât privirile lor se întâlneau fură decisive pentru Eria Dass și îi schimbă viața. Se aștepta să vadă în ochii lui furie, ură, dispreț pentru cei care îi făceau rău, dar în loc

de asta, Eria desluși o tristețe nemărginită și milă, compasiune pentru cei ce-l înconjurau și halul de decădere în care ajunseseră.

După plecarea ei din camera de tortură, Eria se chinui să-și alunge din minte imaginea ochilor acelora, dar nu izbuti, iar în zori se hotărî să acționeze, chiar dacă avea să fie prinsă și torturată la rândul ei. Nu putea să îndure gândul ca ființa aceea nobilă să sufere acolo, în aceeași clădire cu ea, și ea să aprobe, prin tăcerea ei, grozăvia asta.

Pentru că, alături de Mara Dass, Eria era cea mai bună magiciană din colonie, nu îi fu greu ca în zori, pe când răsărea soarele albastru, să se ducă în celula prizonierului, să îl amortească pe cel care-l păzea și să distrugă lanțurile energetice care îl imobilizau pe etherian. În timp ce îl conducea afară din clădire se rugă ca ceilalți și mai ales Mara să fi adormit, așa cum le era obiceiul, în timpul zilei. Abia când ajunse afară, observă că putea suporta lumina soarelui, și că se simțea bine, ca și cum ar fi ieșit dintr-o crisalidă, sau s-ar fi născut a doua oară, într-o formă superioară.

— Nici eu nu știu de ce te-am eliberat, îi spuse prizonierului. Bănuiesc că ne urăști pe toți, dar așa sunt eu... Nu pot suporta să văd alte ființe torturate...

— Nu vă urăsc, îi răspunse etherianul cu un zâmbet obosit, noi, cei care locuim în Etheria n-avem nimic împotriva voastră... Doar că lordul Andor v-a subjugat și v-a făcut să vă alăturați forțelor haosului, care-o să vă distrugă pe toți, mai devreme sau mai târziu.

— Cred că ar fi mai bine s-o întinzi, îi tăie vorba Eria. Dar, înainte de asta, spune-mi cum de pot să suport lumina soarelui?

— Poți să vezi iar lumina pentru că ai un suflet bun, pentru că nu poți îndura să știi că alții sunt chinuiți în timp ce tu privești la asta...

Etherianul făcu un semn și, din nimic apăru un cristal albastru-violet, cu multe fațete. Eria știa că cristalele erau folosite în comunicarea pe distanțe mari, iar faptul că străinul îl putuse aduce de cine știe unde, doar gândindu-se la el, însemna că era un magician mult mai puternic decât ea sau Mara, poate la fel de puternic ca lordul Andor.

— Eu sunt Aralf, îi mai spuse locuitorul Etheriei, și de câte ori ai nevoie de un prieten, folosește cristalul... Cred că știi cum...

— O să văd vreodată Etheria? întrebă ea, înainte de-a se despărți de Aralf. Se spune că e frumos acolo...

Aralf îi zâmbi încurajator după care se pierdu în nemărginirea spațiului.

Seara, se stârni vâlvă mare în imensa clădire sferică din pricina dispariției etherianului, dar nimeni n-o bănuî pe Eria Dass. Se presupunea că prizonierul reușise să evadeze datorită puterilor magice pe care le deținea.

În anii care urmară, Eria folosi de multe ori cristalul pentru a vorbi cu noul ei prieten și uneori în timpul zilei, când ceilalți se închideau în colonie, ea se întâlnea cu Aralf în locuri în care se simțea cât de cât în siguranță, fără riscul de-a fi

surprinsă de ai săi. În timpul acelor întâlniri, Eria învăță cum să călătorească mai rapid și pe distanțe mult mai mari, folosind lumina și multe alte cunoștințe la care cei din rasa ei nu mai avuseseră acces după căderea lor. Acum înțelegea de ce Aralf îi privise cu milă în seara în care fusese prins și într-adevăr semenii ei erau de compătimit, constrânși la a bătui prin bezne, orbiți de cruzime, amărăciune și disperare.

Cu ajutorul cunoștințelor dobândite, reuși să-și modifice aparența, așa încât cei din neamul ei să nu bănuiască nimic. Din contră, Doren și mama lui se mirară când Eria începu să participe tot mai des la torturarea și interogarea prizonierilor ocazionali. Ceea ce nu știau ei era că ea îi ajuta pe cei capturați să suporte tortura, și, folosindu-se de tehnici magice învățate de la etherian, le alina chinurile și, de cele mai multe ori reușea să-i elibereze și să-i ducă dimineața, după răsăritul soarelui, în locuri sigure.

Însă, nu cu mult timp în urmă, disparițiile repetate ale întemnițaților îi puseră pe gânduri mai ales pe Doren și pe mama lui și, într-o dimineață, pe când îl imobiliza pe paznicul celulei, așa cum făcuse din ziua în care-i dăduse drumul lui Aralf, Doren o surprinse asupra faptului.

— Mă gândeam că avem un trădător, îi spuse el, dar nu credeam să fii tocmai tu.

Durerea și surpriza lui o salvaseră, pentru că, înainte de-a face el vreun gest pentru a da alarma, Eria îl făcu să-și piardă cunoștința și să se prăbușească alături de paznic. Prizoniere în acea zi se nimeriseră să fie două ființe cu patru brațe și capul triunghiular, serpentin, dintr-un colț îndepărtat al galaxiei, care fuseseră surprinse de cei din rasa Dass în visele lor și ale căror corpuri zăceau inerte pe planeta lor de origine.

„În curând se vor trezi”, își spuse Eria, „viața lor își va relua cursul, iar prizonieratul lor în colonie va fi, în amintirea lor, doar un coșmar amărât”.

Dar știa că pentru ea viața avea să ia o întorsătură tragică, pentru că fusese descoperită, și era pusă în fața unei alegeri dureroase pe care însă o făcu fără să șovăie prea mult.

Le făcu semn celor două ființe nedumerite s-o urmeze, în timp ce ea trăgea după sine forma inertă a lui Doren Dass, ființa față de care simțise ceva ce semăna cu iubirea, deși știa că era crud, fanatic și criminal, asemenea tuturor celor ce îl urmaseră pe lordul Andor.

Ajunsa afară, se folosi de lumina soarelui albastru pentru a-i proiecta pe cei doi prizonieri înspre lumea lor. Nu îi însoți de data asta, sperând că n-o să fie surprinși pe drum de alți dușmani. Se gândi că avea o sarcină mult mai dureroasă de îndeplinit și, reprimându-și disperarea și furia, îl târî pe Doren spre una din vizuinile devoratorilor Vaal.

Pe drum Doren se trezi și, deși lumina îi făcea rău, rămase cu ochii deschiși, privind-o acuzator.

— De ce faci asta? o întrebă cu o voce răgușită, din care răzbătea furia, dar mai ales suferința, și pe care Eria n-o putu uita mult timp după aceea.

— Pentru că, dacă ai fi dat alarma, m-ați fi chinuit pe mine, sau poate tu însuși m-ai fi târât, după lăsarea întunericului într-o gaură neagră a devoratorilor Vaal. Oricum, n-o să te omoare și, poate, după ce-o să am puterea de-a mă proteja de ei, o să mă întorc și o să te scot de acolo. Până atunci, învață ce e tortura pe pielea ta și, când o să fii liber, ferește-te de-a mai chinui ființe nevinovate.

Mara Dass jeli mult pierderea fiului ei, dar se consolă la gândul că fiind dintr-o rasă practic indestructibilă, îl va găsi ea într-o zi și îl va salva din ghearele celor care-l țineau prizonier. Nici acum n-o bănuiește nimeni pe Eria, iar Mara Dass, pentru că se simțea singură, și pentru că Eria fusese iubita lui Doren, se apropie de ea, și îi spuse multe din secretele la care, în alte împrejurări, Eria n-ar fi avut acces. Astfel află că lordul Andor îi promisese Marei că îi va găsi fiul și îi destăinuise un anume plan pe care îl avea cu un oarecare profesor de pe Pământ.

Îndată ce aflase planul acela ciudat și mârșav, Eria încercase să-l contacteze pe Aralf, folosind cristalul, dar etherianul nu-i răspunse. Se gândi că nu-i spusese nici despre ceea ce-i făcuse lui Doren și că, dacă i-ar mărturisi totul prietenului ei, acesta ar sfătui-o ce să facă, sau poate l-ar elibera pe Doren din vizuina fiarelor acelora pentru că cei din Etheria îi puteau controla pe devoratorii Vaal.

În dimineața aceea, după ce încercase fără succes să-l contacteze pe Aralf, intrase în legătură cu Julia Knight, iubita profesorului de literatură de care lordul Andor intenționa să se folosească, dar, pe când să-i spună ceea ce voia, ceva intrase în visul Juliei și o oprise. Se gândi că, la urma urmelor, scriitoarea n-ar fi dat cine știe ce atenție visului, dar că merita să încerce, pentru că deja Julia Knight trecuse prin multe întâmplări care-i zdruncinaseră mintea și o făcuseră să creadă în lucruri paranormale, cum ar fi un vis mai neobișnuit. Totuși, Eria n-avea de gând să lase lucrurile așa și se gândea cum să facă să se întâlnească cu scriitoarea în viața reală, în plină zi. Avea să ia o formă umană și să călătorească spre Pământ cât soarele planetei unde se afla colonia nu apunea și cât timp era zi și pe Pământ, ca nu cumva să fie descoperită de lordul Andor, sau alți servitori ai haosului.

Tocmai își făcea în minte planul întâlnirii cu Julia Knight, când fu conștientă de apropierea cuiva. Abia avu timp să-și schimbe aureola în lucirea pală, proprie neamului ei, dar nu reuși să se strecoare în clădire, înainte de apariția intrusului.

În lumina albastră și stranie a soarelui necunoscut se întrupă forma înaltă a unui bărbat palid, cu părul lung și negru, îmbrăcat într-o mantie neagră, cu fața prelungă pe care plutea mai tot timpul o expresie ironică și amară.

Eria îngheță, sugrumată de valul de șoc și teroare pe care i-o provocă apariția străinului. Trebuia să se fi gândit că ticălosul putea suporta lumina și călătorea folosindu-se de ea, asemenea etherienilor.

— Văd că îți place baia solitară de soare, spuse străinul, privind-o ironic, cu ochii aceia negri, care băteau spre violet în lumina stelei albastre.

— Nu ne așteptam la o vizită din partea dumneavoastră, lord Andor, răspunse Eria încercând să pară nepăsătoare, deși știa că îi sosise ceasul, că va fi torturată și că nu-l mai putea avertiza pe Aralf în legătură cu planurile conducătorului rasei Dass.

Lordul Andor râse în felul acela sumbru, lipsit de veselie pe care ea îl ura și spuse:

— Nu te teme că am văzut că poți suporta lumina soarelui. Mai de mult toți puteau sta la soare, așa cum stai tu acum. Am și o explicație pentru asta...

Eria îl privi, nevenindu-i să creadă că nu o acuza încă de trădare, că nu îi pusese nici o întrebare în legătură cu faptul că o descoperise ziua în afara coloniei.

— Care ar fi explicația? întrebă ea încercând să pară cât mai naivă.

— Ești fiica mea, deci nu aparții rasei Dass decât pe jumătate, spuse lordul Andor, privind-o atent.

La început Eria crezu că nu auzise bine, apoi se gândi la o capcană, iar în cele din urmă trebui să-și stăpânească tremurul de dezgust.

— Nu știu dacă ar trebui să vă cred, se bâlbâi ea, de ce nu mi-ați spus nimic?

— Pentru că nu era timpul, răspunse lordul Andor devenind serios, aproape grav. Voiam să te urmăresc, să văd cum evoluezi, și, văzând că îmi întreci așteptările m-am gândit că e timpul să afli adevărul.

— Asta înseamnă că îi pot controla pe devoratorii Vaal? întrebă Eria fără să se gândească prea mult și realizând apoi că prin întrebarea asta ar putea trezi suspiciunile bărbatului cu chip sumbru.

Lordul Andor râse iar, fapt care o derută pentru a doua oară.

— L-am găsit zilele trecute din întâmplare pe Doren, spuse el zâmbindu-i complice, dar nu l-am scos de unde era pentru că nu-mi place să mă amestec în problemele sentimentale ale altora, decât atunci când interesul meu o cere.

— L-ați găsit? spuse Eria îngrozită.

Dacă îl găsisese așa cum pretindea, atunci lordul Andor știa totul despre activitățile ei secrete, despre faptul că elibera prizonierii și cine știe ce mai aflate după aceea, investigând problema respectivă.

— Da, dar l-am lăsat unde era, spuse Andor. Ai făcut bine că l-ai pedepsit, dacă el îți înșela încrederea și îți disprețuia iubirea.

Eria nu înțelegea nimic și se temea că ființa aceea crudă și de o inteligență rară se juca cu ea de-a șoarecele și pisica și, mai mult ca să câștige timp, întrebă:

— Ce v-a spus?

— Adevărul presupun, răspunse el, și nu mai fi așa politicoasă cu mine, acum, după ce ți-am spus că îmi ești fiică. Mi-a spus că v-ați certat după ce tu ai aflat că mai avea încă o iubită și că l-ai târât într-o gaură locuită de devoratori.

— Doar atât? se minună Eria care era din ce în ce mai neîncrezătoare.

— Bine, acum nu știu tot ce-a fost între voi, spuse lordul Andor încercând să pară binevoitor. Oricum, te sfătuiesc să nu-l mai ții prea mult la popreală. Trebuie

să înveți să fii mai subtilă și să știi când să alternezi pedeapsa cu răsplata. Țasta e un lucru pe care trebuie să ți-l explic mai pe larg altă dată. Acum o să mă întorc la treburile mele așa că te las să te bucuri de soare singură. La noapte sau mâine o să te învăț să-i stăpânești pe devoratori așa încât să nu te atace și o să-l scoatem pe Doren de la închisoare. Și, poate într-o zi, continuă Andor dus pe gânduri, o să te iau cu mine departe, la curțile regilor haosului...

— Da, vă mulțumesc, răspunse Eria, încercând să-și controleze tremurul vocii și se gândi că, poate, avea noroc ca Andor să interpreteze ușoara ezitare ca pe o emoție provocată de surpriză și recunoștință și nu drept ceea ce era de fapt, începutul unui sentiment de spaimă, care îi îngheța sufletul.

După ce se despărți de lordul Andor și după ce acesta se făcu nevăzut, Eria încercă din nou să ia legătura cu Aralf. Își zicea că cei din Etheria o vor disprețui după ce vor afla cine era cu adevărat și că își va pierde unicul prieten, dar trebuia să îi spună, să îl avertizeze.

Într-un târziu, umbra chipului frumos, cu trăsături regulate și ochii albaștri, limpezi apăru în cristal.

— S-a întâmplat ceva, Eria? auzi vocea plăcută vorbind în mintea ei.

— Da, răspunse ea grăbit, am multe să-ți spun, și unele lucruri mă îngrozesc.

— Păi, spune atunci, spuse Aralf, făcându-i cu ochiul încurajator.

— În primul rând, spuse ea, aproape să izbucnească în lacrimi, află că sunt fiica lordului întunecat Andor, care odată era printre cei mai de seamă magicieni din Etheria și care... vă este dușman și unul destul de periculos.

— Asta se știa în Etheria, spuse Aralf zâmbind. Țți dai seama că ai mei s-au bucurat aflând că fiica lui Andor nu îi seamănă deloc.

— M-am liniștit atunci, spuse Eria. O să-ți spun și restul...

După ce îi povesti despre vizita inopinată a lui Andor, despre planul lui în legătură cu pământeanul nebun și despre ceea ce îi făcuse ea lui Doren, cei doi alcătuiră un plan.

Capitolul 2

Întâlnirea

Stăteam în fața calculatorului și încercam să scriu o nuvelă despre dragoni, lumi paralele, vrăjitori și altele, la care lucrasem de o bucată de timp, sperând că îmi va ieși ceva cât de cât bun. Însă se părea că în după-amiaza aceea de martie nu prea aveam chef de lucru, pentru că gândurile, încăpățănate cum sunt ele de multe ori, se întorceau la conversația avută cu doamna Mureșan de dimineață.

Doamna Mureșan era mama lui Marius, iar Marius era omul pe care-l iubeam și pentru care eram gata să-mi dau viața, să-mi vând sufletul și alte lucruri care ar putea să pară patetice sau puerile pentru un cititor mai serios, dar care pentru mine

erau perfect valabile. Numai că, din păcate, eu nu mai puteam face nimic pentru el și toate promisiunile, rugile și dorința de-a face orice sacrificiu erau fără rost și cu timpul își pierduseră substanța.

Marius se îmbolnăvisese în urmă cu un an de o formă de schizofrenie, pretinzând că el era Diavolul, sau un zeu al întunericului trimis pe Pământ și era internat mai tot timpul în spitalul de boli mintale din oraș.

La început fusesem distrusă, plânsesem zile de-a rândul și nu înțelegeam de ce mi se întâmplase asta mie, de ce îl pierdusem într-un mod atât de brusc și neașteptat, după care urmase o stare de apatie și în cele din urmă mă ridicasem din abisele unde mă aruncasem boala lui și hotărâsem să-mi duc mai departe existența și s-o accept așa cum era, dar în același timp eram convinsă că n-o să mai iubesc niciodată pe nimeni așa cum îl iubisem pe Marius, și umbra unei dureri tănuite mă însoțea în fiecare zi, în orice lucru, oricât de mărunț pe care l-aș fi făcut.

Trăiam de un timp într-un fel de calm aparent sau amorțeală, care însă fusese spulberată de telefonul mamei lui din acea dimineață.

După ce am ridicat telefonul și am salutat-o, mă întrebă cu o voce tremurătoare, pe punctul de-a izbucni în plâns ce mai fac și cum mă descurcam cu serviciul, dar bănuind ceva mai grav și fiind speriată de vocea ei, am întrebat-o ce se întâmplase, temându-mă de ceva grav. Mi-am spus pe urmă că moartea lui nu putea fi mai gravă decât ceea ce i se întâmplase deja, așa că nu mai conta prea mult asta și într-un fel preferam să știu că a murit și că își găsisese liniștea.

Nu eram totuși pregătită pentru ce aveam să aud, lucru care mă lăsă fără replică.

— Mișcă lucrurile din salon, spuse doamna Mureșan.

— Ce face? am întrebat, neînțelegând prea bine.

— Le mișcă uitându-se la ele, spuse mama lui izbucnind în plâns. Nici eu nici medicii nu înțelegem... Dacă nu e nebun?

— Stați puțin, cum să nu fie? am întrebat cu un amestec de uimire și iritare.

— Alaltăieri, spuse doamna Mureșan, alaltăieri a ridicat o cană de pe masă doar uitându-se la ea și a proiectat-o până lângă tavan, după aia a pus-o pe masă încet, fără s-o spargă. Pacienții care erau cu el în salon au râs la început pe urmă s-au speriat. Seara, când erau și asistenta și medicul rezident în salon, a ridicat un pat în care dormea cineva...

— Nu se poate, am spus, simțind cum mi se tăiau picioarele și o durere acută în capul pieptului. Nu se poate așa ceva... Poate are aptitudini de telechinezie, cine știe, am continuat puțin mai calmă, și poate că asta se manifestă la el în momentul în care controlul conștient a încetat și...

— Nu știu, mi-a răspuns mama lui, dar azi l-a adormit pe un coleg de salon atingându-l pe cap și a spus că îl va purta într-o călătorie spre curțile haosului, pe care pacientul o să le vadă în vis. După câteva minute omul s-a trezit urlând și medicii n-au reușit nici acum, după două ceasuri să-l calmeze.

Nu știu ce i-am răspuns, dar m-am bâlbâit, încercând să găsesc și acum o explicație măcar în parte rațională.

— A venit cineva de la o televiziune... Vor să facă un reportaj, spuse doamna Mureșan. Ai putea să te duci să-l vezi și tu... N-ai mai fost de mult...

După ce am asigurat-o c-o să mă duc și eu să-l văd, m-am scuzat și am trântit telefonul, întrebându-mă dacă nebunia lui Marius nu avea cumva calitatea de-a fi contagioasă și dacă nu înnebuniseră toți cei care fuseseră în jurul lui în ultimul timp. Cât despre promisiunea făcută doamnei Mureșan, n-aveam să mă țin de cuvânt pentru că nu puteam suporta să-i văd chipul tras și răvășit, ochii sticloși care parcă priveau prin mine, aiurelile lui cum că era împăratul Pământului, că ținea globul pământesc în mâinile lui, că era regele Haosului, iar ceea ce mă durea mai mult, faptul că eu eram prea mică și neînsemnată pentru a mai fi iubită lui. Hotărât lucru, n-aveam să mișc un deget, orice s-ar fi întâmplat, chiar dacă Marius se dovedea a fi cel ce va distruge lumea nu îmi păsa, aveam să stau în fața calculatorului și să las să treacă totul pe lângă mine, chiar și propria-mi moarte.

Am plâns puțin, sperând c-o să scap de tensiunea acumulată, dar totul fu în zadar. M-am întins în pat și am închis ochii, dar după un timp m-am ridicat și am încercat să lucrez, fără nici un spor.

Mă pregăteam să închid calculatorul, după ce salvasem pagina pe care o scrisesem cu chiu cu vai, când ecranul deveni albastru și pe el apăru următorul mesaj:

„VINO MÂINE LA CAFE NIGHTDREAM LA NOUĂ. URGENT. MEIG”

În primele clipe m-am gândit la un virus care îmi invadase calculatorul, la cineva care-mi făcuse o glumă proastă, dar am eliminat ambele posibilități. Nu putea fi vorba de vreun virus și, din câte îmi aminteam, nu povestisem nimănui coșmarul pe care-l avusesem cu câteva săptămâni în urmă despre dublul meu. Totuși, ce se întâmpla? Înnebunisem? Înnebunise toată lumea? Era o întrebare retorică, dar nu încetam să mi-o pun în minte.

Am restartat calculatorul, și mi-am zis că o să-l închid, o să iau niște somnifere și o să mă culc, deși era cinci după-amiaza, și, după ce o să dorm douăsprezece ore, o să am mintea mai limpede și nervii n-o să-mi mai fie așa de întinși și o să privesc totul în mod cât se poate de rațional, dar computerul se blocă iarăși înainte de-a scrie „welcome” și de a intra în sistemul de operare, și pe ecran apăru: „NU AM TIMP. CREDE-MĂ. MÂINE LA NOUĂ. ÎL POȚI SALVA PE MARIUS.”, după care calculatorul intră în windows.

Mi s-au întâmplat destule lucruri stranii după aceea, dar momentul critic a fost acela în care am văzut literele clipind pe ecran și mesajul acela delirant. Am crezut că înnebunisem, și nu știam ce să fac. Ar fi trebuit să mă îmbrac de oraș, să mă duc la spitalul de psihiatrie și să cer o consultație de urgență oricărui medic care se nimerea prin preajmă. M-am amuzat la gândul că, în sfârșit, aveam să-l regăsesc

pe Marius, că îl urmasem în nebunie și vom fi împreună, dar gândul ăsta era stupid și nu era nici un haz în a înnebuni.

Mi-am adus aminte că un oarecare personaj dintr-o carte science fiction anonimă, când fusese pus în fața unor fapte extraordinare și se întrebase dacă nu cumva își pierduse mințile, se uitase în oglindă și își examinase ochii, privirea, felul cum arăta, dar în special privirea. Eu n-aveam de gând să-i urmez exemplul și în clipele acelea n-aveam deloc chef să mă privesc în oglindă, de teamă să nu mi se confirme cele mai îngrozitoare bănuieli.

După câteva minute în care am rămas în picioare, privind în gol și făcând un efort uriaș de voință să mă stăpânesc, mi-am luat o geacă de blugi pe mine, am ieșit din apartament, m-am dus la cel mai apropiat magazin alimentar și mi-am cumpărat o sticlă de whisky, după care m-am întors acasă, mi-am pus muzică la calculator, reglând sonorul la un nivel acceptabil, mi-am adus un pahar din bucătărie și am început să beau metodic conținutul sticlei. Totuși, înainte de-a simți că mă îmbătasem, am reglat alarma telefonului mobil pentru ora opt, ziua următoare.

Am adormit îmbrăcată pe patul nefăcut, iar când telefonul începu să sune a doua zi, eram într-o stare mizerabilă, capul mă durea teribil, dar scăpasem oarecum de bănuiala că îmi pierdusem mințile. Aveam să mă duc la cafeneaua respectivă, care era unul dintre localurile mele favorite, aveam să îmi comand o cafea, s-o savurez în liniște și să aștept acolo până la ora zece, după care, dacă nu venea nimeni, și eram aproape convinsă că n-o să vină nimeni, aveam să mă întorc acasă și să încerc să uit întâmplările neplăcute din ziua precedentă.

M-am spălat pe față, am făcut un duș și m-am îmbrăcat cu niște pantaloni și sacou negru de stofă, la care se asorta o bluză neagră de atlas.

M-am gândit că mă îmbrăcasem elegant și puțin sumbru, ca pentru o înmormântare, dar nu-mi păsa prea mult.

Am ajuns la cafenea pe la nouă fără un sfert. Am intrat înăuntru și m-am uitat împrejur, cu gândul să-mi aleg o masă goală la care să mă așez, când o femeie îmbrăcată într-o geacă albastră, așezată în umbră la o măsuță din colț, îmi făcu semn să mă apropiu. M-am dus împleticindu-mă spre măsuță și am observat cu groază că o femeie care îmi semăna leit, ca și cum am fi fost surori gemene, mă aștepta și se ridică zâmbind în întâmpinarea mea.

— Mă bucur c-ai venit, spuse ea, întinzându-mi mâna.

— Cred că visez, am spus eu în loc de răspuns, prăbușindu-mă pe un scaun.

— Nu visezi, îmi răspunse ea, privindu-mă în ochi, dar înainte de asta, trebuie să te calmezi, să fii puternică și să ai încredere în mine. Nu vreau să-ți fac nici un rău, chiar dacă provin dintr-o rasă decăzută.

— Te-am visat, m-am bâlbâit eu. În visul ăla...

— Știu, în visul ăla am murit, răspunse ea râzând. Am încercat să comunic cu tine așa, dar n-a mers, și a trebuit să risc să vin aici. Cât e zi, n-avem de ce ne teme, dar despre asta mai vorbim.

— Cine ești? am întrebat-o, gândindu-mă că asta era prima întrebare de bun-simț care-mi putea trece prin cap.

— Mi se spune Eria Dass și fac parte dintr-o rasă mult diferită de a voastră, care trăiește departe de lumea asta.

— Deci nu ești dublul meu, am spus prosteste.

— Am luat forma ta în vis și, văzând că așa te-ai apropiat de mine, m-am gândit să vin și azi aici, ca și cum aș fi sora ta geamănă.

Am dat din cap absentă și i-am făcut un semn discret chelneriței care se apropia de masa noastră. Am comandat un capucino și, după ce fata care servea se îndepărtă, am spus, puțin mai sigură pe mine și mai calmă, pentru că, la urma urmei, nu prea aveam ce pierde.

— Să zicem că nu visez, sau nu am înnebunit, ce legătură are apariția ta cu Marius? Cum îl pot salva?

— Întâi, spune-mi ce s-a mai întâmplat, îmi răspunse ea. A dat vreun semn că ar fi neobișnuit?

— Toți nebunii sunt neobișnuiți, într-un fel sau altul, i-am spus, dar, Marius e cel mai neobișnuit nebun... Asta cel puțin de ieri încoace.

I-am povestit de telefonul pe care mi-l dăduse ieri doamna Mureșan, despre rugămintea ei de-a trece pe la spital să-l văd și despre teroarea mea la gândul felului în care trebuie să se poarte și să reacționeze Marius, acum că dobândise, cine știe cum, puteri paranormale.

Chelnerița îmi aduse ceașca de capucino și, după ce am rămas iar singure, Eria Dass vorbi dusă pe gânduri:

— Puterile o să-i crească destul de repede. Va fi ca... acel personaj al Apocalipsei, Antichristul. Cel puțin asta vrea lordul Andor să facă din el.

— Lordul Andor? am întrebat neîncrezătoare, sorbind din ceașca de capucino.

— Până îți bei cafeaua, o să-ți povestesc ceva, spuse străina, zâmbind ciudat.

Așa am aflat despre coloniile rasei Dass, despre Etheria, despre povestea Eriei Dass, care se dovedise a fi fiica lordului Andor și despre planurile acestuia.

— Dacă am înțeles bine, am spus, acest Andor îi controlează mintea lui Marius și vrea să facă prin el semne și miracole stranii și groaznice, așa încât să se creadă că sfârșitul lumii e aproape. Oricum, în ultimele zeci de ani lumea e obsedată de tema asta. E un fel de amestec de teamă și o oarecare plăcere a anticipației, o așteptare, un fel de curiozitate... Dar ce vrea ființa aia să obțină cu jocul ăsta?

— Nu știu, răspunse Eria Dass. Se poate ca planul ăsta să fi fost întocmit departe, la alte curți și Andor să fi primit ordine precise. Ce vor să obțină cu el? Multe lucruri... poate vor să vă înfricoșeze, să aducă haosul pe planeta voastră... Multe lucruri...

— Se poate, i-am răspuns descurajată.

Dacă Eria Dass avea dreptate, atunci Marius avea să ajungă în scurt timp o celebritate, profetul nebun al Apocalipsei, slujitorul Diavolului și așa mai departe. Ar putea să fie omorât în decursul evenimentelor, dar mă îndoiam de asta. Ar deveni o senzație mai întâi, după care, având puterile acelea enorme, cine știe ce s-ar fi putut întâmpla. Am tresărit, scuturată de un fior, și mi-am alungat din minte ororile pe care începusem să mi le imaginez. Am mai luat o gură din cafeaua care acum mi se părea coclită și prea diluată și am întrebat-o pe Eria cum credea ea că se poate evita toată grozăvia asta și cum mai putea fi salvat Marius.

Eria Dass îmi dezvălui în amănunt planul ei și al lui Aralf, iar la despărțire îmi dădu o sticlură cu un lichid transparent și un cristal multifacțat.

— Dacă bei asta, o să aluneci în vis, un vis neobișnuit pentru tine, dar asta e singura cale să poți veni și tu cu noi. Cristalul, dacă te uiți fix în el și te concentrezi, poți comunica cu mine. Să-l porți tot timpul la tine. Dacă începe să lumineze, înseamnă că eu te chem.

— Ca un telefon mobil magic, am comentat râzând.

— Dacă zici tu, așa o fi, răspunse ea. Așteaptă până o să te chem și, în seara aceea, bea lichidul din sticlură. Dacă se mai întâmplă ceva neobișnuit, mai rău decât ceea ce a fost deja, cheamă-mă tu. O poți face privind doar în cristal. Dacă totul o să meargă bine, plecăm la sfârșitul săptămânii viitoare. Acum trebuie să plec. Nu trebuie să zăbovesc prea mult.

Ne-am strâns mâinile, după care străina, care semăna cu mine până în cele mai mici detalii, se ridică și ieși din cafenea.

Mi-am terminat cafeaua, fără să-i prea simt gustul, am plătit și m-am dus și eu acasă. Mi se părea că visez, că merg pe niște străzi desprinse din vis, că nimic nu e real, că mă pierdusem într-o lume străină și nu mai puteam regăsi realitatea.

Săptămâna care urmă trecu repede. O sunam zilnic pe doamna Mureșan, întrebând de starea lui Marius, dar nu se mai întâmplă nimic neobișnuit, așa că n-am alertat-o pe Eria Dass. Purtam cristalul cu mine tot timpul și mă uitam destul de des la el, așteptând și dorind ca acesta să se lumineze. Din fericire, tot restul săptămânii l-am petrecut în casă, fără să mă întâlnesc cu nimeni, așa că am fost scutită să dau socoteală pentru comportamentul meu ciudat.

Se făcea seară și mă gândeam că era deja duminică și că trecuse cam mult timp de când Eria Dass promisese să-mi dea semnul pe care-l așteptam, pentru a plonja în necunoscut. Cristalul multifacțat era pe masă, lângă ecranul calculatorului. Ascultam muzică și tocmai voiam să navighez pe un site cu știri, când cristalul începu să lumineze intermitent. Am lăsat baltă calculatorul și m-am uitat atent în adâncimile translucide ale pietrei.

„Poți veni”, am auzit glasul fantomatic al Eriei Dass, după care lumina din interiorul cristalului clipi scurt și se stinse.

Am închis calculatorul, am luat sticlăuța din sertarul biroului, m-am întins pe canapea și am băut licoarea amăruie. Nu știam ce dezvăluiri îmi va aduce visul, de fapt, nu știam la ce să mă aștept, în clipele în care am băut conținutul sticlăuței, dar ceea ce a urmat întrecu cu mult orice scenariu posibil.

Capitolul 3

Călătoria

Se aflau amândouă în pădurea de copaci ciudați, cu frunze mari, palmate, care se întindea la marginea orașului de opal. Julia era întinsă în iarbă, la marginea pâraului și părea că doarme. Eria stătea rezemată de un copac, așteptând ca cealaltă să se trezească și privind mirată la toată frumusețea care o înconjură.

Nu crezuse că Aralf își va ține promisiunea de-a o primi în Etheria, totuși se afla acolo, privind razele filtrate ale soarelui de dimineață, care pătrundea prin frunzele copacilor și făcea ca pietrele de pe fundul pâraiașului să capete o culoare sidefie. Locuitorii Etheriei puteau schimba după voie vremea, ziua și noaptea și peisajele din jurul orașului de opal, ca și pe cele din jurul castelelor mai îndepărtate și, călătorind prin Etheria, Eria avusese impresia că trecuse prin lumi nenumărate, mult deosebite una de alta, dar toate împărtășind un farmec și o frumusețe de dincolo de timp și spațiu.

Aralf îi spusese Eriei că după întoarcerea lor se va organiza un banchet în orașul de opal și că va fi o noapte luminată de trei sau patru luni pline, care ar fi transformat-o într-un amurg feeric. Își imagină cu plăcere banchetul de întoarcere, dar asta îi aminti de călătorie și de Andor.

În noaptea care urmă întâlnirii cu scriitoarea, Andor venise în colonia lor și îi spusese Eriei să-l urmeze. Zburară un timp în tăcere prin întunericul dintre stele, după care Andor îi dezvălui scopul călătoriei.

Ajunseră la vizuina Vaal, iar tatăl ei se ținu de cuvânt și îi arătă cum să controleze bestiile, după care îl eliberară pe Doren.

Ieșind din bezna profundă a vizuinii, Doren o imploră să-l ierte. Încă gândindu-se la o cursă, Eria acceptă și, privindu-l pe fostul ei iubit, se minună de faptul că Doren nu părea să fi suferit mult de pe urma devoratorilor, ceea ce o nedumeri.

Ajuns în colonie, Doren încropi o poveste despre o călătorie către o stea îndepărtată și că, din nebăgare de seamă fusese atras într-o vizuină Vaal, unde fusese descoperit de lordul Andor. Mara Dass îi mulțumi lui Andor, numindu-l binefăcătorul rasei lor și ridicându-l în slăvi, fapt care reuși s-o scoată din sărite pe Eria.

În noaptea următoare, după ce Andor plecase, Eria îl întrebă pe Doren de ce nu spusese adevărul.

— Doi etherieni au venit curând după ce m-am trezit, îi răspunse el. Au aruncat peste mine un praf ciudat, fosforescent, care se părea că avea darul de-a-i ține departe de mine pe devoratori, însă nu m-au eliberat din forța de atracție a găurii ăleia. Spuneau că trebuie să aștept pentru că în curând mă va elibera cineva.

Apoi Doren îi mărturisi că acea experiență îl făcuse să își schimbe părerea despre cei ce locuiau în Etheria și să înțeleagă ceea ce făcuse ea. Când venise lordul Andor se hotărâse să mintă pentru a o proteja, ceea ce și făcuse.

Auzind toate acestea Eria se bucură și își spuse că soarta o răsplătea pentru toate greutățile și riscurile pe care și le asumase, dar n-avea destulă încredere în el pentru a-i mărturisi planurile ei, așa că în dimineața următoare, fără să-i spună nimic lui Doren, plecă din colonie cu gândul de-a nu se mai întoarce niciodată. Poate că Doren o va urma când va fi timpul, dar deocamdată era mai bine să nu știe nimic. Când vor fi descoperit trădarea ei, Mara Dass și lordul Andor vor fi nebuni de furie, însă ea va fi departe, la adăpost, iar Doren nu știa nimic și nu îi putea ajuta s-o găsească, iar neștiința aceea l-ar fi putut proteja și pe el.

Pe de altă parte, Eria se temea ca nu cumva Doren să îi fi jucat o farsă, instruit de Andor, așa încât să-i câștige încrederea, apoi să-i facă rău, caz în care nu putea risca să-l ia cu ea.

După ce călătorise o zi, folosindu-se de lumina stelei albastre a sistemului unde se afla colonia și a altei stele mai mici, Eria se întâlnise cu Aralf, care-o dusese cu el în Etheria. Nu mult după sosirea ei, Eria folosisese cristalul multifacțat al Juliei pentru a o chema, iar acum aceasta intrase în vis și zăcea dormind în iarbă, la picioarele ei.

Julia scoase un geamăt, tresări și deschise ochii. Se întinse în iarbă și respiră adânc aerul curat, apoi privi în jur la copaci și la pâraul din pădure. O văzu pe Eria Dass și se ridică în picioare.

— Parcă aș fi într-o pădure fermecată din povești, spuse ea.

— Ești aproape de adevăr, îi răspunse Eria zâmbind. Dar hai să mergem în oraș. Aralf ne așteaptă.

Julia încuviință, dar înainte de-a pleca se privi în apa pâraului și observă că era îmbrăcată într-o rochie albă de mătase, care-i ajungea până la călcâie.

— Mulțumesc pentru rochie, spuse ea, dar, dacă o să pornim într-o călătorie așa periculoasă, nu văd la ce mi-ar servi îmbrăcămintea asta așa de elegantă.

— Așa se obișnuiește pe aici, spuse Eria. De fapt, călătoria o să fie confortabilă. E mai rău ceea ce ne așteaptă când o să ajungem acolo. Dar lasă întrebările pe mai târziu. Ești gata să mergem?

Julia dădu aprobator din cap și cele două femei, care semănau ca două surori gemene, o porniră pe cărarea dintre copaci care ducea afară din pădure și înspre oraș.

Orașul de opal era imens și avea zidurile albe, construite din piatra prețioasă al cărei nume îl purta. Străzile și clădirile reflectau lumina soarelui de dimineață într-o multitudine de ape și culori.

— Asta nici în povești nu s-a mai văzut, spuse Julia, încercând să pară ironică, trebuie să spun că e ceva... minunat, chiar dacă vorba asta a devenit cam goală de conținut.

Eria Dass aprobă, după care o luă pe o stradă care intra în oraș. După ce rătăciră un timp prin labirintul strălucitor de clădiri, ajunseră în fața unui palat micuț, aproape identic cu celelalte clădiri din opal.

Intrară într-o curte pătrată, după care pătrunseră într-o sală boltită, în care lumina filtrată a soarelui pătrundea prin niște ferestre care semănau cu vitraliile. După lumina strălucitoare de afară, Juliei i se păru că interiorul clădirii era întunecos, aproape sumbru. Sala era mobilată auster și straniu, cu bănci lungi și mese din marmură.

Însă impresia nefavorabilă în ceea ce privea interiorul clădirii fu contracarată de prezența ființei care le aștepta. Aralf părea un tânăr blond și înalt, cu ochi albaștri, îmbrăcat într-o tunică albastră, brodată cu stele, care-i aduse Juliei în minte mantiile magicienilor medievali. Tânărul radia în jurul lui o lumină diafană și Julia nu se putu împiedica să-l asemuiască cu un înger dintr-o gravură.

— Bun-venit în Etheria, visătoare de pe Pământ, spuse el, zâmbindu-i Juliei.

— Mulțumesc, lord Aralf, răspunse aceasta, e un loc frumos și, chiar dacă n-am avut încă ocazia să întâlnesc vreun alt locuitor al acestei lumi, pentru că străzile erau pustii, și, dacă toți locuitorii seamănă cu tine, atunci asta trebuie să fie un fel de țară a îngerilor.

Aralf râse.

— Chiar arăt ca un înger? întrebă el amuzat.

— Nu știu asta, spuse Eria Dass, dar e bună observația Juliei. De ce e așa pustiu orașul?

— Majoritatea celor ce locuiesc aici sunt risipiți la castelele lor depărtate, unde fiecare își creează lumea lui proprie, dar, la nevoie, pot fi chemați cu ajutorul cristalelor.

— Să sperăm că nu va fi nevoie, spuse Eria Dass, privind undeva, departe.

— Ți-am pregătit o ambianță mai pământeană dincolo, Julia. Am recreat și niște mâncare, dar mă tem că la gustul ei m-am încurcat rău.

Părăsiră sala cu aspect de catedrală și intrară într-o altă sală, mai mică, care semăna cu un restaurant cu mese și scaune, și chiar un bar.

Aralf arată spre o masă din centru, pe care era un platou cu friptură, garnitură de cartofi și câteva pahare goale.

— Băuturile sunt la bar, spuse el. Cred că le-am nimerit cât de cât.

Se așezară cu toții la masă și, în timp ce Julia mânca friptura destul de gustoasă, dar într-un fel artificială, Eria Dass propuse să plece în călătorie fără întârziere.

— E periculos dacă mai așteptăm, spuse ea. Acum mă caută pe mine și mă îngrozesc la gândul pedepsei pe care mi-a pregătit-o, dacă bestia o să pună mâna pe mine. Oricum, nu se așteaptă să aibă oaspeți chiar în bârlogul lui.

— Ce te face să crezi că Marius e la castelul lui Andor? întrebă Julia, terminând de înghițit ultimele bucăți de friptură.

— Dacă nu e acolo, e jos la Curți, răspunse Eria, și dacă e la Curți e pierdut, așa că eu sper că e la castel.

Julia se ridică, se duse la bar și luă de acolo o sticlă cu un lichid rubiniu, care presupunea că ar trebui să semene la gust cu vinul.

— E gata totul? întrebă Eria, întorcându-se spre Aralf, care fusese destul de tăcut cât timp Julia mâncase.

— Sfera de cristal e gata, răspunse el. Prietena noastră se poate odihni cât timp durează călătoria. Măncare putem crea, așa că dinspre partea asta totul e bine.

— Ce sferă? Întrebă Julia, așezându-se la loc și turnându-și în pahar din conținutul sticlei. Voi puteți călători liber prin spațiu... De ce n-aș putea călători și eu?

— În starea în care ești tu acum și în această dimensiune nu te poate ucide nimeni, spuse Aralf, dar sunt lucruri care ar putea să-ți facă rău ba chiar să te facă să înnebunești, așa că sfera de cristal o să te protejeze mai ales pe tine. O putem mișca prin spațiu cu ajutorul voinței și, oricum, călătoria o să fie la fel de rapidă.

— Dacă e gata sfera, putem porni chiar acum spuse Eria Dass, stăpânită de nerăbdare. Abia aștept să-i smulg prada iubitului meu tată.

Ieșiră într-o curte dosnică, pardosită cu dale din aceeași piatră prețioasă albă. Sfera era construită așa încât să încapă în ea trei oameni, iar Juliei i se păru transparentă și fragilă. Aralf atinse cu mâna o porțiune a sferei, și, ca prin farmec, apăru o deschizătură în peretele de cristal. Înăuntru se găseau trei scaune tapitate, și Julia observă că cel din mijloc se putea rabata, așa încât, la nevoie, se putea transforma într-un pat destul de comod. Înțelegând că scaunul din mijloc îi era rezervat, se așeză pe el, în timp ce tovarășii ei ocupară locurile din margine, Eria la dreapta, iar Aralf la stânga ei.

Deși Julia nu observă nici un panou de comandă încrustat în vreunul din pereții sferei, aceasta se ridică lin în văzduhul limpede al dimineții de primăvară, deasupra orașului de opal care sclipea estompat undeva departe. Curând nu se mai văzu nici orașul, nici pădurea de la marginea lui, iar peste alte câteva clipe, Julia își dădu seama că reveniseră în spațiul cosmic, al cărui întuneric era punctat de stele.

— Cât timp suntem în interiorul sferei, nu ne poate atinge nimic, spuse Eria, continuând ceea ce spusese Aralf înainte. Putem da o raită pe la casele domnilor de

la Curțile haosului, și nici un atac de-al lor nu ne-ar destabiliza scutul de energie. Poate că mi-ar plăcea... I-aș putea înjura în voie.

— M-aș lipsi bucuros de o asemenea plăcere, spuse Aralf zâmbind, deși ar merita o încercare...

Julia observă că veselia celor doi era forțată, iar după un timp cele două ființe renunțară la glume și căzură într-o tăcere sumbră, încordată. Julia se simțea obosită și, ca și cum ar fi răspuns la o comandă mentală, scaunul ei se lăsă pe spate.

— Dormi, Julia, spuse Eria Dass. Ar fi bine să dormi cât durează călătoria, căci, oricum, nu prea ai ce vedea. Te trezim când ajungem la destinație... Adică pe planeta Glar.

Julia aprobă și închise ochii, iar un somn straniu o cuprinse îndată ce închise pleoapele și se gândi că ar vrea să adoarmă.

Capitolul 4

Castelul de pe muntele Akan

Când se trezi, Julia observă că în locul întunericului înstelat, în sferă pătrundea lumina mohorâtă a unui amurg cenușiu. Se ridică în capul oaselor, iar spătarul scaunului se ridică o dată cu mișcarea ei. Cei doi însoțitori ai ei rămăseseră la fel de sumbri și nemișcați, asemenea unor statui de zei ai disperării. Privind prin peretele de cristal al sferei, Julia văzu că se apropiaseră de o planetă oarecare și că acum intrau în atmosfera ei tulbure, coborând lin spre o masă de nori cenușii. Îndreptându-și privirea spre cer, Julia observă că lumina mohorâtă provenea de la o stea mare, roșie, care părea să fie mult mai bătrână decât soarele. În lumina muribundă, care făcea ca totul în jur să radieze un roșu sinistru, Juliei i se păru că pătura de nori în care se scufundau părea suprafața unei mări de sânge, impresie întărită de densitatea atmosferei, mult mai mare decât aceea a pământului.

— Am ajuns? întrebă Julia, cu o strângere de inimă.

Eria Dass aprobă cu o mișcare a capului.

Sub pătura de nori era aproape întuneric, astrul acelei lumi fiind vizibil doar ca o pată roșie.

— Ești sigură că muntele Akan e în partea asta? întrebă Aralf, privind concentrat peisajul dezolant și lipsit de orice urmă de viață de dedesubt.

— E aici, spuse Eria Dass. Trebuie să mergem până ajungem la un lanț de munți înalți, care se întind cât vezi cu ochii și în fața lor e un munte singuratic, mai înalt decât toți ceilalți. Acolo și-a construit castelul, care am auzit că e mare cât un oraș...

Sfera înainta cu greu, din cauza vântului puternic, care purta coloane de praf și nisip de colo până colo, întunecând și mai mult orizontul. În cele din urmă, cei

trei zăriră forma vagă a lanțului de munți, care, în lumina slabă, păreau niște titani pietrificați.

Găsiră repede muntele singuratic, care era mai înalt decât toți ceilalți și pe vârful căruia, ca și cum s-ar fi ridicat din chiar muntele însuși, era o construcție masivă din piatră, cu creneluri medievale, numeroase terase și ferestre înguste și întunecate.

— Se vede că tatăl tău n-are gusturi prea rele, spuse Aralf zâmbind încurajator.

Eria făcu o strâmbătură și își luă privirea de la peretele transparent al sferei.

— Pare o închisoare, spuse ea... De fapt asta și e.

Sfera plană deasupra muntelui și a clădirii, care i se păru Juliei monstruos de mare și amenințătoare, deși avea un fel de frumusețe sumbră. Aralf făcu vehiculul să aterizeze pe terasa cea mai înaltă, dar toți trei ezitară să părăsească adăpostul oferit de sferă.

Într-un târziu, Aralf întinse mâna, iar unul dintre pereții de cristal se deschise.

Fură asurziți de șuierul vântului, care semăna cu jelanii unor suflete damnable. Julia ieși cea din urmă, și, în clipa în care puse piciorul pe pardoseala din piatră cenușie, vântul dădu la o parte pătura de nori, iar soarele roșu le dezvălui pentru câteva clipe peisajul măreț și sumbru. Julia privi la turnurile înalte ale edificiului, care sfidau cerul și vântul, apoi se uită la abisul de dedesubt, în care se învârtosau nori grotești de praf.

— Să nu mai pierdem vremea, spuse Aralf, privind îngrijorat ferestrele întunecate ale castelului.

— Ce trebuie să facem? întrebă Julia, căreia nu-i surâdea ideea de-a intra în edificiul labirintic.

— Intrăm înăuntru, spuse Eria, iar tu o să te concentrezi asupra iubitului tău și o să-l chemi cu glasul, cu mintea, cu toată ființa ta și, dacă e aici, o să-ți răspundă, chiar dacă lordul Andor l-a făcut să intre în transă. Noi o să te ajutăm și o să-l aducem la noi, folosindu-ne puterile.

Se apropiară de ușa masivă de sticlă care dădea într-un coridor învăluit în umbră. Când ajunseră la ușă, aceasta se deschise fără zgomot, iar ei pătrunseră înăuntru.

Ca și cum ar fi fost acționate de o mână nevăzută, cele câteva lămpi suspendate de tavan se aprinseră, răspândind o lumină palid-roșiatică asupra pereților și a covorului cu desene ciudate și grotești pe care pășiră. Lumina aceea roșietică și sumbră făcea ca spațiul destul de mare al coridorului să pară că se restrânge, iar pereții înalți păreau că se prăbușesc asupra lor.

— Mă sperie locul ăsta, murmură Julia.

— Nu te uita în jur, închide ochii și concentrează-te asupra lui Marius, spuse Aralf, care în lumina aceea părea palid și îngrozit.

Julia închise ochii și se concentrează asupra lui Marius, aducându-și imaginea lui în fața ochilor minții și adunându-și toată energia mentală într-un singur strigăt care, spre surprinderea ei, răsună puternic și lugubru în castelul pustiu. Îndată izbucni ceva care semăna cu un curent de aer ciudat, sau o suflare de vânt. La început Julia crezuse că vântul de afară pătrunsese înăuntru printr-un geam spart, dar mai apoi își aminti de cuvintele însoțitorilor ei și își spori concentrarea minții.

Undeva la stânga lor o ușă se deschise cu zgomot și curentul puternic de aer târî către ei un trup inert.

Juliei îi scăpă o exclamație și întinse brațele spre tânărul palid, care părea cufundat într-un somn profund și pe care curentul îl depuse la picioarele ei.

— Nu știu, parcă a fost prea ușor, spuse Eria Dass meditativ. Nu-mi vine să cred că tatăl meu poate fi păcălit așa lesne. Dar să nu mai pierdem vremea... Julia, Aralf, luați-l în brațe și hai să ieșim din bârlogul ăsta îpuțit.

Julia și Aralf îl purtară pe Marius pe brațe către ușă, în timp ce Eria Dass mergea înainte.

Ieșiră pe terasă, iar șuierul vântului îi dădu Juliei fiori. Se așteptase ca vreun gardian monstruos să vină după ei, apărând pe negândite dintr-un cotlon al castelului, sau ca ușa de sticlă prin care intraseră să se închidă singură, dar, spre ușurarea ei, nimic din toate astea nu se întâmplase. Erau afară și îi mai despărțeau câțiva metri de siguranța sferei de cristal și de întoarcerea în Etheria, iar de acolo, în lumea reală, unde Marius și-ar fi putut recăpăta luciditatea și deci s-ar fi putut vindeca.

Geamătul Eriei, care mergea în față, o smulse din visare. Înaintea lor, blocându-le drumul spre sferă, stătea o formă înaltă, îmbrăcată în negru, care părea un inger al abiselor, și care împrăstia în jurul lui aceeași radiație malignă ca și steaua planetei moarte.

— Îmi pare rău că adăpostul meu nu e prea primitiv, spuse bărbatul în negru cu un zâmbet abia perceptibil pe buze, dar ar fi fost de-a dreptul lipsit de politețe să nu vă urez bun-venit, înainte de plecare.

— Andor, murmură Aralf, în privirile căruia se aprinse o licărire de teamă.

— Am zis eu că era prea ușor, spuse Eria Dass, privindu-l cu ură pe bărbatul în negru. Hai, termină cu noi, lord Andor. Sper că o să fiu în stare să-ți fac cât mai mult rău, dacă tot nici unul dintre noi nu poate muri.

— Se vede că ești cu adevărat fiica mea, răspunse acesta râzând. Pentru că vă grăbiți, n-o să vă rețin prea mult, dar câteva explicații nu strică. În primul rând, draga mea, știam de mai multă vreme că ai obiceiul neobișnuit pentru rasa ta de-a suporta lumina soarelui. Am fost curios și te-am urmărit discret. Am aflat că eliberai prizonierii pe care ai voștri îi capturau, o faptă lăudabilă, de altfel. Tot pândind, l-am văzut și pe Aralf, într-o bună zi. După ce a dispărut feciorul Marei Dass, am pus la cale un plan, asta să văd cum o să reacționezi și să te cunosc mai bine. Am fost un tată care a neglijat educația copilului său, dar voiam să îndrept greșeala asta, după

cum vă imaginați cu toții. Am așteptat să văd dacă Eria o s-o ajute pe femeia de pe Pământ, iar în ziua în care a făcut primul pas, i-am dezvăluit secretul paternității ei.

— Aș fi vrut să fiu fiica unui devorator Vaal, mormăi aceasta. Să înțeleg că mi-ai urmărit orice mișcare, iar povestea lui Doren și pocăința lui au fost niște minciuni. De ce nu i-ai pus să mă închidă și să mă tortureze, lord Andor, dacă tot știai toate astea despre mine?

— Cei din rasa Dass, bieții de ei, au decăzut fizic, dar mai ales moral și spiritual, și metodele lor mă plictisesc. Nu mai au nici un pic de rafinament.

— Asta din cauza ta, spuse Eria Dass scârbită. Și când mă gândesc că ei te adoră...

— Nu voiam să îți distrug planeta, reluă Andor, întorcându-se spre Julia care sprijinea forma inertă a lui Marius. Nici pe iubitul tău, de fapt... Te las să-l iei acasă. În câțva timp o să-și revină, mai ales dacă o să-l îngrijești și o să-l iubești...

Râse, iar Julia vru să-l sugrume. Totuși, dacă nu avea de gând să-i oprească, poate că caracterizarea pe care i-o făcuse fiica lui fusese destul de subiectivă, iar lordul Andor, conducător al rasei Dass, nu era atât de rău pe cât își imaginase.

— Dar nu vă mai rețin, spuse iar Andor după o scurtă pauză, cu o tristețe simulată. Văd că nu vă place planeta asta și nici persoana mea nu vă inspiră prea multă încredere... Totuși, Eria, tu o să mai rămâi puțin... Mă gândeam să mă retrag din fruntea semenilor tăi și să mă ocup de alte lucruri mai interesante... Știi la cine mă gândeam să las moștenitor?

Râse iar, cu acel sunet înfiorător, sarcastic și lipsit de umor.

— Ce vrei să faci, Andor? întrebă Aralf care începuse să se trezească din paralizia în care-l aruncase apariția și vorbele acestuia.

— Nimic altceva decât ceea ce am spus, răspunse bărbatul palid. Numai că înainte de-a îi preda Eriei ștafeta, pentru că o merită cu adevărat, înainte de asta deci, trebuie să mă însoțească într-o vizită, jos, la curțile haosului.

O lumină albastră țâșni din mână lui Aralf, care își întinse limbile distrugătoare spre fața palidă de pe care zâmbetul nerușinat nu se ștersese încă.

Fură învăluți de beznă, apoi se auzi un țipăt sfâșietor. Julia închise ochii și încercă să-l protejeze pe Marius cu trupul ei. Când, după câteva clipe, lumina cenușiu-roșiatică a amurgului reveni, pe terasa din piatră cenușie rămăseseră doar ea, Aralf și Marius. Vântul, care tăcuse ca prin farmec cât timp durase conversația cu Andor, începuse să sufle iarăși, producând acel vaiet sinistru care o neliniștise pe Julia de îndată ce ieșiseră din sferă. Soarele roșu dispăru printre nori și umbrele fură din nou stăpâne în locul acela blestemat.

— Hai să plecăm de aici spuse Aralf cu un glas răgușit, nesigur.

— Unde s-au dus? Întrebă Julia.

— La Curțile Haosului, răspunse Aralf. De acolo nimeni nu se mai întoarce, sau dacă se întoarce, va fi schimbat în rău, sau nebun, sau...

— Poate că ea va supraviețui chinurilor, care, în loc s-o distrugă, o s-o facă mai puternică, spuse Julia nesigură. Poate că va reuși să-l înfrunte și să-l învingă pe tatăl ei, și după asta rasa Dass o să aibă prima conducătoare înțeleaptă și bună din istoria lor...

— Sper că va fi așa cum spui, spuse Aralf cu amărăciune.

Se urcară tăcuți în sfera de cristal, iar Julia îl instalează pe Marius pe scaunul din mijloc, iar ea se așează pe locul Eriei. Vehiculul se ridică încet, trecu prin pătura de nori și ieși din atmosfera densă și plină de praf a planetei.

Capitolul 5

După trezire

M-am trezit pe la cinci după-masa și primul lucru pe care l-am auzit a fost sunetul monoton al ploii, care se scurgea de pe streșini pe caldarâm. Am rămas câțva timp întinsă în pat, întrebându-mă cum de adormisem îmbrăcată și dacă era duminică după-amiază și somnul meu durase câteva clipe, sau era altă după-amiază, la câțva timp distanță. Abia după aceea, imaginile visului începură să-mi defileze înaintea ochilor. Poate că ceea ce băusem era un drog, poate că totul fusese o halucinație. Am încercat să rețin cât mai precis imaginea feerică a orașului de opal, sperând ca amintirea ei să alunge celelalte imagini, dar, cum se întâmplă mai tot timpul când e vorba de vise, imaginile negative au mai multă putere decât cele feerice, așa că mi-am amintit de castelul sumbru, de lordul Andor și de răpirea Eriei.

M-am ridicat din pat și am observat că ecranul computerului era luminat slab. Uitându-mă la data afișată am văzut că era duminică, 24 martie. Asta însemna că dormisem maximum o oră, deci visul nu avea nimic neobișnuit, nu mă scosese afară din timp, proiectându-mă în altă dimensiune, sau dacă o făcuse, cineva avusese grijă să mă întorc la locul și la timpul potrivit.

Am intrat în baie, m-am spălat pe ochi, după care m-am întors în cameră și i-am telefonat doamnei Mureșan.

— Ce face Marius? Am întrebat. Vreo schimbare?

— Doarme de azi-dimineață, răspunse ea cu o voce obosită. Cât despre schimbări... Nu știu de ce mai întrebi, că doar știi diagnosticul pe care i l-au pus.

— Știu, am spus, încercând să alung orice urmă de emoție.

În fond, ce-mi imaginasem? Că-l salvasem din bârlogul unui demon, călătorind în vis într-o altă dimensiune? Probabil că ajunsese la fel de nebună ca și el.

Totuși, pentru că n-aveam altceva de făcut în acea după-amiază plicticoasă și pentru că o curiozitate bolnavă, amestecată cu o speranță imposibilă puseseră

stăpânire pe mine, m-am decis să mă duc să-l vizitez pe Marius, în ciuda faptului că vederea lui mi-ar fi trezit amintiri și sentimente dureroase.

Taxiul mă lăsă în ploaia mărunță, în fața porții spitalului. Am înaintat pe alee, am intrat în clădirea propriu-zisă și am ajuns într-un coridor aproape pustiu. Doi bolnavi apatici stăteau pe una dintre băncile joase. Mă priviră fără interes, după care se întoarseră la conversația lor. M-am îndreptat spre camera de gardă, unde o asistentă solidă de vreo patruzeci de ani îmi spuse că Marius Mureșan era în salonul 15.

În salon era o liniște apăsătoare. Unul dintre bolnavi, un bărbat de vreo cincizeci de ani mânca pâine cu salam, altul citea, stând întins în pat, altul meșterea ceva pe telefonul mobil.

Părea un salon de spital obișnuit, asta până când observai privirile goale și obosite ale pacienților și tristețea sumbră de pe fețele lor, tristețe care părea să emane din înseși zidurile clădirii.

Marius dormea în patul de lângă fereastră și în somn surădea fericit. Surâsul acela mă făcu aproape să plâng, dar m-am stăpânit, gândindu-mă că, îndată după trezire, expresia i se va schimba, fața i se va schimonosi și se va lansa într-o cuvântare fantasmagorică.

M-am așezat pe pat, contemplându-l cum dormea, vreme de câteva clipe, apoi, împinsă de dorința răutăcioasă de-a ști că aveam dreptate, că după trezirea din somn Marius va fi același nebun incurabil, că degeaba îmi făcusem eu iluzii, l-am scuturat violent de umăr. Destul cu somnul înșelător și pacea care păruse să i se aștearnă pe față, într-o clipă va începe să urle ca un demon scăpat din iad și pe urmă aveam să mă ridic și să mă întorc acasă și niciodată n-aveam să mai pun piciorul în spitalul de psihiatrie...

Marius deschise ochii și mă privi nedumerit, dar pacea care îl cuprinsese în timpul somnului nu se risipise de pe chipul lui, iar privirea lui era aceea a unui copil speriat care s-a trezit dintr-un coșmar, sau a cuiva născut a doua oară.

Îmi rosti numele adevărat într-o șoaptă răgușită și mă învălui într-o privire plină de recunoștință. Ochii mei începură să lăcrimeze ca și cum ar fi avut viața lor proprie, în ciuda eforturilor de-a mă stăpâni. Dacă ăsta era un vis, aș fi vrut să nu mă trezesc din el niciodată.

— Mă recunoști? l-am întrebat nesigură. Știi unde ești?

— Eram într-un loc ciudat, un fel de castel, spuse el, frecându-se la ochi. Un tip palid... îmi spunea ceva... mă forța să fac lucruri, după aia te-am visat pe tine...

— Știi cine ești? l-am întrebat, așteptându-mă să aud cele mai groaznice lucruri.

— Cum adică? Sunt Marius, răspunse el cu un început de rânjet sarcastic. Trebuia să am examenul de licență... Și... după aia a apărut tipul ăla și... acum, unde sunt?

— Ești în salonul 15, la spitalul de psihiatrie, i-am spus eu, nevenindu-mi să cred că ceea ce trăiam era realitatea și nu un vis, că, într-un fel neînțeles, se produsese un miracol.

Expresia de pe chipul lui se posomorî pentru câteva clipe, apoi clătină din cap.

— Mă gândeam eu... Ființa aia mă pune să spun tot felul de lucruri... La urmă... am făcut câteva chestii ciudate rău de tot... asta până când ai apărut în vis tu și ceilalți doi... Oare cât a trecut? Mai am timp să învăț pentru licență?

— Licența mai trebuie să aștepte un pic, i-am spus eu. A trecut un an. Acum e martie... Dacă te faci bine într-o lună, ai putea încerca la vară... Deși eu zic că deja te-ai făcut bine...

Marius clătină iar din cap a neîncredere și își sprijini capul de umărul meu. L-am îmbrățișat și am închis ochii. M-am gândit că nu trăiam un vis, că se pot întâmpla miracole și în realitatea cenușie a lumii noastre moderne și le-am mulțumit celor două ființe stranie care mă ajutaseră să-l aduc înapoi pe cel pe care-l iubeam. M-am gândit cu strângere de inimă că Eria Dass, cea care părea să fie un fel de dublu al meu, plătea prețul eliberării lui Marius prin chinuri groaznice, și m-am rugat, oricât de absurd ar părea, și chiar dacă acea ființă n-ar fi existat decât în imaginația mea, ca Eria Dass să poată fi salvată.

M-am gândit apoi că Marius părea să-și fi revenit și eu s-o iau razna dacă ajunsesem să mă gândesc la un personaj din vis în felul acela, dar atunci nimic nu mai conta, realitatea și imaginația se amestecau în capul meu, în timp ce-l îmbrățișam și îmi doream, asemenea lui Faust, ca clipa aceea să devină eternitate.

Ar trebui să pun capăt poveștii mele pentru că nu prea mai e mare lucru de spus. Nu sunt Julia Knight, sau mai bine-zis nu asta e numele meu, iar povestea reală e diferită de ceea ce am scris, dar nici asta nu are importanță. Te las, cititorule să te bucuri de iluzia creată și de finalul fericit.

Departe, în stele, pe orbita unei planete obscure se învârtea un obiect uriaș din sticlă translucidă care semăna cu o clădire sferică. Soarele albastru dispărea încet, pe măsură ce clădirea intra în conul de umbră al planetei. Se lăsa seara, iar Aralf, care era singurul observator al peisajului cosmic se gândea fără emoție că îl așteptau ore grele, că ar putea fi prins și întemnițat, că ar putea fi torturat iarăși, dar de data aceasta nimeni nu ar mai veni să-l salveze.

Aflase acum câteva zile că Eria Dass se întorsese de la Curțile haosului, iar tatăl ei îi cedase locul de conducător al rasei Dass. Știa că n-ar fi trebuit să vină, că noua Eria Dass era diferită de ceea ce fusese, dar o voce interioară îl îndemnase să vină și să ignore riscurile la care se expunea. La început simțise doar recunoștință pentru cea care îl eliberase din ghearele Marei și a celorlalți, apoi un soi de camaraderie afectuoasă, iar acum, când era prea târziu, ceva mai mult... poate o iubire care se năște.

Un zgomot în spatele lui îl făcu să tresară și, întorcându-și privirea de la steaua care apunea, văzu că o ușă a sferei se deschisese și o ființă palidă, obosită, cu trăsăturile feței îmbătrânite parcă, se apropia de el. Eria Dass se schimbase mult, iar Aralf văzu că în această nouă formă semăna mai mult cu tatăl ei. Totuși, îi întindea mâna. O capcană? Dar venise aici tocmai pentru a fi prins, pentru că se săturase de toate, și mai ales de semenii săi din Etheria.

— Aralf, exclamă Eria. N-a fost prea înțelept să vii aici, așa... Puteai avea surprize neplăcute. Ai fi putut încerca mai întâi cristalul.

— Aș fi putut face multe lucruri, spuse acesta, luându-i mâna și privind-o în ochi.

I se păru că dincolo de oboseală, de durere și de tainele înfricoșătoare pe care privirea ei părea să le ascundă, mai era ceva, o licărire a vieții și a speranței, pe care cei de la Curțile Haosului nu reușiseră să le stingă.

— I-am convocat pe conducătorii Etheriei în orașul de opal, începui eu. Le-am spus că ar trebui să pornim războiul împotriva Curților și a tatălui tău în special. N-au vrut... Au spus că, la urma urmelor, ești fiica lui, și că pentru o ființă Dass nu merită bătaia de cap.

Zâmbi și își plecă privirea.

— Au spus că ești la fel ca lordul Andor, iar dacă n-ai fost la început, probabil că ai ajuns la fel de rea ca el, după șederea la Curți. Am vrut să plec din Etheria pentru totdeauna. Lașii. Pentru ei un suflet nu înseamnă nimic, dar pentru mine...

Se opri încurcat. Eria râse, iar în hohotele ei Aralf desluși ceva din râsul diabolic al lui Andor.

— Aralf, spuse ea, războiul n-ar fi avut nici un rost. Mi-au dat drumul destul de repede... Și, nu știu dacă ți-ai dat seama, dar cei de la Curți n-au reușit să mă supună, chiar dacă și-au dat silința.

Râse iar, cu un râs care îl înfioră pe etherian.

— Totuși, se pare că îndârjirea mea l-a mulțumit pe tata, așa că mi-au dat drumul...

— Ce ai de gând să faci acum? întrebă Aralf.

— Mai întâi, le-am interzis să mai captureze visători... Pe urmă, aș vrea să îi fac să se obișnuiască iar cu lumina soarelui și după asta, în viitorul mai îndepărtat, vreau pace cu Etheria... Și vreau să ridic rasa asta la starea ei dintâi.

Aralf zâmbi. Până la urmă nu făcuse o greșală venind aici. După o scurtă ezitare, o întrebă dacă se împăcase cu Doren.

— O, l-am iertat pentru minciunile lui, spuse Eria zâmbind cu subînțeles, nu le-am făcut nimic nici lui, nici maică-sii, dar i-am trimis într-o altă colonie.

— Acum că ai putere, spuse Aralf, și nu mai trebuie să te ascunzi, cred că n-o să ai nimic împotriva să rămân cu tine câtva timp.

— Nu, răspunse Eria Dass, privindu-l complice, dar nu vrei să te întorci în Etheria?

— Nu acum, dar când o să mă întorc, aş vrea să n-o fac singur.

ARCTURUS

Sătteam sprijinită cu cotul de consola pe care se afla tastatura calculatorului și ascultam cum se stingeau, în semiobscuritatea camerei, ultimele acorduri ale viorii și ale chitării electrice. Era o trupă rock rusească, al cărei album îl descărcasem de pe internet cu câteva zile în urmă. În versuri se vorbea despre un pictor, care se îndrăgostește în vis de o prințesă de pe Arcturus, iar în final, n-am înțeles prea bine ce se întâmplă, pictorul arde de viu într-un tunel de foc, ca pedeapsă pentru că îndrăznise să se îndrăgostească de o ființă superioară lui.

Subiectul era oarecum desuet pentru că, încă din romantism, dacă nu și mai înainte, anumiți scriitori îl abordaseră. În sfârșit, concluzia era că, acum, la începutul secolului al XXI-lea, tema trecuse din literatură în producția de masă, și ajunsese să fie subiectul albumului unei trupe rock. Totuși, deși versurile erau pline de clișee de genul „încerc să rezist farmecului tău, dar este prea târziu” etc, muzica, destul de lentă, avea în ea ceva vag și straniu, care mă făcea să visez și, stând așa, rezemată de consola computerului, mi-o imaginam pe prințesa respectivă în grădina ei de smarald, și pe pictor, care apare lângă ea, sosind printr-o poartă stelară. N-aveam, în schimb, nici un chef să mi-l închipui pe îndrăgostit arzând de viu în drumul lui de întoarcere spre pământ, în reveria mea îl făceam să rămână pe veci în grădina de smarald, alături de prințesa lui.

Dar zgomotul cheii răsucite în broasca ușii de la intrare mă făcu să mă trezesc din vis și cu o mișcare automată am apăsat butonul stop al programului care reda muzica și în cameră se făcu liniște. M-am gândit că trecuse de șapte și că era ora când Radu se întorcea acasă de la serviciu.

Eram măritată cu el de doi ani și, imediat după nuntă, închiriasem o garsonieră la etajul doi al unui bloc vechi, cu coridoare umede și întunecoase și cu pereții pătați de umezeală, într-unul dintre cartierele muncitorești ale orașului.

Radu lucra la o firmă de calculatoare, iar eu eram profesoară la o școală generală din cartier. Ne cunoscuserăm în facultate și, după o scurtă idilă, ne căsătorisem. Până la întâmplarea pe care vreau s-o povestesc, nu știam dacă îl iubesc, sau dacă mă căsătorisem doar pentru că văzusem în el un camarad și pentru că îmi era frică să nu ajung fată bătrână și să-mi trăiesc restul vieții singură.

Radu intră, deci, în holul minuscul al garsonierei, aprinse becul, și-și aruncă cât colo pantofii din picioare, după care își atârână geaca în cuier. Intră apoi în cameră și aprinse și aici becul

— De ce stai pe întuneric? întrebă el. Am crezut că nu ești acasă.

— Mergea calculatorul, i-am răspuns, și pe urmă știi doar că lumina prea puternică mă enervează. Dar ia spune, nu ți-e foame?

Cu aceste cuvinte, m-am ridicat de la biroul din colț, unde trona computerul și m-am dus în bucătărie, am aprins aragazul, și am pus să se prăjească într-o

tigaie niște chiftele semipreparate din piept de curcan, pe care le cumpărasem cu câteva zile mai înainte de la supermarket.

— De fapt, spuse Radu, așezându-se la masă, am ajuns acasă cu vreo jumătate de oră mai repede, dar m-am întâlnit pe hol cu noul nostru vecin, știi, rusul, care nu s-a lăsat până nu m-a făcut să intru la ei la un ceai.

— Drăguț din partea lui, am spus eu, simțindu-mă oarecum deranjată de faptul că soțul meu își pierduse jumătatea de oră cu pricina stând la taclale cu acel necunoscut.

Cu vreo săptămână înainte, se mutaseră în garsoniera de vizavi de a noastră doi basarabeni și auzisem că el era profesor de literatură, iar fiică-sa violonistă. N-o văzusem pe fată, dar îmi imaginam că arăta cam ca și Valia, personajul feminin din *Rusoaica* a lui Gib Mihăiescu, acea fată care traversează Nistrul pe gheață, iarna, cu o cutie de vioară sub braț și care are o idilă cu unul dintre militari. M-am amuzat gândindu-mă la meteahna mea de-a compara tot ceea ce mi se întâmpla cu vreun episod citit în vreo carte, dar asta mi se trăgea de pe vremea când eram studentă la Litere și n-aveam ce să fac, fiecare om cu defectele lui profesionale.

Cu un zâmbet vag, am pus chiftelele pe o farfurie, pe care am așezat-o în fața lui Radu. Mie nu-mi era foame, așa că m-am instalat pe scaunul din stânga lui și l-am întrebat pe un ton cât se putea de indiferent.

— Și ce impresie ți-au făcut vecinii noștri?

— Păi, răspunse Radu, după ce termină de ronțăit o chiftea, Serghei pare inteligent, dar cred că are o fire destul de închisă și e un pic cam ciudat. Iar Liza e drăguță și cântă minunat la vioară.

— Mi se pare că n-ai ureche muzicală, așa că orice scârțâit de arcuș e pentru tine minunat, am replicat eu pe un ton mai sarcastic decât aș fi vrut.

Radu se mulțumi să muște dintr-o altă chiftea fără să-mi răspundă. Cu toate acestea, dispoziția mea se stricase. Nu-mi plăcuse expresia de reverie întipărită pe fața lui atunci când vorbise despre Liza și talentul ei muzical și, fără să-i fi cunoscut măcar, basarabeni mi deveniseră antipatici. Mi-am spus că n-avea rost să fiu geloasă pe o necunoscută, că era o prostie din partea mea, dar cu toate acestea am simțit o strângere de inimă când Radu se ridică de la masă aproape jignit pentru că eu nu-i împărtășisem entuziasmul cu privire la noii noștri vecini.

„De-ar fi avut Serghei asta al tău un băiat”, m-am gândit eu în timp ce spălam farfuria în care mâncase și tigaia. „Sau măcar dacă Liza asta ar fi fost măritată...”

După ce-am terminat de spălat vasele, m-am întors în cameră, unde l-am găsit pe Radu, care se trântise în pat și dăduse drumul la televizor. M-am așezat îmbufnată pe scaunul ergonomic din fața calculatorului și am pornit muzica.

— Nu înțeleg de ce te-ai supărat, spuse Radu după o vreme.

— Nu m-am supărat deloc, am răspuns oarecum neconvincător.

— I-am invitat și eu la noi, spuse el cu un fel de vioiciune forțată. O să vezi că o să-ți placă și o să te împrietenești cu ei.

„Da, mai ales cu Liza”, mi-am spus, înăbușindu-mi o înjurătură.

Restul serii trecu fără ca vreunul din noi să-i mai aducă în discuție pe vecini. Eu m-am jucat pe calculator un joc fără sens, pe mai multe nivele, iar Radu vizionă un film de proastă calitate cu jafuri și bățai.

Pe la unsprezece Radu stinse televizorul, iar după câteva minute am oprit și eu calculatorul și am stins becul. Întunericul ce domnea în cameră mi se păru reconfortant, după haosul din jocul de calculator prin care trebuise să mă mișc. Mă durea capul, iar ochii mă înțepau, ca și cum aș fi fost pe punctul să izbucnesc în lacrimi. M-am dezbrăcat și m-am întins în pat, alături de Radu, care adormise. Am vrut să-l îmbrățișez, dar în întuneric mi se păru rece și îndepărtat, inert ca o piatră moartă și pentru prima oară de când îl cunoscusem, m-am simțit singură, mai singură ca niciodată.

Dar greutatea pe care-o simțeam apăsându-mă păru să dispară asemenea unor nori de furtună împrăștiați de vânt, iar pereții camerei deveniră transparenti, ca și cum ar fi fost alcătuiți din aburi, care-și modificau forma de câte ori mă uitam spre ei. Am simțit parfumul exotic al unor flori necunoscute, apoi mi-am dat seama că zăceam întinsă pe un covor moale de iarbă.

Am deschis ochii și am privit spre cerul albastru închis, unde un soare blând și neobișnuit de roșu se pregătea să apună. M-am ridicat într-un cot, apoi în picioare, și am început să mă scutur de iarbă și pământ. M-am uitat în jur și mi-am dat seama că mă aflu într-o grădină imensă, cu copaci ciudați, pe care nu-i puteam recunoaște, și flori albe înalte, care ajungeau până la înălțimea unui stat de om, și care răspândeau un parfum dulce, necunoscut, care parcă îmbia drumetul obosit la odihnă și visare. Departe, ascuns de copaci, se ridica un palat din piatră cenușie, aproape neagră, care, în comparație cu grădina stranie, dar feerică, părea sumbru, amenințător în singurătatea lui.

Mă întrebam ce căutam eu acolo și cum de ajunsesem în acea grădină, dar nu eram neliniștită. În aer mirosea a seară și a flori, iar susurul îndepărtat al unui râu și vântul care mișca ramurile și frunzele copacilor alcătuia un fundal sonor care mă făcu să-mi doresc să rămân pentru totdeauna pe acele meleaguri, cu toate că eram singură.

După câteva clipe de șovăire, am ales o cărare care șerpuia printre copaci spre castelul sumbru. Mă gândeam că trebuia să locuiască cineva acolo și eram dornică să-l întâlnesc cât mai repede pe stăpânul acelui loc minunat. Am mers câțva timp în tăcere, ascultând foșnetul copacilor și sunetul vântului. Mi se părea ciudat că nici o pasăre nu cânta, nici nu văzusem vreuna zburând printre ramurile încărcate de flori ale copacilor. Dar grădina era un loc străin și diferit de tot ceea ce văzusem, așa că lipsa păsărilor nu mi se păru ceva neobișnuit.

Când eram pe la jumătatea drumului, mi se păru că zăresc o umbră care înainta spre mine. Am simțit un fior de neliniște, care-mi străbătu tot trupul, asemenea unui vânt înghețat, dar am mers mai departe. În curând, m-am întâlnit

cu o fată înaltă, cu părul blond și ochii de un albastru închis, asemenea cerului acelei seri.

Din câțiva pași, fata fu lângă mine și îmi întinse mâna.

— Ce mult mă bucur că ai venit... spuse ea, de parcă m-ar fi cunoscut din totdeauna. Ți place grădina noastră? Eu și tata ne-am simțit tot timpul singuri aici, și suntem așa de fericiți când avem oaspeți...

— Cine ești? Am întrebat-o cu o oarecare asprime în glas. Da, am continuat, cu o voce ceva mai blândă, grădina ta e frumoasă, deși, nu cred să mai fi văzut așa ceva vreodată... Plantele nu-mi sunt cunoscute, dar e frumos la voi. Și pe urmă, nu știu cum am ajuns aici.

Am văzut cum o umbră de tristețe îi întunecă fața și îmi păru rău pentru suspiciunile mele. Dar vioiciunea îi reveni și spuse, arătând spre soarele roșu, care se pregătea să apună.

— Vezi, asta e ceea ce voi numiți steaua Arcturus. Eu sunt Ama și locuiesc împreună cu tatăl meu aici. Câteodată ne simțim așa de singuri, că aproape că urâm locurile astea și atunci, aducem oaspeți... alte ființe vii care poate ar vrea să stea de vorbă cu noi măcar o vreme...

Deși ceea ce auzisem era aproape de necrezut, n-am fost prea uimită să aflu că ajunsesem într-o lume nouă, diferită de a mea, de o feerie desprinsă parcă din basm, dar, după cât îmi dădeam seama din cuvintele fetei, era vorba de o lume care se pregătea să apună, asemenea stelei Arcturus, care se scufunda dincolo de orizont.

— Hai cu mine, continuă ea după o pauză, dar fără vioiciunea dinainte, vreau să-l cunoști pe tata. El ne așteaptă pe terasă.

Am însoțit-o în tăcere și după câteva minute am ajuns la treptele masive ale castelului din piatră cenușie. Fata începu să urce, iar eu am urmat-o, deși, văzut de aproape, edificiul părea și mai sumbru, și mai amenințător, de o frumusețe întunecată, și mă simțeam ca și cum m-aș fi așteptat să apară dinăuntru ființe ciudate și ostile, strigoi triști și singuri, care, din dorința de a scăpa de singurătate, m-ar fi implorat, apoi m-ar fi silit să rămân alături de ei, în lumea aceea crepusculară, lucru care, pe de altă parte mi-ar fi făcut plăcere.

Am urcat împreună cu Ama printr-un labirint de scări și terase, până la terasa superioară, care oferea o priveliște panoramică asupra imensei grădini din jurul palatului. Pe acea terasă ședeau la o masă pe care se aflau mai multe farfurii de argint, cu feluri stranii de mâncare, doi bărbați. Unul era mai în vârstă și semăna într-o oarecare măsură cu fata, dar de la o primă privire mi-am dat seama că cei doi alcătuiau două fețe opuse ale aceleiași medalii. El era înalt și palid, cu părul negru și ochi întunecați, întreaga lui înfățișare răspândind un aer de straniețe bolnavă, de om suferind de o durere ascunsă, sau o nebunie gata să iasă la suprafață.

De bună-seamă, mi-am zis că tatăl fetei era strigoiul care bântuia acele locuri sau sufletul torturat care suferea de singurătate.

Oricum, n-am avut timp de mai multe reflecții pentru că bărbatul se ridică și se îndreptă spre mine, chipul sumbru luminându-se pentru o clipă într-un zâmbet.

— Bun-venit la noi, spuse el, cu o voce joasă, gravă, dar plăcută. Cred că Ama ți-a povestit mai multe și ea știe să se facă plăcută mai bine ca mine. Eu sunt Gaal, stăpânul acestor locuri, și printre ultimii din neamul meu.

I-am întins mâna și el mi-o strânse într-o atingere fugară. Am vrut să spun ceva, dar în acea clipă, celălalt bărbat, care până atunci stătuse cu spatele spre mine, se întoarse cu fața în lumina soarelui la asfințit, iar cuvintele îmi înghețară pe buze când l-am recunoscut pe Radu.

— V-am adus pe amândoi aici, spuse Ama zâmbind încurcată. Am vrea să vă cunoaștem mai bine. Așezați-vă la masă și gustați din mâncărurile noastre... O să vă placă.

În tăcerea stânjenită care urmă, ne-am așezat cu toții la masă și am gustat din felurile stranii de mâncare, care aveau un gust delicios, ceva între legume și carne, iar băutura florală pe care ne-o serviră gazdele noastre avea tăria vinului vechi.

Destul de repede am uitat de suspiciunile și neîncrederea mea, iar atmosfera deveni plăcută. Am vorbit mult timp cu stăpânul castelului și fiica lui, până când steaua Arcturus apuse după dealurile din zare, iar întunericul ne învălui răcoros și mirosind a flori necunoscute

După o vreme, Ama aprinse niște lumânări înalte, din ceară verde, aflate în suporturi sculptate din argint și care răspândeau un miros care avu darul să mă amețească mai mult decât băutura florală dinainte. În lumina tulbure însă, am văzut cum Ama și Radu își aruncau unul altuia priviri lungi, vedeam zâmbetul lui, ori de câte ori ea vorbea cu el, și m-am simțit dintr-odată părăsită și trădată, înșelată de bună-voința străinilor și de frumusețea grădinii.

Într-un târziu, Ama îl luă de mână pe Radu și se îndreptară spre una dintre ușile masive care duceau în interiorul întunecat al castelului. Mă simțeam prea toropită pentru a putea reacționa în vreun fel, prea pustiită și cuprinsă de disperare pentru a mai avea o cât de mică dorință să-i opresc. Rămasă singură cu bărbatul sumbru, mi se păru că un ger înghețat coborâse asupra grădinii, omorând florile, și un vânt de sfârșit de lume duce cu sine ultimele rămășițe ale ceea ce fusese vreodată viu în mine. Am rămas nemișcată, luptând cu senzația de sfâșiere, când mâna bărbatului palid îmi atinse fruntea și am văzut în privirile lui aceeași disperare care mă bântuia și pe mine.

— Îmi pare rău, șopti el răgușit, întotdeauna se întâmplă așa... Aș fi vrut să ne fiți prieteni și să mai stăm de vorbă, înainte ca lumea noastră să moară. Poate că ne-ați fi putut salva...

— Nu, am spus, n-o să mai vin aici niciodată.

Un vâl de beznă înghețată mă învălui, iar eu m-am trezit tremurând în patul din garsoniera mea.

Primul lucru de care mi-am dat seama fu acela că eram singură în pat, iar Radu nu se zărea nicăieri. Mă durea capul, iar disperarea și pustiul sufletesc, care mă sfâșiaseră la sfârșitul visului, mă însoțeau acum și în starea de trezie.

Următorul lucru de care am luat notă a fost lumina puternică a zilei, care inundase camera.

„... Deci e dimineață”, mi-am spus, într-o încercare confuză de-a reveni la realitate. Am intrat pentru câteva clipe în panică, gândindu-mă că ar fi trebuit să mă duc la școală, dar mi-am amintit că era sâmbătă și că nu aveam de mers nicăieri. După ce am terminat de făcut aceste reflecții somnoroase, m-am uitat la ceasul de mână care arăta nouă și jumătate. Abia după aceea am auzit sunetul vocilor, care venea din bucătărie, și un râs cristalin de fată.

Fără să știu prea bine pe ce lume mă aflu, m-am ridicat din pat, m-am îmbrăcat în grabă, după care am intrat în baie și m-am străduit să-mi fac cât mai bine toaleta. Când am terminat, mi-am studiat pentru câteva clipe imaginea din oglindă. Oglinda reflecta un chip răvășit, cu cearcăne în jurul ochilor și privirile speriate ale unui copil trezit dintr-un coșmar.

N-am întârziat prea mult în fața oglinzii, deși felul în care arătam în dimineața aceea mă îngrijora, ci m-am îndreptat în grabă spre bucătărie, să văd cine erau oaspeții matinali ai lui Radu.

În clipa în care am intrat, râsetele și discuțiile se întrerupseră brusc, iar în tăcerea stânjenită care urmă Radu spuse pe un ton prevenitor, de scuză, parcă:

— Ne pare rău că te-am trezit, dar știi, eu sunt de vină... M-am gândit să-i invit pe vecinii noștri la o cafea, chiar dacă tu mai dormeai încă.

— Bine ai făcut, am spus eu, și așa nu e sănătos să dorm prea mult.

Radu se întoarse zâmbind spre rus și spre fiica lui, care se ridicară în picioare.

— Serghei, Liza, ea e Laura, soția mea.

Am întins o mână timidă spre cei doi, făcând eforturi disperate de-a mă controla și de-a le ascunde șocul pe care-l resimțisem la vederea lor. Liza era înaltă, subțire, cu ochii de un albastru închis, iar Serghei avea figura castelanului nebun din visul meu. În mod straniu, străinii din vis păreau să se fi materializat în acea dimineață banală de mai, în bucătăria mea. Șocul venea tocmai din faptul că, fără să-i fi văzut înainte, îi visasem, în acea grădină de basm, sub un soare străin. Poate că subiectul albumului trupei rock pe care-l ascultasem în ajun mă făcuse să am visul respectiv, iar asemănarea dintre personajele poveștii feerice, dar triste de azi-noapte și vecinii mei era o simplă coincidență, poate că visul îmi prevestise ceea ce avea să urmeze, dar mă simțeam tulburată și gata să-mi pierd controlul gesturilor.

— Ce te uiți așa? întrebă Radu privindu-mă iritat. Sper că nu ești geloasă pe Liza?

— Nu, am spus, așezându-mă pe un scaun, între Serghei și Radu.

— Și, am continuat cu vocea cam nesigură, n-ar fi mai bine să-mi torni și mie o ceașcă de cafea și să nu te înfurii?

Am încercat să dau ultimelor mele cuvinte o notă jucăușă, care speram că va risipi tensiunea dintre noi, și se părea că reușisem. Radu se ridică și îmi turnă o ceașcă de cafea, iar discuția dintre el și musafirii noștri începu iar să se înfiripe. După o vreme, mai mult din politete, m-am lăsat și eu antrenată în conversație, deși ascultam răspunsurile date de ceilalți ca și cum ar fi ajuns la mine de undeva, de departe, și mă străduiam să nu scap vreo remarcă deplasată.

Contururile bucătăriei începură să se topească, iar mie mi se păru că simt aerul răcoros al nopții și mirosul florilor inundând încăperea. Eram iar pe terasa castelului sumbru de pe Arcturus, iar Gaal mă ținea de mâini și mă privea cu ochi flămânzi, plini de o dorință bolnavă.

Pereții reveniră la locul lor, iar mireasma de flori fu înlocuită cu cea de cafea. M-am ridicat împleticindu-mă și, după ce am bolborosit câteva cuvinte confuze, de scuze, m-am refugiat în cameră și m-am trântit pe patul nefăcut, închizându-mi ochii cu încăpățănare, vrând parcă să alung realitatea aceasta care semăna prea mult cu coșmarul meu.

L-am auzit pe Radu înjurând în bucătărie și făcându-mă proastă, după care adăugă că nu știa de ce dracu se însurase cu o asemenea isterică, dar cuvintele lui nu reușiră să mă trezească din starea aceea, în care contururile realității se ștergeau cu repeziciune.

Am auzit un zgomot ușor și am simțit atingerea unei mâini reci pe frunte, care îmi electriza tot corpul și mă făcu să deschid ochii. Străinul înalt și palid își trăsese un scăunel lângă patul meu și mă privea îngrijorat.

— Vă simțiți rău ? mă întrebă el cu aceeași voce joasă pe care o știam din vis.

— Nu, i-am răspuns, ridicându-mă în capul oaselor, doar că... v-am visat azi-noapte pe amândoi, și sunt șocată că, fără să vă fi cunoscut, mi-ați apărut în visul acela așa de ciudat...

— Visul e o altă realitate, pe care noi o neglijăm și o tratăm ca pe ceva lipsit de importanță, spuse noul meu vecin.

I-am povestit visul, remarcând în sinea mea cu amărăciune că soțul meu nu se deranjase să vină până în cameră și să vadă ce mi se întâmplase și că, din contră, se simțise jignit și mă făcuse isterică, pe când în ochii acestui străin prețuiam mai mult.

Spre sfârșitul povestirii mâna mea se odihnea ca din întâmplare în mâna cu degete lungi și delicate a străinului și îl priveam vrăjită, fără să înțeleg ce mi se întâmpla și de ce mă atrăgea și reușise să mă fascineze într-un timp atât de scurt, dar prin acea atingere și privirile pe care ni le aruncam am stabilit între noi o legătură stranie, care avea să crească în intensitate o dată cu trecerea timpului.

Ca și cum prezența lui mi-ar fi dat o forță nouă, misterioasă, care îmi limpezea mintea, dar mă și arunca într-o confuzie de nedescris, m-am ridicat din

pat și l-am urmat pe Serghei în bucătărie, unde i-am răspuns lui Radu cu câteva remarci destul de acide și l-am rugat să nu mă mai facă proastă și isterică.

După scena din acea dimineață de sâmbătă, evenimentele se precipitară, iar în viața mea și a lui Radu pătrunse acel suflu misterios al destinului, care risipi banalitatea unei relații oficializate în grabă și ne oferă amândurora șansa de a iubi cu adevărat. Ne-am împrietenit cu noii noștri vecini și nu trecu nici o săptămână și noi eram nedespărțiți. Radu se simțea atras inexplicabil de Liza, fata cu ochi albaștri, de culoarea cerului acelei lumi necunoscute din jurul stelei Arcturus, pe care o văzusem în vis, iar eu mă apropiasem mult de tatăl ei, profesorul de literatură, cu care descoperisem că aveam multe lucruri în comun, și al cărui chip și fire mă făceau să mă gândesc la personajele masculine create de Edgar Allan Poe.

Nu trecu nici o jumătate de an, iar eu și Radu am hotărât să ne despărțim în mod amiabil, așa că el se instalează în garsoniera Lizei, iar Serghei se mută la mine.

Acum e seară, eu scriu la calculator povestea asta, în timp ce Serghei e așezat pe pat și citește o carte. Din când în când ridică privirea și se uită la mine, iar eu văd în ochii lui privirea flămândă a lui Gaal, stăpânul grădinii de pe Arcturus, și îmi imaginez că acei supraviețuitori singuratici ai unei lumi care murea au călătorit cu mijloace neștiute în lumea noastră, încercând să-și găsească două suflete care le-ar alina singurătatea și care i-ar salva din lumea aceea frumoasă, dar rece, făcându-i astfel să trăiască cu adevărat și să-și dobândească un suflet.

De altfel, pe jumătate jenată, pe jumătate zâmbind, i-am spus lui Serghei ceea ce-mi trecea prin cap și l-am întrebat dacă nu cumva el e Gaal și nu vine împreună cu fiica sa din altă lume, pentru a fascina și cuceri doi bieți pământeni, la care el îmi răspunse zâmbind enigmatic.

— Visul e o altă realitate...

DARGAARD

Luminile hotelului sclipeau la marginea șoselei care venea de undeva din necunoscut și care nu ducea nicăieri. Mersese o vreme pe șoseaua aceea, fără să știe de unde venea și cum de ajunsese acolo. Era o noapte întunecoasă, fără stele, dar ferestrele luminate ale hotelului singuratic, în loc să-i trezească speranța că, în sfârșit, călătoria ei se terminase, o umpleau de groază. Știa, fără să-și dea seama lămurit de unde, că, atunci când luminile hotelului se aprindeau, ceva neînchipuit de rău se petrecea înăuntru.

Se opri câteva clipe la marginea șoselei pustii și privi neajutorată în noapte.

— Andi, auzi o șoptă, undeva în spatele ei.

Tresări violent și vru s-o ia la goană, dar cea care vorbise o prinse de braț și, în lumina slabă care venea de la becurile hotelului, o recunoscă pe sora lui Eric.

— L-au luat și pe el, continuă aceasta, încleștându-i brațul. Se zice că e acum ca un fel de șef al lor.

Andi vru la început să țipe, apoi o durere surdă îi sfâșie sufletul și începu să plângă în hohote. Cei care puseseră stăpânire pe hotel răpeau oameni, pe care îi făceau să devină asemenea lor, iar aceștia li se alăturau mai apoi și rămâneau acolo, fără vreo nădejde de a mai putea scăpa vreodată.

— Ce sunt oare? întrebă ea fără rost. Or fi vampiri?

— Nu știu, răspunse sora lui Eric, dar tu trebuie să-l salvezi de acolo, să-l aduci înapoi.

— Eu? întrebă Andi, ar putea să mă prindă și pe mine și să mă omoare...

Dar își dădu seama că viața ei fără el nu mai avea rost și că trebuia să fie și ea acolo unde era el, chiar dacă asta însemna moartea, sau ceva mai rău. O îmbrățișă pe sora lui Eric și, după câteva clipe de șovăire, se îndreptă spre poarta hotelului.

Ajunse într-o curte pustie, luminată de câteva neoane, apoi se îndreptă spre ușa masivă care dădea în holul hotelului și intra.

Lumina puternică o făcu la început să se simtă dezorientată. Privi cu teamă în jur și observă că la recepție nu era nimeni, iar holul spațios era la rândul lui pustiu. Cu inima bătându-i nebunește, începu să urce în vârful picioarelor scările care duceau la etajul întâi și, întrebându-se unde avea să dea de ei și cum trebuia să se apere, se apucă să-l cheme, mai întâi în șoptă, apoi începu să-l strige, îngrozindu-se de ecoul pe care îl stârneau cuvintele ei în clădirea goală.

La început auzi un hohot oribil de râs, undeva pe coridorul dintre camerele de la etajul întâi și o ușă trântindu-se cu zgomot, apoi începu o hărmălaie infernală de țipete și râsete și Andi se simți apucată de mai multe mâini care o târau pe scară în sus. Abia peste câteva clipe le văzu în lumina necruțătoare a neonului chipurile bestiale, lipsite de orice expresie, animate doar de o sete animalică de sânge. Le văzu brațele palide și zdrelite și hainele în zdrențe. Erau oameni pe care nu-i văzuse niciodată, cărora nu le făcuse nici un rău, totuși acum o trăgeau pe scară în sus și-i rupeau hainele, vrând s-o omoare. Îl văzu apoi pe el, și își dădu seama că râdea mai tare decât toți și că părea să le fie un fel de leader.

Îl privi uimită, încercând să găsească pe chipul lui o urmă a dragostei de altădată, sau măcar milă, dar ochii sticloși reflectau aceeași sete de-a ucide și aceeași lipsă de

inteligență care-i reducea pe toți la o hoardă de animale de pradă. Începu să se zbată, dar își dădu seama că erau prea mulți și prea puternici. De ce venise oare aici dacă știuse că nu avea nici o șansă să-l salveze? Dar orice întrebare era zadarnică și apoi văzu că-i rupseseră hainele și le simți dinții intrându-i în carne și o durere surdă, amestecată cu o oarecare plăcere erotică.

Următorul lucru pe care-l știu apoi, era acela că ajunseseră undeva la etajele superioare și ieșiseră pe o terasă luminată slab de un neon fluorescent. Răcoarea nopții îi făcu bine și-i dădu puterea să se smulgă din mâinile lor. Avea răni pe tot corpul și sângera, dar se simțea bine, însuflețită parcă de o forță nouă, izvorâtă din aerul rece și din șoaptele vântului care-i mângâia fața. Observă apoi că cineva necunoscut îi pusese în mână un vas de porțelan plin cu o apă sidefie, și, fără să se gândească prea mult la ceea ce făcea, începu să-i stropească cu apa din vas pe cei care încercau s-o țină imobilizată și s-o muște. Andi văzu cu surprindere că, de îndată ce erau atinși de apa sidefie, pe chipurile vampirilor se petrecea o schimbare radicală, iar expresia animalică dispărea, fiind înlocuită de o uimire îngrozită.

— Ce caut eu aici? auzea șoptindu-se peste tot în jurul ei. Cum am ajuns cu toții în locul ăsta afurisit?

Simți cum puterile o părăseau iar și, cu o ultimă efortare îl stropi cu apa miraculoasă și pe conducătorul hoardei, care se trezi din transă cu o tresărire violentă și alergă spre ea cu ochii umeziți de lacrimi.

— Andi, tu ești? Cum am ajuns aici? Ești bine?

O luă în brațe și ea își lăsă capul pe umărul lui. Era obosită și voia să doarmă. O sărută pe frunte și pe față, murmurând cuvinte fără șir, însă Andi se gândi că era prea târziu, că veninul lor îi intrase în sânge și că era pe cale să devină ea însăși un vampir. Nu vedeau oare nici unul din ei hainele sfâșiate și rănilor de pe corpul ei?

— Să plecăm de aici, spuse cineva, și Andi se simți purtată pe brațe în jos pe scări. Își dădu seama că ajunseseră la parterul hotelului, apoi că ieșiseră în curte și mai apoi pe șoseaua pustie și întunecată unde îi aștepta sora lui Eric.

Ar fi vrut să le spună s-o lase acolo, să plece fără ea, ar fi vrut să le atragă atenția asupra rănilor și a privirii ei rătăcite, oare de ce nu observa nimeni nimic?

Se simțea însă prea slăbită și tot ceea ce putea face era să-și lase capul pe umărul lui și să spere că măcar el o să-și dea seama că purta în brațe un vampir și să încerce s-o salveze, așa cum făcuse ea cu ei

Se trezi din coșmar și se ridică din pat tremurând convulsiv. De când plecase el avea coșmaruri în fiecare noapte, dar nici unul nu fusese atât de viu, sau nu era așa... se înșela... Multe coșmaruri fuseseră la fel de vii și aveau o putere de-a o impresiona cu mult mai mare decât visele frumoase. Întinse mâna spre măsuta unde se afla telefonul mobil, cu gândul prostesc de-a-l suna să vadă dacă totul era bine. Firește că era totul bine, își spuse mai apoi cu un zâmbet amar. La ora asta el dormea liniștit, iar dacă ar fi îndrăznit să-l sune, ar fi riscat o ceartă destul de urâtă și poate că ar fi spus despre ea că era nebună. Se așeză pe marginea patului, ținând încă mâna întinsă spre mäsută câteva clipe, apoi o lăsă să cadă inertă în poală.

Închise ochii pentru câteva clipe și încercă să și-l aducă aminte, sperând că imaginea lui o să alunge umbrele care păreau să se năpustească asupra minții ei. Era înalt, cu părul puțin lung și acea privire fascinantă a actorului Brandon Lee, care-l

interpretase pe Erick în filmul *Corbul*, la filmările căruia își găsisese în cele din urmă moartea. De fapt, din pricina asemănării cu actorul, prietenii îi spuneau Erick, iar ea se obișnuise într-atât cu acest nume, încât, dacă ar fi trebuit să-l strige pe numele său adevărat, i-ar fi trebuit câteva clipe să și-l amintească. Dacă la început o atrăsese la el asemănarea stranie cu starul american, acum, după ce trecuse mult timp de când se văzuseră ultima oară, își dădea seama că nu mai era în stare să și-l amintească altfel decât sub chipul lui Erick din *Corbul*, că imaginea lui începuse să se estompeze, lucru care, în întunericul camerei, părea s-o copleșească, s-o umple de o disperare necunoscută, care i se strecura în suflet asemenea unui vânt înghețat de iarnă.

Se lăsă pe spate și deschise ochii, dar tresări violent și se ridică imediat în picioare. I se păruse, ca într-un joc morbid al imaginației, că-l vede pe Erick undeva în colțul camerei, dar imaginea lui era cea răsărită din coșmar, aceea de vampir cu fața și părul năclăite de sânge.

Înjură în gând, o înjurătură vagă, fără o adresă anume și își aduse aminte de viața ei de până atunci și de înclinația ei spre reverie, de dorința nelămurită de-a vedea dincolo de lucrurile din realitatea imediată, de-a visa la nemărginire, asemenea romanticilor. Pe de altă parte, visele nocturne o atrăgeau, și vedea în ele fragmente ale unei lumi de dincolo care i se dezvăluia pentru câteva clipe sufletului cufundat în somn, fragmente pe care ea le țesuse în jurul ei ca o pânză de păianjen, care acum o prinsese în plasă și nu-i mai dădea drumul. La început, lui Andi prizonieratul în lumea ei proprie i se păruse plăcut, dar de când îl cunoscuse pe el și își dăduse seama că de fapt, până în acea clipă nu trăise cu adevărat, că își irosise viața de pomană, începuse să urască lumea aceea țesută din vise și alimentată cu imagini din lecturile ei. Însă, dacă ea voia să se elibereze cu orice preț din capcana propriei imaginații, se părea că și lumea pe care o trădase se răzbuna pe ea, trimițându-i în fiecare noapte coșmaruri îngrozitoare, care reușeau uneori să-i strice dispoziția pentru întreaga zi care urma.

Și, pentru că visele urâte au câteodată o parte fascinantă, pentru că durerea, frica, suferința trezesc în om o atracție stranie, Andi începu să-și aducă aminte, cu un fel de plăcere sadică, amănuntele coșmarului său. Se gândi că hotelul era de fapt una dintre clădirile cele mai misterioase și mai fascinante pe care le văzuse și își aminti că deasupra ușii de la intrare era o reclamă scrisă cu litere luminoase, care sclipeau palid în întuneric. Oare ce scria? Nu își aminti imediat, dar făcu în gând o paralelă oarecum nostimă între coșmarul ei și melodia celor de la Eagles, „Hotel California”, în care era vorba despre niște prizonieri de bună-voie.

Își simți gâtul strâns ca de o menghină și în ochi înțepătura unei lacrimi. Oare unde ajunsese? Începea să înnebunească? Și, la urma urmelor, ce importanță avea un vis caraghios, când peste câteva zile avea să-l vadă?

Atunci își aduse aminte că pe ușa hotelului din vis scria „Dargaard”.

„Curios și cam fără sens”, se gândi ea. „Mai bine ar fi scris «Lăsați orice speranță», dar și asta e tot la fel de aiurea”. Dargaard era numele unei formații de muzică medievală, care probabil că se inspirase dintr-o legendă, reală sau fabricată de ei, conform căreia Dargaardul era o lume subterană, ceva asemănător Valhalei lui Odin, dar cu un iz mai sumbru, de mormânt înghețat, acoperit de zăpadă. În sfârșit, Andi se decise că nu mai merita să se gândească la asta și își spuse că ar fi mai bine să adoarmă la loc, decât să

vegheze tot restul nopții și a doua zi să nu poată să se concentreze la nimic, din pricina oboselii.

De data asta se afla într-un loc fermecător. Era seara în amurg pe malul mării, o mare stranie și necunoscută, și privea dusă pe gânduri la zarea în care se mai vedea încă o lumină slabă. Aerul era răcoros și o învăluia mirosul mării, un miros aspru și plăcut în același timp. Era vrăjită și se simțea aproape fericită în acel amurg necunoscut, și acea lume străină. Totuși, își desprinsе ochii de pe cerul albastru întunecat și privi spre stânga. Văzu că pe malul mării, undeva în spatele ei se ridica un sat ciudat, cu căsuțe cu acoperișurile țuguiate, ale cărui lumini sclipeau jucăuș în noapte.

Apoi, de undeva din vânt, din foșnetul valurilor, din noapte se auzi vocea aceea suavă, fermecătoare și oribilă în dulceața ei:

— Toate astea pot fi ale tale, murmură vocea de pretutindeni, învăluind-o parcă într-o răcoare și un parfum necunoscut, care-i amorțeau simțurile. Poți rămâne aici. Ți place, nu-i așa?

Sufletul tău tânjește după singurătatea nopții, plânsul vântului și șoaptele mării...

— Nu, șopti Andi, căreia, fără vreo explicație începuse să i se facă frică. Nu... Blestemată să fie lumea asta, care... care-mi ia mințile...

Dar vocea continuă pe același ton, amestecând promisiunile cu amenințările.

Nu-și dădu seama când începuse să țipe, dar la început îi spuse numele într-o șoaptă de copil temător, numele lui real, apoi urlă, amestecând strigătele animalice cu imprecățiile cele mai abjecte la adresa acelei voci care o ispitea. Atunci marea, noaptea și satul, și, mai ales, vocea insinuantă pieriră și rămase numai țipătul ei într-un vid fără margini.

Era seară când autobuzul opri în stația aglomerată. Pe Erik îl asaltă întâi zgomotul orașului, apoi luminile, apoi mulțimea de chipuri anonime care se înghesuiau în stația de autobuz printre bagaje, cărucioare de copii și mașini mici, parcate în dezordine.

„Ce plicticos e să stai într-un oraș așa de mare”, se gândi el, în timp ce-și căuta sacoșa verde în mormanul de bagaje. Tocmai când începuse să se enerveze, reuși s-o găsească, apoi se îndepărtă de autobuz și începu să caute cu privirea prin mulțime. N-o văzu la început, și n-ar fi recunoscut-o poate. O descoperi în cele din urmă, stând retrasă, puțin mai departe de autobuz. Nu se schimbase cu nimic în cei doi ani de când n-o mai văzuse, ba chiar pusese câteva kilograme în plus, însă ceea ce îl nedumerea era expresia stranie, un amestec între visare și concentrare în același timp. Nu știa de ce, dar Andreea i se părea o străină care îl fascina, dar îl și îngrozea, îl atrăgea și îl respingea deopotrivă.

„Cum s-a schimbat în halul ăsta?”, se întrebă el cu un fior de surprindere amestecată cu repulsie, dar și cu un grad destul de mare de plăcere. Totuși nu își dădea seama de unde provenea schimbarea, ce anume în înfățișarea sau privirea ei n-ar fi trebuit să fie acolo. Andreea părea învăluită într-o lumină de vis, într-o aură sumbră, din altă lume.

Se gândi că ar fi fost mai bine să nu fi venit, dar necunoscuta stranie întinse mâna spre el și-l atinse și, dus parcă de un vânt care-l purta fără voie și-i dezgheța parcă sufletul, o cuprinse în brațe, iar vântul cald al serii îl purtă mai aproape de ea și, vrăjit, ca în transă, sau ca și cum ar fi visat, o sărută.

O să închei aici povestea, cititorule, chiar dacă sărutul din final pare neverosimil, și chiar dacă un happy end este considerat a fi de prost-gust, dar prefer să scriu o poveste

proastă, mai degrabă decât s-o închei cu despărțirea celor doi, sau cu evadarea lui Andi în vis și nebunie. Nu știu cine e Andi... Ar putea fi o ipostază a mea, pură și adolescentină, ar putea fi oricine altcineva, dar mă bucur că, măcar în parte, am reușit s-o salvez. Și eu am fost pusă în situația în care trebuia să aleg între lumea interioară a fantasmelor, lume de o frumusețe stranie, de altfel, și viața reală. Din păcate, cititorule, cea care te privește prin gaura din hârtie a ales prost și s-a îndrăgostit de fantasmele care au dus-o în cele mai negre adâncimi ale infernului, dantesc sau de altă factură, nu contează. Totuși, dacă pentru mine e târziu, măcar fata pe care am lăsat-o sărutându-se într-o stație de autobuz îi va mulțumi poate celei care a scris despre ea. Și acum, pentru că am început să bat câmpii, o să trag oblonul peste gaura din hârtie, așa că n-o să-mi mai vezi chipul și o să închei de tot povestea.

POVEȘTI ÎN NOPTI CU LUNĂ PLINĂ

VRĂJITOAREA RABAH

Capitolul unu

Cetatea Norilor

A fost odată ca niciodată... Sau n-a fost... Mai bine așa... Pentru că ținutul despre care vreau să-ți vorbesc n-a existat niciodată și, de bună-seamă, draga mea visătoare, n-ai auzit de podișul Herat, nici de orașul Ongal... Ținuturile din poveștile mele nu există decât în țara viselor, iar poveștile mele, firește, nu s-au petrecut aieva. Ascultă-le, prietena mea din lumea treziei, iar dacă îți vor plăcea, le poți scrie și modifica pe ici pe colo, după voia ta.

Mă numesc Rabah și m-am născut în satul Calbeh din podișul Herat. Îi poți asemui pe locuitorii din Herat cu popoarele orientale, sau mai degrabă cu arabii din lumea voastră, pentru că seamănă atât la înfățișare cu aceștia cât și în privința vestimentelor. Dar asemănarea se oprește aici pentru că, trăind în țara viselor, suntem diferiți de tot ceea ce ți-ai putea imagina.

Acum închipuie-ți un sătuc cu căsuțe sărăcăcioase de lut, cu acoperișuri înclinate de stuf, înconjurat de pășuni cu iarbă scurtă și aspră. Satul Calbeh arăta prăpădit și sărăcăcios pe dinafară, dar fiecare locuitor al său, în special, și al podișului Herat, îndeobște, era mai bogat decât un emir din povești. Mulți dintre noi erau antrenați de mici în magie, iar cei care voiau să știe mai mult urmau câțiva ani de ucenicie în citadela norilor. Așa se face că cele trei dimensiuni ale realității, pe care voi le cunoașteți, erau pentru noi doar o închisoare strâmtă, din care evadam cu ușurință, având puterea de-a modifica înfățișarea acesteia, cel puțin pe porțiuni mici.

Aveam douăzeci și trei de ani și eram măritată de trei ani cu un tânăr din același sat cu mine, pe care îl chema Mahmat. Îmi iubeam mult bărbatul, dar în cei trei ani de căsnicie, pe care-i petrecusem mai mult singură, ce-i drept, avusesem timp să-i văd și defectele, iar cel mai mare dintre ele era ambiția și înfumurarea lui nerușinată. Cei ce mergeau în citadela norilor rămâneau acolo un an sau doi, dar bărbatul meu își dorea să fie cel mai mare magician care s-a văzut vreodată în podișul Herat și ca toți ceilalți să se minuneze de cunoștințele lui și să-l asculte. I-am spus de multe ori că dorința lui era o prostie, că într-un popor ciudat de vrăjitori și visători, așa cum eram noi, nu era mare lucru să fii un vrăjitor mai puternic decât ceilalți, iar el n-ar fi fost luat prea mult în seamă. I-am mai spus că-și pierdea timpul de pomană, în loc să stea mai mult cu mine. Nu știam pe atunci că Mahmat își dorea cu mult mai mult decât să fie un mare vrăjitor și că dorința asta aproape îl va ucide.

În după-amiaza în care a început povestea asta, mă întorceam de la pășune cu cele câteva capre pe care le aveam. Am închis animalele în țarc și m-am așezat pe

un petic de iarbă din spatele căsuței. Soarele scăpăta și lumina asfințitului făcea ca și satul nostru prăpădit să pară aproape frumos.

Am închis ochii pentru câteva clipe și am făcut cu mâinile semnele știute. Când i-am deschis iar, eram într-o grădină întinsă, cu alei întortocheate și havuzuri la fiecare răscruce. Flori felurite își deschideau cupele. Lângă mine erau straturi de crini care-și răspândeau mireasma îmbătătoare și puternică în jurul meu.

Puteam să creez lucruri frumoase, chiar dacă nu fusesem încă în citadela norilor. În ziua aceea, tocmai se împlinea un an de când îl văzusem pe Mahmat pentru ultima oară și trei de când era ucenic în citadelă. Locuitorii citadelei erau înalți, cu pielea palidă, părul negru și ochii albaștri, aveau puteri mult mai mari decât noi și se zvonea că nu ar fi oameni, ba chiar că ar fi nemuritori. Îmi spuneam, în timp ce mă lăsam furată de frumusețea grădinii, că aveam să mai aștept câteva zile, după care, deși nu țineam neapărat, aveam să mă duc în citadelă, să îmi fac și eu ucenicia și în același timp să fiu aproape de bărbatul meu. Însă dorința îmi fu îndeplinită chiar în seara aceea, iar viața mea tihnită avea să se schimbe.

Am auzit pași undeva pe o alee îndepărtată, care mă făcură să tresar și să ies din starea de reverie melancolică în care căzusem. Am făcut ca iluzia grădinii să dispară, așa încât stăteam iarăși așezată pe iarba din spatele casei, iar în fața mea erau doi bărbați înalți și palizi, îmbrăcați în mantiile albastre ale celor din citadelă. Mă salutară politicos, după care unul mă întrebă dacă nu cumva l-am văzut pe Mahmat în ultimul timp, sau dacă acesta nu trecuse pe acasă sau nu-mi lăsase vorbă unde poate fi găsit.

— Credeam că e în cetate, le-am răspuns eu, stăpânindu-mi cu greu tremurul de nesiguranță din glas.

Cei doi schimbară o privire complice care nu-mi plăcu deloc, iar unul dintre ei îmi spuse că bărbatul meu plecase cu treburi din citadelă, trimis fiind de prințul Semaia și că până în ziua aceea nu se întorsese, iar stăpânul lor crezuse că venise pe la mine.

M-am gândit pentru câteva clipe că mă mințeau, sau că-mi ascundeau o parte din adevăr, dar mi-am alungat bănuielile, căci despre cei din citadelă se spunea că erau drepti și că n-ar fi înșelat pe nimeni.

— Prințul și sora lui ar vrea să te cunoască, îmi spuse unul dintre ei, și dacă ai vrea să vii cu noi în citadelă, cei doi frați ar fi tare bucuroși să te vadă.

— Chiar zilele astea voiam să-l rog pe unul dintre bătrânii din sat să mă ajute să merg în citadelă, am răspuns eu, neștiutoare de ceea ce mă aștepta. N-am vrut să îmi fac ucenicia până acum pentru că eram mulțumită cu ceea ce știam, dar pentru că Mahmat nu mai venea, m-am gândit să fiu alături de el.

— Nădărdum că o să se întoarcă în curând, spuse cel care vorbise și în celelalte rânduri. Până atunci, fii oaspetele nostru.

Bărbatul tăcut mă luă de braț și, fără să-mi dau seama cum, ne-am înălțat în văzduh, sus, tot mai sus, în amurgul care se lăsa.

La început am văzut luminile, apoi zidurile din marmură albă ale cetății norilor apărură din nimic, plutind în văzduh, deasupra peisajului sterp al podișului Herat. Am aterizat toți trei pe caldarâmul pavat cu dale de mozaic multicolore, iar bărbatul care fusese mai vorbăreț îmi făcu semn să-l urmez.

Citadela era destul de animată la ceasul acela și printre trecătorii care mergeau dintr-o parte în alta pe străduțele înguste am recunoscut oameni din Herat, locuitori ai mlaștinilor, și alți câțiva străini ciudați, care veniseră să deprindă magia aici, dar majoritatea era formată din locuitorii palizi, îmbrăcați în mantii albastre, despre care nimeni nu știa de unde veneau, și care se credea că erau nemuritori.

Palatul prințului se găsea în piața centrală a cetății și era o construcție din marmură albă, mult mai puțin impresionantă decât clădirea școlii de magie care domina prin măreție toate clădirile micului oraș din văzduh.

Am intrat într-o anticameră mică, mobilată cu gust, unde cel care mă condusese îmi spuse să aștept câteva minute, după care mă lăsă singură.

După un timp omul se întoarse și îmi spuse că prințul mă invita la cina care avea să fie servită într-un ceas și că până atunci puteam să mă odihnesc în camera mea, care se afla la parterul clădirii. Bărbatul care părea să fie un slujitor de încredere al prințului îmi spuse că în cameră mă aștepta un vas cu apă caldă în care puteam să mă spăl și un rând de haine noi.

Când am întrebat de ce mi se făcea cinstea de a locui pe durata șederii mele în palatul prințului, călăuza mea îmi răspunse că aceasta era voia doamnei Amira, sora prințului.

Geamul camerei mele dădea înspre piața cetății. Nu era prea luxuoasă, dar era mai bună decât coliba mea din sat. Mă întrebam dacă și aici, în cetate, puteam să generez iluziile unor locuri și peisaje, dar mă îndoiam. În cameră era un pat moale și confortabil, un dulap din lemn masiv în care am văzut că erau așezate în ordine câteva rânduri de haine, o masă cu două scaune și, într-un colț, după un paravan de mătase, un vas pentru spălat. M-am gândit că sosirea mea fusese așteptată și plănuită, iar asta mă neliniști puțin, fără să-mi trezească totuși bănuieli. Mi-am aruncat hainele zdrențăroase într-un cotlon al dulapului, m-am spălat și m-am îmbrăcat cu o rochie albă, cu flori albastre, pe care mi-o lăsaseră gazdele mele în dulapul cu haine. Pe când mă pieptănam și îmi aranjam părul pe cât mai bine mă pricepeam, se auzi de pretutindeni un sunet cristalin de clopoțel.

Am văzut că se făcuse noapte și micul candelabru din cameră se aprinse singur. M-am uitat pe geam și am văzut că peste tot în oraș se aprinseseră luminile. Ușa se deschise și omul care mă adusese la palat îmi făcu semn să mă grăbesc.

L-am urmat în coridor și, după ce am trecut printr-o anticameră, am intrat într-o sufragerie spațioasă. Masa din mijloc era încărcată cu tot felul de bunătăți, iar în capul mesei stătea un bărbat înalt și palid, cu părul negru și îmbrăcat în mantia albastră a locuitorilor cetății norilor. Nu avea nici o podoabă, dar m-am gândit că

acela ar putea fi prințul. Femeia purta aceleași vestminte, dar avea chipul acoperit de văl. Cei doi se ridicară și mă salutară, după care prințul Semaia îmi făcu semn să mă așez lângă sora sa, pe scaunul rămas liber.

În timpul cinei, prințul încercă să pară vesel, mă întrebă de satul meu, de rudele mele și mă rugă să le povestesc viața mea de până atunci. Mi-am dat seama că veseliea lui era forțată și că cei doi erau apăsăți de o durere profundă, ca de doliu. Sora lui părea bolnavă și abia se atingea de mâncare. Nu vorbi aproape deloc, dar mi-am dat seama că de sub văl ochii ei mă scrutau.

Către sfârșitul cinei, mi-am adunat tot curajul de care eram în stare și l-am întrebat pe prinț:

— Mă iertați dacă îndrăzneala mea e prea mare, dar amândoi păreți nefericiți. Aș putea să știu ce nenorocire s-a abătut asupra voastră?

Prințul zâmbi sincer pentru prima dată în acea seară și răspunse:

— Nu putem să-ți spunem deocamdată motivul suferinței noastre, dar ai dreptate. Asupra mea și a Amirei, sora mea, s-a abătut o nenorocire grea. Vei ști mai târziu ce s-a întâmplat. Totuși, chiar dacă nu suntem niște gazde prea vesele, eu și Amira ne-am bucura dacă ai rămâne la noi pe timpul șederii tale în oraș.

— Vă mulțumesc mult, i-am răspuns, îmi faceți o cinste pe care nu știu dac-o merit. Aș vrea să vă mai întreb, unde e soțul meu? Ce știți despre asta? Omul care m-a adus aici mi-a spus că l-ați trimis cu treburi...

Am văzut că, atunci când am pomenit de soțul meu, doamna Amira tresări violent, dar reuși să se stăpânească, așa că m-am prefăcut că n-am observat nimic.

— Mahmat a fugit din cetate acum o săptămână și nu știu unde s-a dus, îmi spuse prințul. Am trimis oameni să-l caute, dar nu l-au găsit. Nu te speria, am motive să cred că nu i s-a întâmplat nimic. Totuși, până se întoarce, ai putea să înveți aici lucruri noi.

N-am mai aflat nimic în seara aceea și, deși eram neliniștită și l-am coplesit pe prinț cu întrebări, acesta nu vru să-mi dea alte lămuriri.

A doua zi m-am dus la școala de magie, unde învățau locuitori din Herat și câțiva oameni ai nopții, sumbri și îmbrăcați în haine negre, care făceau parte din poporul mlaștinilor de la miazăzi.

Zilele se scurgeau monoton pentru mine în cetatea norilor. Ziua mi-o petreceam la școala de magie, iar serile mă întorceam la palat, unde cinam cu prințul și sora sa. Cu timpul, cei doi deveniră aproape prietenoși cu mine, iar doamna Amira căuta cu tot dinadinsul să pară amabilă. Dar, cu toate stăruințele mele, cei doi conducători ai cetății norilor nu-mi spuseră nimic despre soțul meu, nici despre năpasta care-i lovise.

După cină mă retrăgeam în camera mea și mă culcam, iar somnul începu să-mi fie bântuit de vise urâte, pe care la început nu le-am luat în seamă, zicându-mi că acele vedenii de groază se înfiripau în mintea mea adormită din pricina grijii pentru dispariția bărbatului meu și a atmosferei ciudate din oraș.

Ziua, pe când eram la școală sau mă plimbam pe străzile orașului, vedeam cum unii oameni din Herat, ba chiar și locuitorii orașului, îmi aruncau priviri piezișe, ca și cum aș fi fost cunoscută de toți și despre mine s-ar fi șoptit lucruri rele. Mult mai prietenoși erau locuitorii mlaștinilor, care, în ciuda firii lor închise, păreau să fie sinceri.

Așa m-am împrietenit cu o femeie cam de vârsta mea care venise din acel ținut să învețe în cetatea norilor, al cărei nume era Asrah.

Au trecut câteva luni, jos, în podișul Herat venise toamna, iar situația mea se înrăutățise oarecum. Întrebându-l într-o seară pe prințul Semaia dacă mă puteam întoarce pentru câteva zile în satul meu, acesta mă refuză politicos și îmi interzise să părăsesc orașul.

— Din câte am înțeles, Mahmat te iubește, spuse el, iar dragostea pentru tine s-ar putea să-l aducă la noi...

— Asta înseamnă că fuge de voi? l-am întrebat eu, începând, în sfârșit, să-mi dau seama că fusesem atrasă în capcană și că eram de fapt prizonieră în cetatea norilor. L-am întrebat pe prinț ce se întâmplase și ce făcuse bărbatul meu, dar nu vru să-mi dezvăluie nimic. M-am consolată cu gândul că șederea mea în cetate era plăcută și că în cele câteva luni petrecute acolo învățasem destul de multe cunoștințe de magie, și am lăsat lucrurile în voia lor pentru un timp.

Către sfârșitul primei luni de toamnă, doamna Amira se îmbolnăvi de o boală ciudată și stătea tot timpul închisă în dormitorul ei de la primul etaj, iar serile luam cina doar eu și prințul care era din ce în ce mai posomorât. În oraș, viața părea să-și urmeze cursul, dar câteodată simțeam o stare de așteptare a ceva rău, ca și cum, dintr-odată, asupra micului oraș din marmură albă, care plutea deasupra norilor, ar fi apăsător un blestem. Îmi spuneam că doar mintea mea tulburată vedea lucrurile așa și de multe ori, în nopțile senine de toamnă, priveam de pe terasa palatului stelele și cerul care, văzute de aici, păreau mai apropiate, încercând să mă liniștesc și sperând ca frumusețea priveliștii să-mi alunge teama și tristețea.

Într-una din zile, pe când ieșeam de la școala de magie, în piața orașului, i-am mărturisit lui Asrah câteva din temerile mele.

— Vino deseară, după cină, la casa femeii la care stau în gazdă, și acolo putem vorbi mai multe, îmi spuse ea cu un zâmbet enigmatic. Nu îți pot spune totul pentru că prințul a amenințat cu pedeapsă cruntă pe oricine ți-ar spune ce s-a întâmplat, dar poate te pot învăța ce să faci.

Seara, la cină, i-am cerut voie prințului să mă lase să ies din palat după servirea mesei pentru că aveam o treabă în oraș. Acesta încuviință, așa că după ce am terminat de mâncat am părăsit palatul sumbru al celor doi frați și m-am îndreptat spre zidul de sud al orașului, unde era casa femeii la care trăsesse în gazdă Asrah împreună cu alte două femei din neamul oamenilor nopții.

Casa era lipită de zidul cetății, iar de pe terasa superioară se putea vedea atât cerul cât și peisajul de dedesubt. În seara aceea, podișul Herat era ascuns de o

pătură de nori cenușii, iar cetatea părea o corabie care plutește pe o mare involburată, deasupra căreia o lună plină, încercănată tocmai răsărea.

Asrah aduse pe terasă o măsuță și două scaune din trestie împletită. Pe masă era un ceainic aburind și două cești de porțelan. Prietena mea umplu ceștile cu un ceai aromat și îmi întinse una mie.

— Asta ca să ne încălzească, că afară s-a făcut răcoare, spuse ea.

Am sorbit din ceai și câteva clipe n-am spus nimic

— Știi că ești ostatecă aici? întrebă ea.

Am încuviințat.

— E din cauza lui Mahmat, am spus, dar nu știu ce a făcut și de ce cei din cetate l-au alungat.

— Nu l-au alungat, a fugit el, și de câteva luni se ascunde de ei, îmi spuse prietena mea. O să-ți destăinui întâi câteva lucruri care să te ajute să înțelegi și, dacă ai răbdare, o să-ți spun povestea mea. Știi că oamenii mlaștinilor și cei din cetatea norilor sunt rase diferite de muritorii de rând. Neamul meu se spune că se înrudește cu demonii, de asta sunt treji noaptea și ziua dorm, iar orașul Magbal se ridică din mlaștini doar noaptea, iar ziua dispare. Mai întâi, strămoșii celor din smârcuri l-au slujit pe marele dragon, dar văzând ticăloșiile pe care acela le făcea, au fugit de el și și-au întemeiat așezările în mlaștinile de la sud de podișul Herat. Cu toate astea, ei sunt muritori, chiar dacă trăiesc mai mult decât unii ca tine și ca mine, iar noi putem să ne amestecăm cu ei. Însă cu oamenii din orașul ăsta e altă poveste... Se zice că sunt nemuritori și se înrudesesc cu îngerii, de aceea ceea ce a făcut soțul tău e văzut ca un păcat greu de ei.

— Vorbești ca și cum n-ai fi din neamul celor din mlaștini, i-am spus eu. Eu crezusem asta tot timpul.

— Nu, răspunse Asrah, eu m-am născut în podișul Herat, undeva mai la nord de satul tău. Soțul meu e regele orașului Magbal, iar eu trăiesc de cinci ani în mlaștini.

Eram diferită de ceilalți locuitori ai ținutului nostru și de asta toată lumea mă disprețuia. Nu voiam să învăț magie și nici n-aveam chef să trăiesc toată viața în dimensiuni iluzorii pentru că știam că în realitate nu aveam decât o cocioabă nenorocită, zdrențele de pe mine și câteva oi slabe și prăpădite. Schiopii și orbii erau de fapt mai bine văzuți decât mine pentru că ei practicau magia, iar unii dintre ei erau chiar pricepuți, însă eu nu voiam să fac asta, uram ținutul în care mă născusem, iar visul meu era să plec din satul meu, să mă duc în orașul Ongal și să trăiesc acolo, chiar dacă nu mi-aș fi găsit de lucru și ar fi trebuit să mă fac curtezană sau cerșetoare. Preferam să trăiesc într-o realitate urâtă, decât să fiu regina unei lumi de iluzie, așa că-ți dai seama că toți mă disprețuiau, în frunte cu tatăl meu, care spunea că eram rușinea familiei sale.

Așa stând lucrurile, tata mă mărită cu forța, pe când aveam șaisprezece ani, cu un străin slab și cu pielea mai închisă decât a noastră, mai rupt și mai

zdrențăros decât marea parte a sătenilor, care zicea că venise dintr-un ținut vecin cu al nostru, fără să spună care anume. Dacă îi uram pe săteni pentru prostia pe care o făceau de a-și pierde viața visând, îl uram mai tare decât pe toți pe Casem, soțul meu, deși acesta încerca să se poarte blând cu mine, și mai mult decât orice îmi doream să fug în orașul Ongal.

Am răbdat un an așa, dar până la urmă m-am hotărât să-mi îndeplinesc dorința, fie ce-o fi. Odată, îi dădusem de mâncare pe ascuns unui cerșetor care trecuse prin satul nostru și care nu era din podișul Herat, deci nu se îndeletnicea cu magia, și l-am întrebat care e drumul spre orașul Ongal. Acesta îmi spuse că, după ce aş fi străbătut podișul Herat înspre sud, ar fi trebuit să dau de drumul caravelor, care înconjura mlaștinile oamenilor nopții, și să ajung în valea râului Cnatol, iar la gura de vărsare în mare a acestuia se afla marele oraș. Acolo aveam să găsesc negustori, meșteșugari, muncitori, curve, hoți și ucigași, dar în nici un caz vrăjitori. Nu știam altceva despre drumul către Ongal decât ceea ce-mi zisese cerșetorul și aş fi putut foarte bine să mă rătăcesc și să pier de foame prin colinele neumblate ale podișului Herat, sau să nimeresc în mlaștini și să-mi găsesc moartea acolo dacă ajungeam în timpul zilei când oamenii nopții dormeau și nu avea cine să îmi dea ajutor, dar nu-mi păsa.

Astfel, într-o noapte m-am hotărât să fug. Aveam să mă ascund prin locuri neumblate ziua și să umblu noaptea cât timp aş fi traversat podișul Herat, asta de teama soțului meu și a tatii, care ar fi fost în stare să mă urmărească, să mă aducă înapoi și să mă biciuiască pentru trădarea mea.

Am mers toată noaptea și când se crăpă de ziuă am ajuns la marginea unui sat destul de îndepărtat de așezarea în care mă născusem.

Acolo m-am oprit în fața unei case de la margine și am cerut puțină mâncare și apă. Stăpâna casei îmi dădu un blid de fiertură și un codru de pâine pentru drum. După ce am mâncat, i-am mulțumit femeii și am plecat mai departe. Întreaga zi am mers prin același peisaj sterp și dezolant, iar pe înserate m-am culcat într-o șură părăsită de la marginea unui sat. Am dormit un somn de plumb, chiar dacă nu aveam alt așternut decât niște paie umede, iar a doua zi în zori mi-am continuat drumul.

Am călătorit așa vreo trei zile până când am observat că podișul cobora într-o câmpie lină, dar nici urmă de drumul caravelor sau de râul Cnatol. Eram obosită și descurajată, dar mă bucuram că nici bărbatul meu, nici tata nu mă urmăriseră, nici nu tocmiseră pe alții s-o facă. Oricum, starea mea nu era tocmai bună pentru că mă temeam că rătăcisem drumul. În seara zilei a treia sau a patra de la plecarea mea, am ajuns într-un sat de câmpie, mai arătos decât așezările prăpădite din podișul Herat, dar ai cărei oameni trăiau același fel de viață ca și cei din ținutul nostru.

Întrebându-i pe oamenii din sat încotro era drumul caravelor, aceștia îmi spuseră că nu eram departe și că în cel mult o jumătate de zi aş fi ajuns la el, iar

într-o altă jumătate de zi aş fi dat de aşezările din valea mănoasă a râului Cnatol şi după alte două zile de mers în josul râului aş fi ajuns în oraşul Ongal. Mulţumită de ceea ce auzisem, am înnoptat la o familie din sat, care îmi dădu un loc de dormit în podul cu fân, iar în zori am plecat mai departe.

Însă, spre mijlocul zilei, când ar fi trebuit să dau de drumul caravanelor, am ajuns la marginea mlaştinilor şi mi-am dat seama că ţăranii mă înşelaseră din cine ştie ce pricină ascunsă. Am vrut la început să mă întorc în sat şi s-o apuc pe alt drum, dar până la urmă m-am hotărât să intru în mlaştini şi să aştept venirea serii, când oamenii nopţii s-ar fi trezit. Aveam să le spun că mă trimisese tatăl meu la o rudă în marele oraş şi că rătăcisem drumul, iar aceştia, fiind mai de încredere decât ticăloşii de ţărani, m-ar fi ajutat.

Am înaintat pe o potecă unde apa nu ajungea mai mult de genunchi şi, după vreo oră de mers, când m-am gândit că intrasem în ţinutul oamenilor nopţii m-am aşezat pe un grind şi am început să aştept apusul soarelui.

După ce soarele apuse, am mai aşteptat un ceas, dar văzând că nu se arată nimeni, am mers mai departe, chiar dacă se întunecase şi înaintarea era primejdioasă.

Către miezul nopţii, pe când răsărea luna, ajunsesem destul de departe în inima smârcurilor, dar tot nu întâlnisem pe nimeni. Eram ostenită şi înfometată şi m-am oprit câteva minute să-mi trag sufletul, când am văzut ridicându-se undeva, în stânga potecii, o umbră uriaşă care începu să prindă formă.

După câteva clipe, în faţa mea, puţin către stânga, se ridică un oraş cu turnuri semeţe şi clădiri înalte. Mi-am adunat ultimele puteri şi m-am îndreptat către cea mai apropiată clădire, bucuroasă că îi găsisem pe oamenii nopţii şi că voi căpăta, în sfârşit, îndrumările de care aveam nevoie.

Dar pe când pusesem piciorul pe pardoseala solidă de piatră a oraşului şi o apucasem pe o străduţă îngustă de la margine, se apropie de mine un trecător înalt şi slab, îmbrăcat, după obiceiul aceluia popor într-o mantie neagră dintr-un material greu, asemănător cu brocartul. În acea clipă de groază şi uimire, l-am recunoscut în lumina lunii pline pe bărbatul meu Casem. Omul se opri în faţa mea şi înainte să apuc să fug către mlaştină, mă prinse de mână.

— Aş vrea să vorbesc ceva cu tine, Asrah, înainte să-ţi continui drumul către marele oraş, îmi spuse el cu o voce blândă, dar fermă. Ştiu că mă urăşti din pricină că tatăl tău te-a măritat cu forţa cu mine, totuşi, ascultă ce-am să-ţi spun. Eram în trecere prin ţinutul Herat când am auzit, într-un sat, vorbindu-se despre o fată care se încăpăţâna să nu urmeze căile părinţilor şi ale strămoşilor ei şi, curios fiind, m-am abătut prin satul tatălui tău. Restul îl ştii, dar am făcut ceea ce am făcut ca să te salvez de mânia şi dispreţul alor tăi. Când ai fugit, te-am urmat fără să ştii şi am văzut că ai greşit drumul şi te abaţi încoace. I-am plătit pe ţăranii din ultimul sat să te înşele asupra drumului, aşa ca să poţi nimeri în mlaştini. Dacă vrei să pleci spre marele oraş, o să-ţi dau o călăuză să te însoţească, dar aş vrea să te gândeşti

bine. Orașul Magbal din mlaștini e mult mai real decât lumile de vis în care trăiesc semenii tăi, dar are și el latura lui de magie. Apare numai noaptea, așa cum mulți dintre noi ne trăim viața noaptea. Și, apoi, poate că n-ar strica să ne cunoaștem cu adevărat, pentru că ceea ce ai știut despre soțul tău zdrențăros a fost numai o mască.

— Deci ești din neamul oamenilor nopții, i-am spus eu uimită, simțind cum teama mă părăsește.

Oamenii nopții erau respectați atât în podișul Herat, cât și în citadelă, pentru curajul lor de-a i se opune dragonului și pentru firea lor cinstită, și apoi, Casem, îmbrăcat în mantia aceea neagră, părea cu totul un alt om față de bărbatul după care mă măritase tata, deși, să fiu dreaptă, nici cât timp trăisem în sat nu-mi greșise cu nimic. Cred că ghicești că am rămas la oamenii nopții și am renunțat la viitorul nesigur care mă aștepta în orașul Ongal. Oricum, îmi împlinisem visul de-a scăpa din ținutul Herat, chiar dacă nu am scăpat până la urmă de magie. De atunci au trecut cinci ani și în cele din urmă Casem m-a convins să mă duc în cetatea norilor ca să învăț magia.

— Povestea ta e frumoasă, i-am spus lui Asrah, dar nu v-ați temut de copiii hibridi?

— Vezi, aici am vrut să ajung, îmi răspunse ea. Morala poveștii mele e că, deși n-am vrut să fiu mai mult decât ceea ce eram și am fugit de magie, am ajuns să mă mărit cu un om din altă rasă... Cât despre hibridi, rasa oamenilor nopții nu e chiar atât de diferită de noi și Casem nu crede că se va întâmpla asta. Însă soțul tău a făcut tocmai pe dos. A vrut să fie mai presus de starea sa de muritor și a făcut ceea ce a făcut, sperând că o să aibă mai multă putere și chiar nemurirea, dar tare mă tem că până la urmă n-o să aibă nimic...

— Nu înțeleg, ce a făcut? am spus eu începând să bănuiesc adevărul. M-a înșelat cu o femeie din cetate?

— Cum am zis, prințul ne-a amenințat cu grea pedeapsă dacă-ți dezvăluim ceva, dar eu te pot învăța ce să faci. Intră, la noapte, sau într-una din zilele astea, în iatacul doamnei Amira, și vei afla.

Capitolul doi

Păcatul lui Mahmat

Am plecat de la Asrah cu inima strânsă și m-am întors destul de târziu la palat. În noaptea aceea n-am avut curajul să încerc ceea ce mă sfătuisese prietena mea și am stat mult timp trează, închipuindu-mi cele mai rele lucruri, ca până la urmă să alunec într-un somn agitat, bântuit de vise cu demoni și monștri.

A doua zi însă, seara, după ce toți se culcaseră m-am strecurat în vârful picioarelor până la iatacul doamnei Amira, aflat la primul etaj al palatului care avea trei etaje.

Ușa nu era încuiată, așa că am apăsat clanța și am intrat tiptil înăuntru. În cameră era aproape întuneric, numai mukul de lumânare din sfeșnicul aflat pe noptiera de la capătul patului răspândea o lumină tremurătoare și nesigură. M-am apropiat de pat și mi-am dat seama că intrasem în odaia în care se priveghea un mort.

Doamna Amira zăcea nemișcată în pat, cu ochii închiși și gura strâmbată de un rictus. În prima seară când ne întâlnisem sora prințului purtase un văl, dar în zilele următoare am văzut-o cu chipul descoperit, și mi se păruse mai frumoasă decât celelalte femei din orașul norilor, care și așa aparțineau unei rase înrudite cu îngerii. Acum însă din frumusețea ei nu mai rămăsese nimic. Slăbise mult, chipul îi era livid, iar pielea îi era parcă prea întinsă pe oasele feței. Doamna Amira părea moartă, însă de la chipul ei privirea mea coborî înspre trupul scheletic, chircit nefiresc în patul acela somptuos. Atunci am văzut că pânțele îi era umflat monstruos și părea să crească pe măsură ce mă uitam la el, palpitând de o viață nefirească. Părea că înăuntru se zvârcolesc șerpi sau un monstru cu multe tentacule, care voia să-și croiască cu forța drum afară, devorând-o pe dinăuntru pe mama sa. Am scos un geamăt de groază și durere, înțelegând, în sfârșit, aluziile lui Asrah.

Dar geamătul pe care-l scosesem o făcu pe doamna Amira să tresară și să deschidă ochii. Privi buimacă în jur, mă descoperi pe mine care încremenisem în ușa odăii și mă fixă cu o privire rătăcită în care am recunoscut semnele nebuniei.

— Nevasta cea virtuoasă a lui Mahmat a venit la mine să mă vegheze când dorm, spuse ea într-o șoaptă răgușită. Ți iubești soțul, Rabah? Mult de tot? Află c-o să stai aici până când o să-l găsim și se poate ca mai departe să nu fim atât de blânzi cu tine.

— M-am obișnuit cu gândul că vă sunt ostatică, i-am răspuns resemnată, apropiindu-mă iar de patul ei. Am crezut că sunteți moartă și de asta am început să plâng. Iar dac-o să vă purtați mai aspru cu mine, soarta mea e în mâinile voastre...

— Cine ți-a dat voie să vii aici? întrebă ea. Vizitele nu se fac așa, la miezul nopții... sau și asta e un obicei de la voi, din Herat?

— Am vrut să lămuresc misterul, doamnă, i-am răspuns, și bănuind câte ceva, am venit aici.

— L-am iubit pe Mahmat, spuse doamna Amira, zâmbind melancolic, apoi, privindu-mă aproape cu ură, continuă: credeai că te iubește numai pe tine, nu? Nu bănuiai de ce rămâne atât de mult la noi și îți ziceai că de dragul învățaturii te lasă atâta vreme singură? Îl așteptai cu drag să se întoarcă la tine, nu-i așa?

— Așa este, i-am răspuns, dar nici pe tine nu te-a iubit Mahmat, doamnă, altfel nu te-ar fi părăsit când a aflat că ești însărcinată. A fugit de la tine și s-a ascuns, iar ca răzbunare, fratele tău a trimis să mă aducă aici.

— N-a fost chiar o răzbunare, spuse ea liniștindu-se puțin, și plecându-și ochii în jos. N-am vrut să-ți facem nici un rău, nici la început și cu atât mai puțin acum, că te cunoaștem mai bine. Credeam că dac-o să afle că ești aici, Mahmat va veni după tine.

— N-o să vină, i-am răspuns eu, acum știu că nu mă iubește nici pe mine. A vrut să fie altfel decât ceilalți, deasupra lor...

Mă simțeam sfârșită și m-am așezat pe un scăunăș, la picioarele patului. Aș fi vrut să plâng, dar ochii îmi erau uscați, așa că, luându-mi capul între mâini, am ascultat-o pe doamna Amira, care se apucă să-mi spună povestea ei de dragoste cu soțul meu.

— Trăiesc de mult timp, Rabah... Nu-mi aduc aminte când m-am născut, dar am trăit tot timpul în orașul norilor. Pe aici s-au perindat mulți oameni din multe rase, pentru că poporul tău este tânăr și înaintea lor au locuit alții în ținuturile astea... Am trăit mult, dar cu toate astea am rămas fecioară, nu m-am măritat nici nu m-am dăruit nimănui, până când a venit în oraș soțul tău. Mi-a plăcut de cum l-am văzut în piața din fața palatului, în timp ce stătea de vorbă cu alții din neamul lui. M-am interesat cine e și am făcut așa ca după o săptămână să-l pot întâlni...

Doamna Amira istorisi cum îl întâlnise în casa unei prietene de a ei, cum se îndrăgostiseră unul de altul, cum i se dăruise și cum Mahmat o părăsise îngrozit de răzbunarea prințului. Ascultam ceea ce-mi spunea doar cu o ureche, simțind cum furia și deznădejdea mă copleșesc. Îl iubisem pe soțul meu, iar ticăloșia lui mă înspăimânta.

— Dar, de ce te-ai îmbolnăvit, am întrebat eu când doamna Amira sfârși de povestit.

— Copilul pe care l-am zămislit e un hibrid, spuse ea. Astfel de copii le omoară pe mamele lor înainte de-a se naște, sau când se nasc. Nu știu dacă mă va ucide și pe mine, dar simt cum mă mănâncă pe dinăuntru. Cred că știi că acești copii sunt dați dragonului, dacă nu pot fi omorâți înainte, și îndeobște nu pot fi omorâți.

— Se spune despre voi că sunteți nemuritori, i-am spus, atunci de ce te temi de moarte?

— Sunt ca și moartă, îmi răspunse ea. Uită-te la mine!

— Nu cred c-o să mori, doamnă Amira, i-am spus eu.

— Nu-mi mai spune doamnă, spuse ea, dacă o să-l găsim pe Mahmat, dacă n-o să mor și mânia fratelui meu o să se potolească, o să mă mărit și eu cu el... În orașul Ongal, ba chiar și la voi în ținut unii dintre locuitori au mai multe soții, și așa, îmi poți fi ca o soră.

M-am uitat la ea. Mânia îi dispăruse din priviri și am văzut în locul ființei puternice și nemuritoare doar o femeie nebună și singură și mi-am zis că, la urma urmelor, nu aveam de ce s-o urăsc, chiar dacă îmi era rivală.

— O să fim ca două surori și o să ne întoarcem amândouă în podișul Herat împreună cu soțul meu, i-am răspuns, stăpânindu-mi lacrimile.

Știam că nu va fi așa, că mai era și monstrul care se va naște, și nu știam dacă-l pot ierta pe Mahmat până în clipa în care l-aș fi văzut din nou.

Am rămas cu Amira încă un ceas, iar prințul Semaia ne găsi împreună. Sora lui îi spuse că se hotărâse să nu mă mai țină ostatică în oraș și că eram liberă să mă întorc acasă, iar după nașterea copilului și după ce va fi scăpat de el într-un fel sau altul, se va duce și ea să locuiască în ținutul Herat cu mine și cu soțul meu.

— Frumoase planuri, soră, dar până una-alta, nu l-am găsit pe Mahmat și l-am căutat peste tot... în ținutul Herat, la sud, în mlaștini și în marele port Ongal, dar nu e nicăieri.

— După ce ne-am căsătorit, Mahmat m-a dus în grotele care se află în colinele Amrot, mai la nord de satul nostru. Colinele astea sunt niște dealuri sfârâncioase de cretă, găurite de grote labirintice, care coboară mult în pământ... Mi-a spus că acela era locul lui preferat de când era copil. L-ați căutat acolo? am spus eu cu ochii împăienjeniți de lacrimi. În timp ce vorbeam, mi-am adus aminte de acele zile și mi-am zis că îl pierdusem pe Mahmat și că acele clipe n-o să se mai întoarcă niciodată.

— L-am căutat în colinele Amrot, dar n-am știut că sub dealuri sunt peșteri. Intrările se vede că erau ascunse de tufișurile alea țepoase, spuse prințul, luminându-se la față. Soră dragă, mâine dimineată ți-l aduc aici, dar să știi că tot nu mi-am schimbat gândul și am să-l judec.

Am dormit puțin și în acea noapte, iar în zori m-am trezit tot obosită.

În ziua aceea nu m-am dus la școala de magie și i-am cerut voie prințului să-l văd pe soțul meu și să asist la judecata lui, dacă oamenii trimiși să-l prindă l-ar fi găsit în grotele din Amrot.

Către seară, prințul îmi trimise vorbă să ies în piața orașului pentru că îl aduseseră pe Mahmat și îmi mulțumea mult că îi spusese unde să-l caute.

M-am dus în piață, unde se adunase o mulțime numeroasă, aproape toți locuitorii orașului și străinii care se găseau acolo. Prințul se urcase pe o estradă improvizată și, în lumina apusului, părea că e un înger al răzbunării. Mahmat stătea la picioarele estradei, încadrat de doi gardieni, dar fără să fie legat.

Așa cum se aștepta toată lumea, Mahmat fu osândit ca niciodată să nu mai intre în orașul norilor și, mai înfricoșător decât toate, i se luară puterile magice, așa încât soțul meu nu mai putea trăi decât în dimensiunile realității.

Auzul sentinței nu-l zgudui pe Mahmat așa cum mă așteptam, iar acesta îl întrebă foarte calm pe prinț dacă o va lăsa pe sora sa să locuiască cu el în podișul Herat.

— Sora mea e liberă să facă ce vrea, îi răspunse prințul cu dispreț, așa că ar fi mai bine să vorbești cu ea, în ceea ce mă privește, judecata e încheiată.

Se lăsa amurgul, iar mulțimea începuse să se împrăștie din piață. M-am îndreptat înspre palat, când am auzit un glas cunoscut chemându-mă din spate. M-am întors și l-am văzut pe Mahmat, care fusese eliberat, însă nu mai avea decât puțin timp îngăduința să rămână în oraș, după care l-ar fi părăsit pentru totdeauna.

— Să mergem într-un loc mai retras, îmi spuse el, și să încerc să-ți explic...

Am intrat în curtea palatului și l-am dus într-o alee laterală, mărginită de ghivece cu flori mirositoare. Văzându-se singur cu mine, începu să-mi explice cum o sedusese pe doamna Amira fără s-o iubească, sperând că unirea cu o femeie dintr-o rasă superioară îi va da puteri mai mari ca ale celorlalți din neamul nostru.

— Nu te gândeai că vei fi prins și că prințul te va osândi? L-am întrebat eu, scârbită de fanfaronada lui.

— Dacă lucrurile ar fi ieșit rău, așa cum s-a și întâmplat, aș fi rămas în grottele de sub colinele Amrot câțiva ani, trăind ca un adevărat rege subpământean, și te-aș fi luat și pe tine cu mine, dacă te-aș fi găsit... Și apoi, poate dragonul m-ar fi ajutat, încheie el.

— Chiar m-ai fi luat cu tine? i-am spus eu, Dacă e s-o spunem pe cea dreaptă, singura ta grijă e să-ți meargă ție bine, să fii mai grozav ca alții, și răsplata a fost pe măsură.

— Da, m-au prins, spuse Mahmat. Însă dacă vii tu cu mine, n-o să fiu singur și orice osândă e mai ușoară, dacă ai pe cineva lângă tine.

— Păi cum? Fluieri după câțelul tău favorit și el vine la tine, i-am răspuns din ce în ce mai furioasă. Unde e prințesa Amira? De ce n-o chemi și pe ea să-ți îndulcească zilele de exilat?

— Va veni poate și iubita mea nemuritoare, spuse el visător.

— E destul de proastă să vină, am spus eu. Dar, Mahmat, știi cine i-a spus prințului unde ai putea fi și ți-a dat așa peste cap planurile mărețe? Eu...

Am izbucnit într-un râs batjocoritor, fără veselie.

— Tu ai făcut-o? urlă bărbatul meu, curvă netrebnică și proastă.

Se repezi înspre mine cu mâna ridicată pentru a mă lovi.

— Rămâi unde ești, i-am spus, eu mai am puterile magice și îți pot face rău pe când tu le-ai pierdut. Adio, Mahmat. Și, când ajungi jos, invocă-l pe marele dragon, dar tare mă tem că n-o să-ți răspundă, pentru că fiul tău nenăscut e prada lui și pentru că muritorii obișnuiți nu îl interesează.

Cu aceste ultime cuvinte, m-am întors pe călcâie și m-am îndreptat către intrarea principală.

După plecarea lui Mahmat, mi-am petrecut zilele stând la căpătâiul doamnei Amira și încercând să-mi uit durerea alinându-i acesteia suferința. La vreo săptămână după judecată, în prima noapte cu lună plină a toamnei, Amira se simți

tot mai rău. Pântecele îi crescuse și zvârcolirile monstrului erau mai dese. L-am chemat pe prinț și am început să veghem amândoi.

De la un timp, Amira închise ochii și păru că nu ne mai aude, în schimb, zvârcolirile făpturii dinăuntrul ei sporiră. Prințul era tras la față și palid și murmură din când în când rugăciuni întretăiate de suspine fără lacrimi.

— Dacă ea moare, o să-l omor pe soțul tău, îmi spuse el.

— N-o să moară, i-am răspuns, trebuie să avem nădejde.

Nădejde nu părea să fie, iar către miezul nopții, copilul începu să sfâșie cu ghearele carnea moartă și pielea mamei sale.

— Credeam că o să se nască ca oricare copil, chiar dacă e un hibrid blestemat, am spus eu.

— Nimic nu e cum ar trebui să fie la aceste fapte, îmi spuse prințul. Dar, asta e singura crimă pe care-o s-o facă, pentru că n-o să trăiască mai mult de un minut după ce o să iasă din pântecele ei. Vezi cum o sfâșie?

Vedeam și mă cutremuram. Întâi ieși din masa de carne sângerândă capul, apoi trupul copilului. După ce reuși să iasă cu totul, monstrul se târî către marginea patului. Părea un copil normal, în afara ghearelor și a părului care-i acopereau tot corpul. Și asta n-ar fi fost nimic dacă, în lumina tremurătoare a lumânărilor, nu i-aș fi văzut ochii galben-roșietici, care mă priviră inteligenți și știutori, plini de ură, încă din primele clipe ale vieții sale.

— Dă-te la o parte, Rabah, îmi spuse prințul. Un așa demon nu merită să trăiască.

— Nu, prințe, i-am răspuns, poate că nu e un demon și poate că nu trebuie neapărat să-l dăm dragonului.

— Dacă nu i-l vom duce noi, o să vină el să-l ia, sau o să-și trimită emisarii, răspunse prințul, așa că tot mai bine e să moară... N-ai văzut cum și-a ucis mama?

— Amira nu pare să fie moartă, i-am spus eu, uită-te.

Prințul se uită, iar chipul mohorât i se luminează de o rază de speranță. Carnea sfâșiată se închidea la loc, iar pielea creștea peste răni, închizându-le. Amira se mișcă și deschise ochii.

— Vezi, prințe, i-am spus, nu știu de ce ți-a fost teamă. Am știut că sora ta n-o să pățească nimic, că doar sunteți nemuritori. Poate că pe una ca mine nașterea unui hibrid ar fi ucis-o, dar nu și pe cei din neamul vostru.

— Dar monstrul ăsta trebuie să moară, spuse prințul.

— Nu, alungă asemenea gânduri, prințe, i-am spus. Nu știi că și cei mai răi pot să fie salvați câteodată? E de ajuns un mic miracol. Și, chiar dac-o să ajungă pe mâinile marelui Sadbaal, dragonul care stăpânește peste orașul fără nume din pustiul de dincolo de mare și peste sufletele blestemate de sub pământ, chiar și așa mai poate păstra o fărâmbă de bunătate. Și, oare oamenii nopții din mlaștini nu l-au slujit la început pe dragon, ca în cele din urmă să ajungă ce sunt azi?

— M-ai convins, spuse prințul. Amira, ne auzi?

Aceasta clătină încet din cap. Nașterea nefirească și vindecarea miraculoasă o lăsaseră fără nici o putere.

— Lasă-i viața, frate, spuse ea cu glasul stins. Îl voi numi Hamun, fiul blestemului.

În tot acest timp, copilul se târâse de pe pat pe podea și se ghemui sub pat, vrând parcă să se ascundă de lumina lumânărilor.

— Uite, cum se ferește de lumină, spuse prințul. Pecetea răului e asupra lui încă de acum.

— Poate că nu, i-am răspuns și m-am așezat, sfârșită de puteri, pe marginea patului, lângă Amira.

Am rămas cufundați în tăcere, singurul zgomot din cameră fiind pașii prințului, care se plimba agitat de colo până colo și își mișca din când în când buzele ca și cum ar fi continuat în gând acea litanie ciudată.

Miezul nopții trecu, iar luna plină începu să coboare la orizont. Atunci am auzit cu toții țipătul înfiorător care răsună undeva, departe, către miazăzi. Geamul odăii era deschis, așa că răcoarea nopții primenea întrucâtva aerul greu dinăuntru. Mă întrebam ce făceau locuitorii din oraș și mi-am zis că sigur ferestrele camerei Amirei erau scrutate de ochii multora care treceau pe strada din fața palatului. Nimeni nu dormea în oraș și toți așteptau să vadă ce se va întâmpla căci nașterea unui asemenea copil, apăsător de un așa blestem, era ceva rar pe acele meleaguri.

Țipătul se auzi mai aproape. Semăna cu acela al unei păsări de pradă, sau al unui vultur.

— Ce mai e și asta? Am întrebat.

— De bună seamă, dragonul a și aflat, iar acum își trimite emisarul la noi, răspunse prințul, oprindu-se în fața mea, apoi continuându-și mersul agitat prin odaie.

M-am dus la fereastră și am văzut că luna se acoperi pentru câteva clipe cu o umbră uriașă, ascuțită, care plana din înălțimile văzduhului către jucăria noastră zburătoare.

Am auzit strigăte în stradă și am văzut, aproape amuzată cum mulțimea se împrăștia îngrozită. Peste o clipă însă, inima începu să-mi bată mai tare, iar măruntaiele mi se chirciră de groază. Pasărea uriașă și neagră cobora cu iuțeală către noi, iar vederea ei mă făcu să plec de la fereastră și să mă retrag către colțul cel mai întunecat al camerei.

Am văzut cum din ciocul dihaniei zburătoare o bucată de hârtie alunecă pe pervaz și cum prințul se duse s-o ia.

Literele ciudate semănau cu niște șerpi încolăciți, iar prințul îmi explică că răvașul era scris în limba temutului neam al celor din orașul fără nume. Nu înțelegea totul, dar în numele marelui dragon i se cerea copilul născut de sora sa.

— Dacă nu-l vom da, ne amenință cu prăpăd, spuse el.

— N-ar putea să stea neamurile noastre împotriva lor? am întrebat eu, care nu renunțasem cu totul la gândul de-a păstra sărmana făptură la noi.

— Numai dacă îngerii ne-ar ajuta, atunci i-am putea învinge, spuse prințul aproape amuzat, aruncând hârtia pe masă, după care se îndreptă spre pat, se aplecă, prinse cu greutate micul monstru și-l târî afară din ascunzătoarea lui.

Îl ridică apoi în brațe și se îndreptă cu el spre geam. Pasărea coborâse în dreptul ferestrei și am văzut că de picioarele ei era legat temeinic, cu sfoară, un coșuleț împletit, în care era un scutec de mătase.

M-am gândit cu amărăciune că dragonul, care va face în viitor un sclav din copil, se gândise să pună în coș scutecul de mătase, iar noi, care ar fi trebuit să-l iubim, ne era rușine și teamă de el.

Cuprins de rușine pentru prima dată în acea seară, prințul înveli copilul cu scutecul și îl așeză în coș, încercând să-și ferească privirile de căutătura ochilor acelor nepământenii. Pasărea își luă zborul tăcută și, ajungând în înălțimi, slobozi un nou țipăt, după care se întoarse spre miazăzi, în direcția de unde venise. M-am dus împleticindu-mă de oboseală înspre camera mea, încercând să nu plâng, ca să nu-i îndurerez mai mult pe cei doi frați. În urma mea am auzit-o pe Amira spunând:

— Se va întoarce să ne ceară socoteală într-o zi.

În noaptea aceea, ca și în cele din anii care urmau, somnul îmi fu bântuit de vise cumplite, de păsări uriașe și negre, călăreți sumbri care mă urmăreau într-un deșert nesfârșit și, mai ales mă tulbura imaginea micului hibrid, devenit de acum copil al dragonului.

Doamna Amira se vindecă repede, însă nu-și mai recăpătă niciodată frumusețea. Era palidă, cu pielea de culoare cadaverică și ochii ei adânci și albaștri sclipeau ciudat, ca aceia ai unui strigoi. Pentru că în următorii ani prințesa începu să se ocupe de artele magiei negre, spunând că vrea să fie pregătită pentru ziua când copilul dragonului se va întoarce, cei din cetate îi spuseră Femeia moartă, și așa îi rămase porecla. Din când în când, Amira cobora în satul Calbeh și stătea câteva zile cu Mahmat, care ajunsese de ocară întregului ținut, fiind singurul om din neamul nostru care nu mai avea puteri magice. Totuși, Amira nu întârzia prea mult în acele excursii și de la un timp nu se mai duse la fostul meu bărbat. Eu nu l-am mai văzut pe Mahmat din seara judecății sale, nici n-am mai coborât în podișul Herat, vreme de douăzeci de ani. Crezusem că povestea mea se va sfârși cu bine, dar nu este sfârșit fericit al unei povești spuse într-o noapte cu lună plină. Dar cum speranța nu moare niciodată, am rămas alături de Amira, cu care mă împrietenisem și o ajutam în căutările ei, deși artele negre mă îngrozeau și îmi dădeau coșmaruri. Asrah rămase încă un an în cetatea norilor, după care se întoarse la regele Casem în mlaștini. Ne vizitam destul de des și am început să-i cunosc bine pe oamenii nopții și ținutul smârcurilor în care locuiau, de asemenea le ascultam poveștile, de pe vremea când îl slujiseră pe marele dragon. Așa au trecut anii, iar noi am continuat să așteptăm.

POETA ȘI DEMONUL

Capitolul unu

Fiul dragonului

Mă numesc Eder și sunt fiica lui Abas Alhadad, sculptor renumit din orașul Ongal, de la malul mării de sud. Când magia și forțele lumii nevăzute au intrat ca o furtună în viața mea, aveam douăzeci și cinci de ani și mă îndeletniceam cu compunerea de poeme și cântece pentru rapsozii din orașul nostru. Dacă aș fi trăit în nord, unde tradiția veche e ținută strict de către locuitori, aș fi fost măritată și aș fi avut o liotă de copii, dar am avut norocul să mă nasc în marele port, unde oamenii gândesc liber și arta e la mare preț.

Chiar dacă era cel mai bun sculptor din oraș, tata nu se îmbogățise de pe urma talentului său, dar nici săraci nu puteam spune că eram. Trăiam amândoi într-o casă confortabilă din cartierul Ramad, aproape de port și ne duceam zilele în tihnă,. Singurul meu necaz era acela că nu întâlnisem până atunci dragostea, o dragoste adevărată și profundă, și că nu avusesem parte decât de niște pețitori nătângi, dar singurătatea aceea mă inspira să scriu poezii și cântece de dragoste pe care apoi rapsozii le cântau pe la petreceri și serbări și așa îmi făcusem și eu un nume în orașul nostru.

În seara aceea de vară nu puteam să dorm și ascultam sunetul furtunii cumplite care se abătuse asupra orașului. Îmi închipuiam marea turbată de vânt, cu valuri uriașe, care iar aveau să inunde portul, auzeam tunetele care zguduiau ferestrele și urletul ascuțit, pe un ton înalt al vântului, dar nu m-am ridicat din pat să privesc urgia de la fereastră, vrând să încerc să dorm, pentru că ora era târzie. Văzând că somnul nu se lipea de mine, m-am ridicat din pat, mi-am luat papucii în picioare și m-am dus la geam să privesc furtuna. Am rămas așa câteva minute, pierdută în contemplarea elementelor dezlănțuite, când l-am auzit pe tata strigându-mă din atelierul său. Asta însemna că nu se culcase și că de bună seamă lucra, fiind și el ocolit de somn în noaptea aceea.

M-am dus în atelierul de la capătul coridorului, unde, la lumina unui mic candelabru cu lumânări, tata tocmai terminase de cioplit capul unei statui.

— Îți place? mă întrebă el. Asta e o fecioară din neamul oamenilor nopții.

Sculptura înfățișa o fată grațioasă, cu trăsături nobile, îmbrăcată în negru și cu pielea de o nuanță verzuie, așa cum se spunea că erau oamenii nopții. Tata era atras peste măsură de legendele despre podișul Herat și neamurile care-l locuiau, despre cetatea norilor, dragoni și oamenii mlaștinilor.

— Oare or fi adevărate legendele? întrebă tata, după ce i-am spus că statuia e frumoasă, dar nu e originală.

— Știi și eu? am spus într-o doară, ca să afli dacă toate astea sunt adevărate, ar trebui să călătorești până în acele ținuturi.

— Am vrut să văd podișul Herat și mlaștinile, spuse tata. Când eram tânăr eram gata să fac călătoria asta, dar Heratul e departe, și se spune că cei ce ajung acolo nu se mai întorc acasă...

— Așa e, am spus, trebuie să fie interesant să trăiești acolo, dacă e adevărată legenda că toți locuitorii din Herat sunt vrăjitori.

Am vrut să mai spun ceva, dar sunetul clopoțelului de la intrare răzbătu până în odaia unde ne aflam, peste murmurul furtunii. Tata începu să-i înjure pe toți afurisiții care n-au nimic mai bun de făcut pe vreme de noapte și furtună decât să-i facă lui vizite nedorite, se ridică bodogănind și se duse să deschidă. L-am urmat și eu pe scări.

Tata deschise ușa de la intrare, iar o pală de vânt rece purtând câțiva stropi de ploaie năvăli înăuntru. În prag stătea un tânăr înalt, bine făcut, îmbrăcat în niște vestimente ponosite, care picurau îmbibate de apă. Cu toate straiile lui de cerșetor, în lumina tremurătoare a lumânărilor din candelabrul din coridor, străinul era frumos și radia un aer de mister.

Tata nu fu însă impresionat de frumusețea lui și întrebă cam arțăgos.

— Cine ești, străine, și de unde îndrăzneala de-a mă vizita în puterea nopții? Nu crezi că ceasul ăsta e cam neobișnuit pentru vizite?

— Îmi cer iertare, maestre Alhadad, răspunse tânărul cu o voce joasă, plăcută și într-un grai cultivat. Sunt nou în oraș, și neavând unde mă duce pe ploaia și furtuna asta m-am gândit să te caut. Aș vrea să învăț sculptura de la dumneata.

— Așa? Și dacă eu n-am chef de ucenici? întrebă tata.

— Cineva drag mie mi-a recomandat să vin la dumneata, răspunse tânărul. Află, maestre Alhadad, că numele meu este Hamun și vin din podișul Herat.

Era o tradiție demult stabilită în orașul nostru, ca locuitorii vrăjitori din ținutul Heratului să fie cinstiți și primiți în orice casă, dacă s-ar fi întâmplat cumva să poposească în părțile astea, fiind respectați și temuți de toți, dar de multă vreme nu se mai văzuse pe la noi vreun om care să vină din acel tărâm aproape magic. În timp ce eu mă zgâiam la străin, tata spuse, izbucnind într-un râs ironic.

— Nu mai spune, tot așa de bine ai putea fi un cerșetor sau un hoț. Dovedește că vii din acele locuri, iar dacă n-o poți face, poți pleca din casa mea.

— Pot dovedi, Maestre, răspunse tânărul zâmbind.

În clipa următoare casa și coridorul pieriră, iar noi zburam toți trei deasupra mării involburate, urcând tot mai sus, spre norii sfâșiați de fulgere. Am simțit șfichiul vântului și al ploii pe obraz, am auzit un tunet asurzitor care urmă unui fulger, după care m-am regăsit în coridorul casei noastre.

— Grozav, exclamă tata, cuprins de încântare. De când voiam eu să întâlnesc în carne și oase un locuitor al ținutului fermecat... În cazul ăsta, poate îmi fac chef de niscaiva ucenici.

— Tatăl meu v-a trimis ceva, asta ca să plătesc găzduirea și truda dumată de-a mă învăța, spuse tânărul și scoase din bocceluța pe care o purtase pe umăr și pe care o lepădase la picioarele tatei, un pumn de pietre scumpe.

— Sunt reale, nu obținute prin magie, îi explică el tatei, care rămase mut de uimire.

— Nu pot să le iau, se bălbâi tata, e mult peste cât ceream eu de la ucenici...

Tânărul Hamun stăruie însă, așa că tata întinse până la urmă o mână șovăitoare și luă pietrele prețioase, după care, văzându-mă, își aminti pesemne că mai eram și eu pe acolo și mă prezentă:

— Fiica mea, poeta Eder, spuse tata, privindu-mă cu mândrie și admirație.

Străinul întinse o mână cu degete lungi și fine și mi-o atinse pe a mea.

Așa a intrat în viața noastră Hamun, fiul dragonului, și astfel a început povestea de vis care avea să-mi aducă fericirea, dar și durerea, mai pe urmă.

Trecu un an de la noaptea în care Hamun sosise la noi. Ziua tânărul lucra cu tata în atelier, iar seara stăteam cu el pe terasă, vorbind despre tot felul de nimicuri, el povestindu-mi despre viața și ținutul său, iar eu despre mine și despre viața în marele port. Nu bănuiam nici o clipă că Hamun n-ar spune adevărul. Deseori mergeam în oraș sau pe faleză, îl duceam la reprezentațiile rapsozilor și la petrecerile la care eram invitați noi, așa încât vrăjitorul străin aproape ajunsese să facă parte din familia noastră.

Din când în când tata îl puneă să facă câte o demonstrație de magie și îndeobște era prietenos cu el, dar în secret mi se plângea că flăcăul n-avea pic de talent și că stăruința lui de-a învăța sculptura reușea să-l scoată din răbdări.

— N-aș avea nimic împotriva să stea la noi oricât îi poștește inima, spuse tata odată, dar n-are pic de imaginație artistică.

— Toți locuitorii din Herat sunt artiști în felul lor, i-am răspuns eu amuzată.

— Da, creează lumi ciudate și văd în dimensiuni străine nouă, aprobă tata, dar asta nu înseamnă că trebuie să se priceapă la sculptură sau poezie lirică și epică. Știi, fiecare cu menirea lui.

Nu mi-am dat seama când, pe nesimțite, sentimentul de prietenie pentru tânărul străin se transformă în dragoste, iar când am simțit asta, m-am lăsat dusă de valul dulce de visare. În perioada aceea am scris cele mai frumoase poezii ale mele, pe care le-am dat prietenilor mei din rândul rapsozilor pentru a le pune pe muzică. Viața mea se schimbase, iar eu mă deschideam precum o floare care tânjise de mult după soare.

Într-o seară, pe la începutul verii următoare am făcut împreună cu Hamun o plimbare mai lungă pe faleză. Ne-am îndepărtat de port și de oraș și am mers pe plajă aproape un ceas, până într-un loc pustiu, în apropiere de satul Esal. Acel petic de plajă pustie era îndeobște locul de refugiu și de meditație al multor singuratici din marele oraș, dar în acea seară, cum ora era târzie, nu era nimeni în jur, așa cum sperasem.

— E un loc frumos, spuse Hamun, călcând cu băgare de seamă pe covorul de alge din marginea apei și privind absent undeva departe.

— Nu e prea îngrijită plaja asta și de bună seamă că ai văzut locuri mult mai frumoase, i-am spus eu, dar m-am gândit că o să-ți placă, de asta te-am adus până aici.

— E frumos aici, spuse Hamun visător. Și pe urmă, prezența ta ar face orice loc, fie el trist și sterp, să pară frumos.

Am răs încurcată la declarația asta neașteptată. Am mers un timp pe plajă în tăcere, neștiind ce să ne mai spunem și privind luna plină care se ridicase în înaltul cerului și făcea ca noaptea de vară să pară un amurg străveziu.

Nu știu când ne-am oprit și când mâinile noastre s-au atins. Nu știu cum, dar trupurile noastre se găsiră unul pe altul în lumina difuză și m-am lăsat în voia sărutărilor lui. Ca într-o vrajă, Hamun se descotorosi de mantia lui ușoară de vară, iar eu m-am dezbrăcat de rochia mea. În clipele următoare zăceam amândoi pe nisipul care mai păstrase ceva din căldura zilei și am închis ochii, în timp ce buzele lui coborau pe gât, pe sâni, și îi înlănțuiam trupul cu brațele și picioarele.

M-am trezit după o vreme scuturată de o pală rece de vânt. Mi-am dat seama că nisipul pe care eram întinsă era rece, ca și înghețat. Am început să tremur de frig, dar încă n-am deschis ochii. Auzeam doar mugetul sinistru al valurilor, diferit de fâșăitul calm al mării, pe care-l auzisem înainte de a adormi. Am deschis ochii și m-am ridicat într-un cot. Hamun plecase de lângă mine, se îmbrăcase și stătea îngenunchiat, pierdut în rugăciune

sau extaz, puțin mai departe. M-am uitat la cerul pe care nu era nici o stea, doar o lună stranie și roșie, mai mare decât luna noastră cobora greoi spre apus. Marea se întindea la nesfârșit, involburată și tulbure, iar culoarea apei era maronie, aproape neagră. Mi-am dat seama că nu mă mai aflu pe plaja pustie de lângă orașul meu, ci în altă lume, creată de mintea lui Hamun, în timp ce acesta dormea, sau începuse să se roage. M-am gândit cu strângere de inimă că locul ăsta semăna cu țărmul mării subterane Ashtoth, aflată în împărăția marelui dragon din legendele îndrăgite de tata. Dar cum existența locuitorilor din Herat nu era o legendă, atunci poate că și locul ăsta exista cu adevărat. M-am târât cu băgare de seamă până lângă Hamun. Nu părea să mă vadă și murmura cuvinte fără șir într-o limbă pe care n-o înțelegeam. Lumina lunii roșii îi cădea pe față, și am văzut uimită cum iubitul meu se chinuia cumplit, iar din ochi, parcă fără voie, îi curgeau lacrimi. Locul în care mă trezisem mă înfricoșa, dar starea lui Hamun mă îngrozea mai tare. L-am atins, dar n-am reușit să-l smulg din starea de transă în care era. L-am prins de umăr și l-am scuturat mai tare.

— Unde suntem? l-am întrebat. E frig și urât aici. Fă să ne întoarcem înapoi.

Nu îmi răspunse și își continuă litania îngrozitoare. De undeva din mare, la câțiva metri de noi se auzi un urlat ca un plâns de femeie și niște gemete, ca și cum sufletele osândiților s-ar fi trezit la viață și ar fi început să-și jelească suferința. Hamun păru să audă țipătul și se dezmetici din transă. Mă văzu pe mine și mă privi speriat, ca și cum n-ar fi vrut ca eu să mă fi trezit și să fi văzut locul acela, apoi făcu un semn din mână și peisajul sumbru dispăru, iar noi ne aflam iarăși pe plaja pustie unde făcusem dragoste și unde adormisem.

M-am îndepărtat de el și mi-am căutat rochia, după care, încă tremurând, nu din pricina frigului pe care-l simțisem mai înainte, ci de groază, m-am îmbrăcat.

— Ce s-a întâmplat și ce era locul ăla? am întrebat eu încă o dată.

Hamun veni spre mine și mă luă în brațe, apoi, ținându-mi fața între mâini și privindu-mă în ochi îmi spuse:

— Sunt lucruri pe care nu ți le pot spune acum, dar trebuie să ai încredere în mine.

Ne-am întors acasă, mergând în tăcere, iar eu m-am dus în camera mea, m-am întins în pat și, după mult zbucium, am căzut într-un somn agitat, bântuit de imaginea țărmului necunoscut și a lui Hamun rugându-se și implorând înțelegerea cuiva nevăzut.

A doua zi, după ce m-am trezit și m-am dus în bucătărie să mănânc ceva, tata îmi spuse că Hamun plecase în oraș de dimineață, fără să-i spună unde se duce. Acum, când mă trezisem din visul în care plutisem de o lună încoace, am observat că tata era tras la față și avea cearcăne la ochi. Se așeză pe scaunul din fața mea și își turnă o ceașcă de cafea din ibricul aburind care răspândea o aromă plăcută în toată bucătăria.

— Pari cam obosit, i-am spus privindu-l puțin îngrijorată.

— Nu prea dorm bine de câțva timp, îmi răspunse el, și în fiecare noapte am coșmaruri. Dar și asta a folosit la ceva, pentru că visele m-au inspirat și am reușit ieri să termin statuia, mai ales că tânărul nostru prieten n-a mai fost așa interesat de sculptură în ultima lună.

Zâmbi și îmi făcu cu ochiul.

— Cred că îl iubesc, am spus eu nesigură. Trebuie să-ți povestesc ceva.

I-am povestit tatei ce se petrecuse seara trecută și mai ales ceea ce se întâmplase după ce m-am trezit în locul acela străin.

— Crezi, am spus în încheiere, că am făcut o greșeală? Cei din Herat se conduc după legi mult mai stricte și fetele se mărită fecioare, cel puțin așa se știe. Crezi că o să mă disprețuiască? Cui se ruga și de ce?

— Dacă te disprețuiește e un prost pentru care n-are rost să-ți bați capul, spuse tata privind gânditor în ceașca de cafea. Nu cred că se ruga pentru că își zicea că păcătuisese și voia iertare. Deși, poate fi și asta... Locul în care te-a dus sau pe care l-a creat mă îngrijorează.

— Oare să fi fost marea Ashtoth? Am întrebat.

— Poate, cine știe, răspunse tata. Se poate să fi fost doar un loc creat de mintea lui care seamănă cu marea Ashtoth... Dar în ambele cazuri, asta mă face să mă gândesc la marele Sadbaal, și la faptul că băiatul ar avea legături cu el.

— Nu se poate, am spus, scuturând din cap. Cei din Herat îl urăsc pe dragon, așa cum ar trebui să îl urască și să se ferească de el orice ființă cu mintea întreagă.

— Asta dacă ne-a spus adevărul, răspunse tata, și dacă nu cumva vine din altă parte decât Heratul. Dar hai să-ți arăt ce am sculptat, inspirat de coșmarurile mele... Cred că ar fi trebuit să le iau ca pe un semn și să îmi dea de gândit mai mult...

L-am urmat pe tata în atelier, unde, pe masă, trona o statueta din ipsos, reprezentând o ființă cu fața de înger, împietrită într-o expresie de ironie întunecată și cruzime. Pe umeri avea aripi, dar de la piept în jos, trupul îi era diform și o mulțime de tentacule, care semănau cu niște șerpi, se întindeau în afară. Nu avea picioare, trunchiul cu tentacule se termina într-o coadă ca de șarpe.

— Cea mai plăcută formă a dragonului, spuse tata. Poate lua forme mult mai îngrozitoare decât asta.

— Asta ai visat? Am întrebat eu, privind fascinată statueta.

— Da... Îți place?

— Asta e originală, am spus eu. E îngrozitor, dar are ceva care atrage privirea, care te subjugă. E reușit...

— Mulțumesc, răspunse tata zâmbind. Când am început să visez, m-am bucurat că am un subiect din care să mă inspir, dar acum nu mai știu. Poate că ar trebui să vorbim cu Hamun când o să se întoarcă.

Hamun se întoarse după-amiază, dar era posomorât și abătut și se retrase în camera lui, fără să vrea să ne răspundă la întrebări. Mi-am petrecut ziua încercând să citesc, dar, după întoarcerea iubitului meu, n-am mai putut să fac nimic. Am pregătit cina și mâncarea pe a doua zi și după aceea m-am retras în camera mea.

Am mâncat toți trei cina în tăcere, într-o stare de apăsare posomorâtă. După cină, tata se duse în atelier, iar eu am rămas singură cu Hamun.

— Aș vrea să-ți arăt un loc, îmi spuse el. Nu e prea departe de aici. Trebuie să cunoști pe cineva, și pe urmă o să-ți dezvălui tot ceea ce vrei să știi.

M-am îmbrăcat în grabă într-o rochie de oraș albastră și l-am urmat în coridor, apoi în stradă.

Am mers pe străzi, până când mi-am dat seama că am părăsit cartierul Ramad și că o coteam pe niște străzi înguste și întunecoase care coborau spre port, spre cartierul Faham, unde locuiau marinarii săraci, curvele și cerșetorii orașului.

— E primejdios să umbli noaptea pe aici, i-am spus înciudată.

Mă înfuria tăcerea lui, purtarea lui distantă ca și cum, după ceea ce se petrecuse ieri, sau tocmai de asta, rămăseserăm străini.

Am ajuns la un maidan pustiu, plin de gunoaie, unde câțiva câini prăpădiți se hârjoneau. Era liniște și întuneric, iar la răsărit se ridica o lună plină și roșie, care îmi păru sinistră.

— De ce am venit aici? l-am întrebat încă o dată. Chiar vrei să fim jefuiți sau înjunghiați?

Hamun îmi făcu semn să tac și, ridicându-și mâinile, făcu niște semne stranii. Iar făcea magie, și eu, în ciuda fascinației pe care mi-o trezeau lucrurile astea, începusem să mă plictisesc de ele și să le urăsc, și mi se părea că magia pe care iubitul meu o stăpânea atât de bine, pune un zid între noi. Acum, în urma semnelor pe care le făcuse, pe maidan, înaintea noastră apărură o clădire scundă, din marmură neagră, cu ferestrele luminate.

— De ce ai creat asta? L-am întrebat. Ce e? Un templu?

— Să intrăm, spuse el într-o șoaptă răgușită.

L-am urmat înăuntru cu o strângere de inimă. Era într-adevăr un templu, iar în față se afla un altar înalt făcut din aceeași marmură neagră ca și clădirea care apăruse din nimic, doar prin concentrarea voinței lui Hamun. Pe altar ardeau câteva lumânări care răspândeau o lumină neobișnuită, mult mai puternică decât cea a unor lumânări de ceară. M-am uitat în jur, încercând să-mi dau seama cărui zeu îi aparținea templul magic, dar nici pe altar, nici pe pereți nu era gravată nici o imagine, totul era făcut din acea marmură neagră, care reflecta straniu lumina lumânărilor. M-am gândit ce zeu era acela care nu avea nevoie de nici un semn sau imagine și inima începu să-mi bată mai puternic, iar stomacul mi se strânse într-un ghem dureros.

— În cinstea cui ai creat templul? E frumos, dar sumbru, am spus, încercând să par calmă și liniștită, dar nereușind să-mi controlez tremurul vocii.

Se auziră zgomote de voci afară, și, îndată după aceea, intrară înăuntru câțiva oameni. În lumina tulbure l-am recunoscut pe primarul orașului, pe doi dintre negustorii din consiliu, pe un preot de la templul zeilor cerului, iar în afară de ei mai erau câțiva oameni pe care nu îi știam. Mă întrebam ce căutau toți aceștia aici, când, uitându-mă mai bine la chipul primarului, am observat privirea sticloasă și lumina care se reflecta ciudat în ochii goi, lipsiți de minte. M-am uitat și la ceilalți, care aveau aceeași expresie și, cu un fior de groază, am început să înțeleg.

— Par că dorm, sau sunt în transă, i-am spus lui Hamun, privindu-l rugător, ca și cum l-aș fi implorat să nu facă ceea ce voia să facă, sau să își arate încă adevărata față.

— Sunt primii pe care i-am atras de partea tatălui meu, îmi răspunse Hamun, privind în altă parte. El vrea orașul ăsta... Îi vrea pe toți...

— Cine e tatăl tău? l-am întrebat, deși știam care va fi răspunsul.

— Marele Sadbaal, el m-a primit când am fost mic și mama mea m-a lepădat, pentru că eram un hibrid, îmi spuse el. Iartă-mă Eder, am fi putut rămâne împreună și, chiar dacă nu mă crezi, te iubesc, dar trebuie să fac asta...

Le făcu un semn celor care ne ascultau fără să ne audă, iar doi dintre necunoscuți se îndreptară spre mine, mă prinseră de mâini și de picioare și mă târâră spre altar. M-am zbatut cu toată forța de care eram în stare, dar strânsoarea lor era ca o menghină. Am încetat să mă mai zbat, crezând la început că aveau de gând doar să mă forțeze să îl ador pe dragon și să îi jur credință, ceea ce, poate că aș fi făcut și nesilită, doar pentru a putea

să rămân cu Hamun, chiar dacă știam că era un monstru crescut de dragon și care își dusesese zilele undeva, în lumea de dedesubt. Însă, când cei doi mă duseră în fața altarului, am văzut că Hamun scosese de sub altar un cuțit mare de măcelar, pătat de sânge.

— Ce faci cu cuțitul acela? l-am întrebat pe iubitul meu, care era singura persoană trează de acolo în afară de mine. Fă-i să-mi dea drumul.

— Îmi pare rău, Eder, îmi răspunse, și am văzut că ochii îi erau umezi. Eu aș fi vrut să te iau cu mine, chiar dacă ținuturile de jos nu ți-ar fi plăcut, dar... Tatăl meu nu îmi dă voie. Îmi spune că nu trebuie să iubesc pe nimeni în afara lui, iar tu trebuie să mori pentru că ești un pericol pentru noi.

— Un pericol? am spus eu, izbucnind într-un râs de om nebun. Cu ce l-aș putea amenința pe marele Sadbaal? Nu-l asculta, lasă-mă în viață și, dacă vrei, o să trec la religia lui.

— Nu, spuse Hamun posomorât. Trebuie să mori ca jertfă pentru el.

— Marele dragon se teme că iubirea pentru mine te-ar putea elibera, am spus eu, izbucnind în plâns. Atunci, cu adevărat e rău și crud, o plagă pe fața pământului.

— Destul, spuse Hamun.

Le făcu semn celor ce mă țineau să mă așeze pe altar pe spate, cu fața în sus. El însuși mă lovi în cap, să nu mă mai zbat. Lovitura mă ameți și făcu ca lumea din jurul meu să pară că se învâртеște într-un dans nebun. Ca prin ceață l-am văzut pe Hamun ridicând cuțitul, și am închis ochii, încercând să spun în gând o rugăciune către zeii cerurilor.

Se auzi un zgomot de sticlă spartă și o pală de vânt năvăli în încăpere. Am deschis ochii și am văzut că o femeie înaltă și palidă, îmbrăcată într-o mantie neagră, spărsese unul din geamurile de pe peretele opus altarului și venea plutind aproape de tavan către mine. Am crezut că murisem și femeia palidă era un demon trimis de Sadbaal ca să îmi ia sufletul, până când am văzut cum din mâinile ei țâșniră raze albe, ca lumina fulgerelor, care stinseră lumânările de pe altar. Am simțit cum mă ridic în aer, iar după câteva clipe femeia palidă mă prinse în brațe.

Mi-am dat seama că nu murisem și că de fapt eram salvată, când am văzut furia și groaza de pe chipul lui Hamun, care începuse să murmure blesteme într-o limbă necunoscută.

— Ține-te de mine, îmi spuse femeia străină, care, nepăsătoare la blestemele lui Hamun, pluti spre geamul spart, afară, în noaptea cu lună plină.

Se înălță deasupra maidanului și a templului care începea să cadă în ruină și zbură lin deasupra cartierului de coșmelii sărăcicioase, îndreptându-se spre Ramad și spre casa mea.

— Cine ești? am întrebat-o, dezmeticindu-mă încet din starea de groază și disperare în care căzusem.

— Sunt Amira, prințesa din Cetatea norilor și mama lui Hamun, răspunse ea.

— De ce m-ai salvat?

— E o poveste pe care n-am timp să ți-o spun aici și acum, răspunse ea. Trebuie să mergem la tine acasă și să-l luăm pe tatăl tău cu noi. Cred că-ți dai seama că nu poți să mai rămâi în orașul ăsta. Dragonul te vrea moartă și, în curând, marele port o să ajungă un oraș al stafiilor. O să vă duc în Cetatea norilor, unde o să fiți în siguranță.

— Dar locuitorii nu pot fi avertizați? am întrebat.

— Nu vrem război deschis cu cei din ținuturile de sub pământ, îmi spuse ea. Balanța forțelor o să se echilibreze, iar influența lui Sadbaal o să scadă și o să fie nevoit să se retragă în întunericul lui. Păcatul nostru și nașterea fiului meu i-au dat putere și acum vrea tot mai mult... Dar l-am urmărit în toți aniiăștia și avem și noi planurile noastre.

Între timp ajunsesem deasupra casei noastre iar vrăjitoarea din Cetatea norilor începu să reducă din înălțime. Noroc că strada era pustie la acea oră, altfel eu și străina am fi devenit senzația târgului. Prințesa mă depuse pe caldarâm, în fața ușii și începu să tragă cu furie de sfoara clopoțelului de la intrare. După câteva clipe, pașii tatălui meu se auziră pe scară, după care ușa se deschise și el apărură în prag. Era în papuci și halat de noapte, dar ,după cum arătau ochii lui înroșiți de oboseală, se vedea că nu dormise.

— Când ați plecat așa în grabă, m-am îngrijorat, spuse tata. V-am așteptat, dar văzând că nu vă mai întoarceți, am început să am gânduri negre și presimțiri. Dar de ce tremuri așa? Hamun unde e?

— O să vină după noi curând, așa că n-are rost să mai zăbovim, spuse prințesa Amira. Mă luați fiecare de câte un braț și o să ne continuăm zborul. Nu vă luați nici haine, nici altceva, pentru că acolo unde mergem n-o să aveți nevoie. Când ajungem în cetate, o să aveți haine și orice vă doriți.

— Nu pricep nimic, spuse tata privind-o pe străină ca și cum ar fi fost ieșită din minți. În casă am bani și statuile mele... Și, de ce trebuie să fugim de Hamun?

— Pentru că, printre altele, e fiul adoptiv al lui Sadbaal și a vrut mai înainte să-ți omoare fiica, spuse prințesa. Dar o să fac niște vrăji asupra casei, așa încât cei care o să intre aici cu gândul să te jefuiască să nu poată vedea nici statuile, nici lucrurile mai de preț, așa că o să le găsești tot unde le-ai lăsat când o să te întorci și orașul vostru va fi scăpat de puterea dragonului.

Tata clătină din cap și nu mai zise nimic. Prințesa făcu niște semne grăbite cu mâinile, după care, luându-ne pe fiecare de câte un braț se înalță în zbor deasupra străzii și se îndepărtă cu repeziciune de fosta noastră locuință.

După ce am luat înălțime, și orașul de dedesubt nu se mai văzu, când eram doar noi trei, plutind lin în văzduhul luminat de razele lunii, prințesa Amira ne destăinui povestea nașterii lui Hamun, cum ea și vrăjitoarea Rabah, soția lui Mahmat deprinseseră tainele întunecate ale magiei negre și îl urmăriseră pe dragon și pe copilul care creștea în împărăția umbrelor. Când Hamun împlinise douăzeci și cinci de ani, tatăl său îl trimisese în orașul Ongal pentru a încerca să pună stăpânire pe marele port.

— Trist, am spus, plină de amărăciune, dar simțind cum mintea mea începea să se limpezească. În timp ce eu îl credeam îndrăgostit de mine și compuneam poezii de dragoste, el ne urzea pieirea.

— Ai dreptate în felul tău, răspunse prințesa. Am crezut și eu că dragonul a reușit să facă din fiul meu o bestie fără simțire, dar l-am urmărit, folosindu-mă de magie, și am văzut chinurile lui sufletești, în nopțile în care nu putea să doarmă din pricina vinei care îl apăsa, am intrat în mintea lui și știu că te iubește, chiar dacă l-a ascultat pe stăpânul țării de sub pământ și a vrut să te omoare.

— De ce nu i s-a împotrivit? am întrebat neîncrezătoare.

— E greu să i te împotrivești dragonului, mai ales când ți-a ținut loc de părinte, spuse tata, trezindu-se din reveria în care-l cufundase zborul.

— Poate, am spus eu. Până la urmă toate astea au avut și o parte bună. Dacă tot ți-ai dorit să vezi podișul Herat în tinerețea ta și te-ai inspirat din poveștile care se țin acolo, acum ai ajuns să fii și tu parte din poveste.

Tata zâmbi și îmi făcu cu ochiul și, pentru câteva clipe, umbrele din jurul nostru părură să se risipească și eu am știut că o să pot trece peste amintirea durerii din noaptea aceea, peste pierderea iubitului meu și trădarea lui și că lucrurile s-ar fi putut îndrepta până la urmă.

Peste câteva ceasuri, când orizontul începu să se înroșească la răsărit, vestind zorile, am văzut în depărtare, plutind în văzduh, asemenea unei corăbii minunate a îngerilor, Cetatea norilor.

Capitolul doi

Lumea de dedesubt

Am rămas trei ani în cetatea norilor, unde am învățat anumite lucruri despre magie. Acolo l-am cunoscut pe prințul Semaia, cel care conducea orașul zburător, pe vrăjitoarea Rabah, pe regele oamenilor nopții și pe soția lui Asrah, la casa cărora mergeam din când în când, precum și pe alți câțiva locuitori ai cetății.

Tata își amenajă un atelier la etajul al treilea al palatului prințului Semaia, într-o cameră a cărei fereastră oferea o priveliște panoramică asupra orașului, și făuri câteva statui care îi plăcură prințului și pe care le amplasă în diferite puncte ale orașului.

— Magia nu e de mine, spunea tata adeseori. Nu știu cum te descurci tu cu asta, dar, fie vorba între noi, mă bucur că am ajuns să locuiesc aici și să trăiesc printre oamenii ăștia.

Tata uitase oroarea din noaptea aceea de început de vară și pentru el întâmplarea cu pricina se dovedea a fi fost aproape norocoasă, iar de orașul nostru și de vechile lui cunoștințe și prieteni nu mai pomenea deloc. Eu însă nu puteam să uit acea noapte, iar visele îmi erau bântuite de coșmaruri în care imaginea templului din marmură neagră, a dragonului și a lui Hamun apăreau, se suprapuneau și se amestecau grotesc, iar eu mă trezeam tremurând de groază. Alteori îl visam pe Hamun că se întorsese la mine și făceam dragoste pe plaja pustie, sau pe țărmul mării subterane, iar atunci mă deștepta durerea gândului că îl pierdusem poate pentru totdeauna.

Între timp, umbra cuprinsese ținuturile de la țărmul mării, iar despre marele port Ongal se spunea că era pustiu în timpul zilei, iar locuitorii se trezeau la viață abia noaptea. Unii nu aveau voință proprie, semănând pesemne cu cei pe care-i văzusem în templu, iar cei ce i se supuseseră lui Sadbaal de bună-voie erau încă liberi, dar se ticăloșeau pe măsură ce timpul trecea, iar ei vedeau că sunt singuri și părăsiți în mâinile acelei forțe noi pentru ei și atât de cumplite. Se adevăra astfel

ceea ce spusese prințesa Amira în noaptea în care mă salvase și, cât timp îl avea cu el pe Hamun, puterea dragonului avea să crească.

Lucrurile păreau să se fi liniștit, iar eu mă împăcasem cu noua mea viață. Prințesa îmi spusese că avea un plan, dar că nu era încă sigură cum să acționeze.

Astfel, pe la sfârșitul toamnei celui de-al treilea an, eu, prințesa Amira și Rabah am mers într-o vizită de câteva zile la Asrah, în orașul oamenilor nopții. Pentru că trebuia să ne supunem obiceiurilor casei, dormeam ziua, când casele se scufundau în noroi și ne trezeam noaptea, când orașul se ridica la suprafața smârcurilor. Poate din cauza asta am avut coșmarul acela, care o făcu pe prințesă să grăbească lucrurile.

Se făcea că stăteam pe terasa casei lui Asrah și era noapte. Luna tocmai răsărise, iar eu, prințesa Rabah și stăpâna casei ne beam ceaiul. Apoi, ca la un semn, terasa se desprinsă de restul casei și începu să zboare prin văzduh. O liniște nefirească stăpânea totul, iar prietenele mele se speriară și încercară să aducă terasa la locul ei. Dar bucata de clădire asculta de alte legi și începu să zboare într-o direcție necunoscută.

Am ieșit din mlaștini și am zburat pe deasupra unor sate devastate, pe ulițele cărora zăceau cadavre răsucite în poziții grotești.

— Nu sunt morți, îmi spuse prințesa, văzând groaza de pe chipul meu. Aceștia sunt sclavii lui.

Am mai mers puțin, până ce am ajuns la o câmpie altă dată verde, dar acum arsă și uscată, unde l-am văzut pe dragon. Era întins pe multe mile, iar din trupul ca de șarpe se întindeau tentacule în toate direcțiile. Nu îl mai visasem într-o formă așa de îngrozitoare, iar vederea lui mă făcu să plâng în vis, și să-mi doresc să mă trezesc.

Pentru câteva clipe am reușit și în locul câmpiei pustiite, am văzut camera mea, dar am alunecat iar în somn și am revenit pe terasa care se apropiase periculos de mult de pământ și de făptura aceea îngrozitoare. Dragonul ridică un cap hâd, cu ochi galbeni, de șarpe, și mă zări.

— Eder Alhadad, spuse el într-o șoaptă joasă, hipnotică. Eder Alhadad, apropie-te! Privește-mă!

Fără să vreau, l-am ascultat, și am privit în ochii galbeni, bătrâni cât lumea și plini de o răutate fără vârstă.

M-am trezit țipând și mi-am dat seama că era noapte, iar orașul oamenilor nopții se ridicase la suprafață. Gâtul îmi era uscat, iar fruntea îmi ardea ca de febră.

Le-am găsit pe cele trei vrăjitoare pe terasă, bându-și ceaiul, ca în vis. M-am așezat și eu pe un scaun, la măsuta rotundă pe care era tava cu căni de ceai și ibricul, și le-am spus dintr-o răsufare ceea ce visasem.

— Nu știu de ce m-am speriat așa, am încheiat, simțindu-mă mai calmă. Cred că o să beau o cană de ceai și o să uit coșmarul ăsta. Până la urmă e a mia oară când îl visez pe dragon.

— Da, dar niciodată nu te-a privit, nici nu ți-a vorbit, nu e așa? întrebă Rabah.

— Nu, cred că asta m-a speriat... Ochii ăia așa de cumpliți, am spus. Ai dreptate, niciodată nu m-a privit, nici nu m-a chemat.

— Asta înseamnă că marele dragon și-a amintit că în noaptea aia de pomină i-ai scăpat printre degete, spuse prințesa. Acum, dacă vede că n-ai murit, se gândește să te atragă de partea lui. Visul ăsta n-a fost unul oarecare, ci o vedenie trimisă de el.

Prințesa vorbi multă vreme, destăinuindu-mi, planul pe care și-l făcuse încă de acum trei ani, dar la îndeplinirea căruia șovăise să pornească.

— Ai putea să îl chemi și să-i spui că-l vrei pe iubitul tău înapoi, spuse Asrah. Ar fi simplu.

— Simplu, dar periculos, spuse prințesa. Dacă ar recunoaște-o, dragonul ar putea s-o omoare și să nu riște ca fiul său adoptiv s-o iubească din nou. Nu... Eu m-am gândit la o înșelăciune...

— La ce anume? Cum îl putem păcăli? am întrebat.

— Folosindu-ne de o mască magică, răspunse prințesa. E greu de făcut, dar se poate... E făcută din piele de broască și, ca să funcționeze, trebuie să faci asupra ei anumite semne vechi și o vrajă grea... Dar dacă îți pui pe chip masca aceea, poți să pari orice alt om pentru cei ce te privesc...

— Chiar și pentru dragon?

— Chiar și el poate fi înșelat, spuse prințesa.

La două săptămâni după aceea, într-o noapte noroasă, mă aflu la marginea unui crâng de sălcii, pe malul fluviului Cnatol, undeva la hotarul ținutului meu natal. Aveam pe față masca dezgustătoare din piele de broască și, când mă privisem mai devreme, în lumina amurgului, în apa fluviului, păream când o copilă de cincisprezece ani, când o femeie matură, imaginea mea schimbându-se pe măsură ce îmi închipuiam în minte o altă figură. Până la urmă m-am oprit asupra unui chip frumos și fraged de copilă de șaisprezece ani și am început să aștept miezul nopții.

Când sosi timpul, am rostit cuvintele pe care le învățasem și am făcut în silă înaintea mea semnul dragonului.

O ceață lăptoasă se ridică de pe râu, din care începu să se închege o formă. Ființa veni plutind spre mine și, în lumina palidă a lumânării pe care o aprinsesem și pe care o țineam în mâna care începuse să-mi tremure, am văzut că dragonul alesese, pentru a apărea, cea mai plăcută dintre formele pe care le putea lua. Capul îi era aproape uman, iar chipul de o frumusețe angelică părea aproape înțelept. Aripile negre și trupul diform de mai jos îi erau acoperit de o masă de păr negru, care îl învăluia până aproape de călcâie. Nu mai aminteau de tiranul din lumea de dedesubt decât ochii, galbeni și scrutători, reci și nemiloși, care mă priveau țință.

— Mărite dragon, stăpân al lumii de dedesubt, am început eu, încercând să-mi stăpânesc sila și teroarea. Mă numesc Dena Elbas și sunt fiica negustorului Musa, din orașul Ongal.

— Știu părinții tăi. Ce faci aici, copila mea? întrebă dragonul cu un zâmbet aproape disprețuitor.

— Tatăl meu e rob, i-am răspuns eu. Alții îi conduc mintea și eu nu vreau să am aceeași soartă. De asta te-am chemat. Aș vrea să fac jurământul.

În timp ce repetam după dragon cuvintele groaznicului jurământ, mă rugam în gând zeilor cerului să mă ajute să am puterea să-mi păstrez mintea întreagă în timpul cât aveam să fiu sub stăpânirea lui și ca, în cele din urmă, eu și Hamun să putem scăpa din bezne și să ajungem la bolțile din subteranele orașului morților de unde am putea evada în altă lume, astfel încât puterea dragonului în lumea aceasta, fără ajutorul vrăjitorului hibrid, ar scădea simțitor. Însă pentru aceasta era nevoie de acordul și încuviințarea lui Hamun și, în timp ce buzele mele rosteau cuvintele îngrozitoare, în inima mea mă rugam să-l pot convinge să mi se alăture.

Înainte ca marele Sadbaal să plece, i-am spus:

— Arată-mi semnul prin care pot să deschid o poartă spre lumea de sub pământ. Am auzit că sunt acolo frumuseți nebănuite.

— Ai auzit prostii, răspunse dragonul izbucnind în râs. Lumea de jos nu e un loc în care ar putea să locuiască un om viu.

— Dar am auzit că niște oameni care-ți slujesc locuiesc în orașul morților, nu m-am lăsat eu intimidată.

— Dacă vrei asta cu tot dinadinsul, o să-ți arăt semnul, spuse dragonul. Dar trebuie să ai grijă. În orașul morților nu te pândesc pericole, dar în afara lui nu poți merge neînsoțită. Oricum, dacă va fi nevoie să călătorești mai departe în ținuturile mele, vor fi soldați care să te însoțească.

Dragonul îmi arată semnul magic, după care plecă, lăsându-mă singură în noaptea vântoasă.

Am rămas acolo o jumătate de ceas, încercând să-mi limpezesc mintea, după care, adunându-mi tot curajul pe care-l mai aveam, am trasat pe pământ semnul pe care mi-l arătase dragonul. În fața mea se formă un dreptunghi străveziu, după care apărură o poartă spre adânc. Am pășit în golul întunecat și m-am lăsat să cad, strângându-mi pleoapele cu îndărătnicie, să nu văd măcar un timp ororile din acea țară blestemată.

Când am avut curajul să deschid ochii, mă aflu pe o câmpie stearpă, care mărginea albia secată a unui fost râu. Din câte îmi spusese prințesa Amira, am dedus că eram în valea Amoth, nu departe de orașul morților. Uitându-mă în jur, am văzut că nu eram singură. Un soldat al umbrei, îmbrăcat în zale și platoșă mă aștepta ca să mă însoțească în oraș.

Aș vrea să uit cei doi ani care au urmat și pe care i-am petrecut în lumea de jos, unde am învățat tainele umbrei. Am stat mare parte a timpului în orașul

morților, unde am luat parte la petrecerile înfiorătoare ale slujitorilor dragonului și am mâncat din mâncarea lui, care semăna la gust și la felul în care arăta cu carnea putredă, dar care îmi dădu puteri magice pe care doar cei din umbră le stăpâneau. Am văzut și marea Ashtoth, ținutul Rash, unde locuiau vampiri, țara duhurilor Akala, care arătau asemenea unor schelete cu aripi, precum și pădurea femeilor-demon, care se întindea departe, la sud de orașul morților. Țara de jos mai avea și alte ținuturi, prea îngrozitoare și de neînchipuit pentru orice minte omenească, iar cei din oraș mă avertizaseră să nu mă aventurez acolo.

În oraș mai locuiau, alături de duhuri și soldații umbrei, și oameni, majoritatea din ținutul meu natal, care preferaseră robiei inconștiente a celor care nu voiseră să se supună noii puteri, o robie mai blândă, în care cel puțin li se lăsase deocamdată judecata.

În cei doi ani pe care i-am petrecut departe de lumina soarelui, l-am văzut adeseori pe Hamun, care era respectat de către toți locuitorii beznelor, dar n-am avut ocazia să schimb măcar câteva vorbe cu el. În cele din urmă, plictisindu-mă de viața sumbră și monotonă pe care o trăiam și gândindu-mă că am învățat tot ceea ce se putea învăța despre ținuturile acelea și despre stăpânul lor și, ce era mai important, știind cum se putea ajunge în palatul dragonului și în subteranele acestuia, sub bolțile cărora erau ieșirile spre alte lumi, m-am hotărât că nu mai avea rost să aștept.

M-am împrietenit cu unul din ofițerii din garda care-l însoțea pe Hamun și l-am plătit pentru a-mi putea mijloci o convorbire cât de scurtă cu marele vrăjitor.

Astfel, într-una din zile, pe când Hamun se plimba pe strada principală a orașului, ofițerul îi spuse că cineva dorea mult să schimbe câteva cuvinte cu el. M-am apropiat de el, făcându-mi cu greu loc prin mulțime, și simțind cum inima mi se strânge de durere și teamă. Riscam mult, dar prințesa Amira mă asigurase că Hamun mă iubea și că nu i-ar mai fi dezvăluit dragonului taina prezenței mele acolo, acum, după ce văzuse cât de crud era acesta.

— Să trăiești întru mulți ani, mărite Hamun, i-am spus privindu-l cu admirație.

— Mulțumesc, fetițo, răspunse el, fără să-mi dea prea multă atenție.

I-am luat mâna într-ale mele și, cu băgare de seamă să nu observe soldații, i-am strecurat în palmă un bilet împăturit.

Pe bilet scrisesem: „Vino la noapte în grădina casei vrăjitoarei Elma. E ceva important, deci nu aduce nici un soldat cu tine. Cineva pe care-l cunoști”.

În noaptea următoare, după ce Elma, femeia din neamul umbrei cu care împărțeam locuința, se culcă, m-am dus în grădina casei și am început să aștept. Fără îndoială că Hamun ar fi venit singur, dar cum avea să primească știrea că micuța străină era chiar Eder? Dacă prințesa se înșelase? Atunci însemna că îmi trăiam ultimele clipe. Însă gândul morții, în loc să mă înfricoșeze, mă calmă și îmi

dădu putere. Cel puțin știam că încercasem să lupt împotriva răului și să-l scap pe cel pe care-l iubeam din acea lume îngrozitoare.

După un ceas de așteptare, o umbră sări gardul în grădină și se apropie de mine printre straturile de flori albe și firave, care n-ar fi suportat lumina zilei, dar care răspândeau un parfum îmbătător.

— Ce voiai să-mi spui? întrebă Hamun când ajunse în fața mea.

— În orașul Ongal acum câțva timp ai cunoscut o fată, am răspuns eu, văzând, în ciuda întunericului, cum expresia de pe chipul lui se schimbă și cum pălește. Eu am a-ți spune un cuvânt din partea ei, dar asta numai dacă juri că n-o să mă dai pe mâna soldaților.

— Îți jur, spuse el fără să șovăie, nimeni nu va afla nimic.

Atunci, cu mâinile tremurându-mi puțin din pricina emoției, mi-am luat de pe față masca magică.

Hamun scoase o exclamație de uimire și mă privi aproape rugător, cu un amestec de regret și groază, ca și cum aș fi fost întruparea unui spectru care s-ar fi întors să-l bântuie, din pricina nelegiurii sale.

— Cum ai ajuns aici? întrebă el. Ești vie? Aș vrea să-ți spun că-mi pare rău, dar pe vremea aceea credeam că stăpânul și părintele meu avea dreptate și trebuia să-l ascult.

— Îl poți chema și acum, i-am spus eu, neputându-mi stăpâni disprețul din voce și privire. De aici n-are cine să mă mai scape.

Hamun scutură cu putere din cap.

— În anii care au trecut m-am gândit mult la ceea ce a fost în noaptea aia. Conștiința a ceea ce am făcut nu mă lăsa să dorm și la urmă mi-am dat seama că sunt singur, că nimeni nu mă iubește și că tatăl meu adoptiv mă folosește pentru a-și spori puterea asupra lumii de la suprafață, deși nu îți ascund că, în ciuda cruzimii lui, îl mai iubesc. El m-a primit când mama, care acum îmi vrea binele, s-a lepădat de mine... Știu că mă crezi un monstru, că ne urăști pe toți cei de aici, dar mulți dintre noi mai au ceva bun în ei, ceva care n-a murit încă.

— Am venit aici trimisă de mama ta, am spus eu pe un ton aspru și distant. Iată ce m-a învățat ea să fac...

I-am spus ceea ce aveam de gând și motivul pentru care coborâsem în lumea de sub pământ și am încheiat astfel:

— Ea crede că în altă lume nu vei mai avea aceleași puteri magice ca aici și poate după legile acelei lumi nu vei mai fi un hibrid, un fiu al păcatului.

— În altă lume îmi pot începe viața din nou, spuse Hamun visător. Pot uita de moarte, de beznă și de vinovăție și pot iubi... Dacă o să fim împreună...

Se apropie de mine și vru să mă îmbrățișeze, dar l-am respins, dându-mă câțiva pași înapoi, și aducându-mi aminte că cu aceleași brațe mă târâse acum doi ani spre altarul negru.

— Mama ta m-a rugat să te ajut, i-am spus. Nu știu dacă o să pot uita vreodată... Ar fi mai bine să stabilim un plan și ziua în care ar trebui să plecăm.

Ne-am hotărât să fugim în ziua sabatului care marca sfârșitul toamnei și când locuitorii ținuturilor de jos s-ar fi destrăbălat la banchetele lor monstruoase. Hamun cunoștea întrucâtva subteranele palatului dragonului și speram să ajungem neobservați la una din ieșirile care ar fi dat în alte lumi.

După ce am terminat de vorbit, Hamun plecă, nu înainte de-a ne da întâlnire în același loc în ajunul sabatului.

Timpul trecu greu pentru mine în următoarele zile, în care mă chinuiam, prinsă între speranța că totul va reuși, că o să începem o altă viață într-o altă lume, și teama că Hamun mă va trăda a doua oară, că nu va fi destul de puternic să-și părăsească tatăl adoptiv și că, dintr-o clipă într-alta soldații umbrei mă vor înșfăca. Însă zilele trecură fără ca nimic deosebit să se întâmple, iar în noaptea dinaintea sabatului, Hamun veni la întâlnirea stabilită și îmi spuse că totul părea să fie în ordine și că puteam să ne punem în aplicare planul a doua zi.

În ziua următoare, pe când cei doi aștri stinși, care semănau cu două luni și care țineau loc de luminători în ținuturile de jos, răsăreau, transformând bezna în crepuscul, flautele începură să cânte și tobele să bată într-un ritm nebun și asurzitor în piața orașului, iar locuitorii începură să se adune acolo în număr tot mai mare. M-am dus și eu în piață împreună cu gazda mea, m-am amestecat în mulțimea pestriță și am început să aștept. La început sărbătoarea nu avea nimic neobișnuit, doar muzica absurdă, întunecată, îți dădea fiori. Însă pe măsură ce ziua înainta, oamenii se îmbătau, unii cădeau lați prin șanțuri și pe trotuare, alții se lăsau târați în împreunări la întâmplare. Duhurile dansau dansul lor macabru, iar mai târziu aveau să-și facă apariția la banchet ororile fără nume ale lumii subterane. În mod curios pentru mine, toți acei monștri nu se atingeau de oameni, nu îi omorau, nici nu le pricinuiau vreo altă suferință. Când întrebasem despre asta, mi se răspunsese că dragonul poruncise să fie ucis oricine s-ar atinge de locuitorii umani ai orașului morților. La început m-am gândit că e un act de milă al stăpânului ținuturilor subterane, că mai avea ceva divin în el, pentru că se spunea că odată fusese inger, dar mi-am dat seama că dragonul îi apăra pe oameni pentru a le devora sufletele, pentru a-i perverti și omorî într-un fel mult mai crud decât ar fi făcut-o ceilalți monștri care le-ar fi mâncat numai trupurile.

Către sfârșitul petrecerii m-am întâlnit cu Hamun, ca din întâmplare.

— Unde e dragonul? l-am întrebat în șoaptă, sperând că în zarva și zăpăceala aceea nimeni n-avea să observe nimic.

— Petrece sabatul în palatul lui, răspunse Hamun. Nu mai e mult timp, așa că trebuie să ne grăbim.

Am încuviințat și l-am urmat, fericită că aveam să scap din lumea aceea a groazei. Dar dacă, trecând printr-una din ieșirile spre alte lumi din subteranele dragonului am fi ajuns într-o lume mai urâtă, căzută pe de-a întregul sub

stăpânirea dragonului, sau a altei făpturi încă și mai rele ca acesta? Nu voiam să mă gândesc la asta, așa că mi-am alungat din minte ideea cu pricina.

Am intrat în palat, iar Hamun vorbi ceva cu străjile, care, crezând că eram o târfă, culeasă de pe stradă pentru a-i satisface plăcerile favoritului stăpânului lor, îmi aruncară o privire fugară și lipsită de interes. Dinspre sala de banchete se auzea muzică și râsete, însă noi ne-am îndreptat în direcția opusă și am coborât o scară întunecoasă, care ducea la subsolul clădirii, unde se aflau porțile ce dădeau în temnițele și subteranele palatului.

Soldații care păzeau porțile le deschiseră la porunca lui Hamun, iar noi am coborât jos, tot mai jos, pe niște coridoare întortocheate, luminate de lămpi chioare și mărginite de celule, întunecoase, de unde în răstimpuri răsunau gemete și plânsete.

Coridorul se sfârșea într-o sală uriașă, boltită, care la rândul ei dădea într-o sală și mai mare, slab luminată de niște lămpi suspendate de tavan. În cea de-a doua sală, vreo douăzeci, treizeci de ființe, care semănau cu niște cadavre în putrefacție, însuflețite din porunca unui inger nebun, se mișcau încet, într-un dans hâd.

Hamun îmi făcu semn să mă opresc în umbră, la intrarea sălii.

— În sălile următoare o să fie și mai multe, îmi spuse el, dar dacă o să avem grijă să nu-i trezim din transă, putem ajunge la una dintre ieșiri.

— Și cum o să facem asta? am întrebat.

— Ai mâncat din mâncarea dragonului? Mă întrebă el în loc de răspuns.

Am încuviințat.

— Atunci, continuă el, ai și tu puterile magice ale celor din podișul Herat, care în vremurile de demult l-au slujit și ei pe dragon, ca și oamenii nopții din mlaștini. Dacă ai dobândit asemenea puteri, înseamnă că poți să zbori. Dacă nu poți, o să te duc în brațe, așa cum a făcut mama când te-a salvat...

— N-am încercat niciodată să zbor singură, i-am răspuns cu un zâmbet amar, amintindu-mi de noaptea aceea.

De altfel, mă întrebam cum de avusese curajul să-l înfrunte pe dragon și aproape că mă așteptam ca la ieșirea către o altă lume să fim întâmpinați de însuși Sadbaal, care, cu un rânjet disprețuitor pe chip, m-ar fi sugrumat într-o clipă.

Dar mi-am stăpânit temerile și îndoielile, și, închizând ochii, m-am concentrat la gândul de-a zbura, după care am simțit cum mă ridic ușor de la pământ și plutesc deasupra pardoselii, înălțându-mă spre tavanul boltit.

Am trecut pe deasupra morților vii, încercând să ocolim lămpile și ținându-ne ascunși în umbră. Sala următoare era și mai mare și aici erau în jur de o sută de cadavre vii.

A treia sală era mai puternic luminată și asta nu din pricina lămpilor mai numeroase, ci din cauza unui dreptunghi dintr-un colț pe unde se strecurau razele unui soare necunoscut.

— Pare a fi una dintre lumile bune, spuse Hamun. Dacă ar fi o lume subpământeană, n-am vedea soarele, ci un alt fel de lumină mai mohorâtă. De asta eu zic să nu mai căutăm...

N-am răspuns nimic și l-am urmat către ieșirea spre lumină, dar pe la mijlocul distanței, din cauza luminii mai puternice din sală, sau din alte pricini necunoscute, câțiva morți se treziră din transa lor și, văzând că vrem să ne apropiem de lumină, începură să tragă în noi cu raze de foc, care le țâșneau din mâini.

Am mărit viteza zborului și ne-am avântat împreună prin dreptunghiul de lumină.

Am ieșit din lumea subterană pe malul înverzit al unui fluviu, într-o după-amiază de primăvară târzie, sau vară timpurie. Hamun se clătina pe picioare iar ochii îi erau împăienjeniți. Abia atunci am observat că brațul stâng îi atârna moale, iar umărul îi sângera, țesătura cămășii și carnea din jurul rănii îi erau arse.

M-am apropiat de el și l-am sprijinit, simțind, pentru prima oară după atâta timp, cum dragostea veche reînvie, și văzându-i suferința, m-am înduioșat de el, și aproape că am simțit că-l pot ierta într-un viitor apropiat.

Însă un zgomot din spatele meu mă smulse din visare și, întorcându-mi capul, am văzut cum câteva forme hâde ieșeau din umbrele subteranei în lumina soarelui și se îndreptau spre noi. Pentru prima dată de când coborâsem în lumea subpământeană mă cuprinse o groază vecină cu nebunia, amestecată cu disperare și ură, care-mi întunecă judecata. Eram atât de aproape de izbândă și acum aceasta îmi era smulsă de unii dintre cei mai nevolnici slujitori ai dragonului.

— Aruncați-vă în apă și scufundați-vă în fluviu, am auzit o voce profundă, vorbind de undeva dintre trestii.

Am răs, gândindu-mă că mi se oferea totuși o moarte blândă, preferabilă celei ce mă aștepta.

— Repede... spuse iar vocea.

M-am apropiat de apă, târându-l după mine pe Hamun, care-și pierduse cunoștința.

— Ești dragonul? Am întrebat intrând în apa fluviului, și auzind în spatele meu pașii urmăritorilor.

— Nu, ai încredere în mine... răspunse vocea. Înoată spre mijloc și lasă-te la fund...

Am ascultat îndemnul vocii și am înotat cât puteam de repede spre mijlocul râului, ținându-l cu un braț de după mijloc pe Hamun, care simțind răcoarea undelor și fiind năpădit de durerea pe care i-o provoca contactul apei cu rana deschisă, se trezi.

— Ce faci? întrebă el. Ți-ai pierdut mințile?

— Posibil, i-am răspuns, scufundându-mă cu capul în apă și oprindu-mă din înotat.

Spre uimirea mea, mi-am dat seama că puteam respira sub apă, iar Hamun părea că se simte tot mai bine.

— Ce lume miraculoasă o fi asta? întrebă el.

Între timp, de noi se apropie pe sub apă un bătrân înalt, cu părul alb, care ne făcu semn să-l urmăm.

— N-o să reziste mult în lumina soarelui și nevoia o să-i silească să se întoarcă în vizuina lor, spuse bătrânul. Voi veniți cu mine la casa mea de pe fundul fluviului. Am leacuri cu care îl pot vindeca pe tânărul prinț.

Nu după mult timp, am ajuns la o colibă acoperită cu papură și stuf, construită în mālul de pe fundul apei.

În patul dinăuntru l-am întins pe Hamun, iar bătrânul, care era un duh al râului, și care se pricepea la ierburile trebuitoare tămăduirii rănilor, îi legă lui Hamun rana de la umăr, după ce presărase peste ea un praf ciudat și puternic mirositor.

Hamun păru să se simtă mai bine și, nu după mult timp, căzu într-un somn adânc. Eu m-am prăbușit pe jos, la picioarele patului și le-am mulțumit cu lacrimi în ochi cerurilor pentru că reușisem să scap din puterea dragonului și să-l eliberez și pe iubitul meu, făcând astfel ca puterea lui Sadbaal să scadă în lumea mea natală.

Cât timp dormi Hamun, i-am spus bătrânului povestea noastră, după care, extenuată de încercarea prin care trecusem, am adormit și eu ghemuită lângă pat.

Am rămas în casa de sub ape a bătrânului, până ce Hamun se vindecă, după care gazda noastră ne ajută să facem o plută ușoară, care ne purtă în josul fluviului, până aproape de gurile de vărsare în mare, departe de ieșirea din adâncuri prin care scăpasem.

Lumea aceea minunată era populată de zâne și duhuri ale apei, aerului și focului, iar noi eram primii oameni care aveau să locuiască acolo.

Ne-am construit o căsuță cu acoperiș de stuf pe malul fluviului, aproape de țărmul mării, unde, cu timpul, am ajuns să-l iert pe Hamun și să-l iubesc din nou, iar el reuși să se vindece sufletește de otrava pe care dragonul i-o strecurase în minte și în inimă atâția ani.

Asta e povestea mea, visătoare necunoscută, și iată că, chiar și în împărăția nopților cu lună plină sunt și povești care se termină cu bine.

POVESTEA PRINȚULUI ELDAGAR

Capitolul unu

Osânda

Oare cum să-mi încep povestea? Mă tem c-o să te sperii puțin, visătoare care transcrii toate astea, pentru că eu sunt un locuitor al țării viselor care a evadat în propria ta lume. De fapt, în după-amiaza asta de vară stau pe o bancă într-un parc din orașul tău, sau poate într-un alt oraș din această țară din Europa de est, în acest început de secol al XXI-lea. Sau poate că și lumea în care am evadat eu nu e decât o copie a lumii reale, care se află tot în țara viselor, nu știu și nici n-are importanță. Voiam să explic atitudinea mea ironică și limbajul prea modern pentru a aparține unui locuitor oarecare al acelei lumi crepusculare.

Acum mă încălzesc la soare și țin pe genunchi un caiet banal în care transcriu aceste gânduri, dar povestea mea începe mult mai sumbru.

Sunt prințul Eldagar și demult de tot, domneam într-un oraș de la malul mării de apus care se numea Zeda. Orașul meu domina regiunea și țărmurile mării, iar puterea noastră sporea de la an la an.

Când a venit dezastrul aveam treizeci de ani. Pe lângă treburile domniei, începusem să mă îndeletnicesc cu magia neagră, iar prietenul meu, bătrânul înțelept Eloth se închina zeului întunecat fără nume, care stăpânea peste cei morți. În vara anului acela, într-o zi obișnuită, ca oricare alta a fost marele cutremur, ce a făcut ca orașul nostru să fie acoperit de valuri uriașe, care l-au măturat din temelii. Cea mai mare parte a locuitorilor au murit în timpul cutremurului, iar cei ce scăpaseră cu viață s-au înecat când marea s-a revărsat peste țărmuri. Cu câteva clipe înainte de-a mă sufoca sub ruinele palatului meu, înecat de apa care le inunda, m-am gândit că asta era pedeapsa cerului, care ne lovise pe negândite pentru răul pe care-l făcusem eu și supușii mei.

M-am trezit în beznă întins pe o plajă pustie, de care se spărgeau valurile unei mări necunoscute. Lângă mine am văzut o făptură cu chip frumos și trup diform care aștepta pesemne să mă trezesc.

— Sunt cel pe care l-ai venerat înainte de-a muri, îmi spuse el, îndată ce am deschis ochii. În lumea asta mi se spune marele Sadbaal, sau mai simplu, dragonul.

Ceea ce mă îngrozea la acea vedenie nu era atât diformitatea trupului, cât cruzimea și răutatea privirii pe care o îndrepta spre mine ca și cum eu nu eram altceva decât un gândac bun de strivit. Abia în acele clipe, văzându-l pe cel căruia îi slujisem înainte de moarte, mă cuprinse cu adevărat rușinea și remușcarea.

— Orașul tău e jos, sub mare, îmi spuse dragonul, arătându-mi cu unul dintre brațele sale tentaculare niște puncte luminoase departe, în fundul mării. Eu îți dăruiesc stăpânirea peste el și peste sufletele pierdute care se chinuiesc acolo jos. Marea Ashtoth e a ta și vei rămâne în umbră până când îți vei ispăși pedeapsa.

Așa a început osânda mea. Au trecut veacurile, iar eu am văzut în lumea aceea de coșmar orori ce nu se pot povesti. Eram unul dintre conducătorii ținuturilor de jos și de asta făceam parte din consiliul dragonului, alături de conducătorii ținuturilor Rash și Akala, sau de prințesele pădurii femeilor-demon, de pe țărmul sudic al mării Ashtoth și de alții asemenea nouă care, înainte de-a muri, făptuiseră lucruri pentru care acum trebuiau să plătească un preț mai mare decât al păcătoșilor de rând.

Am suportat un timp pedeapsa, dar de la o vreme, simțind că nu mai pot îndura starea mea și fiind aproape de nebunie, am început să mă rog cerului pe ascuns, jos, în încăperile mele de sub mare, când atenția dragonului nu era îndreptată asupra ținuturilor noastre.

Astfel, pe când pierdusem orice speranță, am avut într-o noapte un vis în care o voce îmi spunea că voi avea în curând șansa de-a îmi răscumpăra greșelile trecute. Așa se face că, într-o zi, un soldat al umbrei îmi aduse o oglindă veche și prăfuită, spunându-mi că un oarecare om din lumea de deasupra îl plătise să mi-o dea, iar el, nevăzând nici un pericol în asta, se supusese. Oglinda era una magică și cu ajutorul ei am putut să intru în legătură cu prințul Semaia, conducătorul cetății norilor și unul dintre cei ce apărau lumea de la suprafața de puterea răufăcătoare a celor din lumea de jos.

Am devenit un fel de spion al prințului Semaia în lumea de jos, iar datorită mie și a informațiilor pe care le transmiteam prin acea oglindă aparent nevinovată, multe vieți fură salvate și ținuturi întregi scăpară de dominația lui Sadbaal.

Asta dură până când se născu Hamun, fiul prințesei Amira, care fu dat dragonului, așa cum o cerea legea nescrisă. Aici o să îmi întrerup povestea și o să-ți povestesc, ție, care transcrii aceste vise, și cititorilor tăi, o versiune mai sceptică și mai puțin roz a poveștii anterioare.

Hamun crescui și deveni un servitor adevărat al marelui dragon. Tânărul nu era iubit în lumea de jos și pentru faptul că, din prostie sau naivitate, îl iubea pe ingerul căzut, ca și cum i-ar fi fost adevăratul părinte și, dacă noi ceilalți îl slujeam din teamă și pentru a nu ne atrage asupra noastră o pedeapsă mai mare decât cea primită atunci când muriserăm, micul vrăjitor comitea toate acele atrocități din iubire pentru tatăl său.

Așa se făcu că, atunci când fu trimis în marele port Ongal, Hamun vru să-și sacrifice iubita pe altarul tatălui său, deși acesta nu i-o ceruse, ajungând de râsul și batjocura duhurilor umbrei care aveau destulă minte să gândească liber și care nu erau robite de tot dragonului. Mai târziu am auzit că fata fusese salvată de prințesa Amira și că trăia la adăpost în Cetatea norilor.

Dar, datorită puterilor lui Hamun, stăpânirea lui Sadbaal se întindea ca o plagă în lumea de deasupra, cuprinzând cu încetul marele oraș Ongal și locurile învecinate. Când am văzut că tot mai mulți oameni vii și aparent întregi la minte coboară și locuiesc în orașul morților, m-am temut pentru mine și pentru acea

lume, simțind cum sfârșitul era aproape. Dacă dragonul avea să stăpânească acea lume în întregime, atunci în scurt timp ea avea să își înceteze existența, iar eu și alții asemenea mie, care mai nădăjduiau în secret că într-o zi se vor elibera din acel coșmar și vor începe o nouă viață, mai bună, ne vedeam visele spulberate.

M-am bucurat mult când prințul Semaia îmi dezvălui planul surorii sale de-a o trimite pe poeta Eder Alhadad în lumea de jos, pentru a-l convinge pe Hamun să evadeze în altă lume, astfel luându-i dragonului mare parte din puterea nouă pe care existența acelui tânăr hibrid i-o dăduse.

Am hotărât s-o ajut pe iubita lui Hamun cu orice mi-ar fi stat în putere, dacă ea ar fi apelat la mine. Dar conducându-se după ceea ce îi spunea inima, după ce așteptă un timp și învăță tainele lumii de jos, îi mărturisi lui Hamun secretul identității sale și îi ceru acestuia s-o însoțească în evadarea ei și astfel să-și trădeze tatăl.

Dacă m-ar fi întrebat pe mine, i-aș fi spus că ar fi trebuit să-l ducă pe tânăr cu forța afară din lumea noastră și să nu-și facă iluzii că acesta ar iubi-o mai mult pe ea decât pe tatăl său. Dar Eder făcu prostia să aibă încredere în iubitul ei, deși aproape că o târâse la moarte cu câțiva ani în urmă.

Astfel, cu vreo trei zile înaintea sabatului de toamnă, pe când eu și alți câțiva consilieri stăteam de vorbă cu marele dragon, micul vrăjitor dădu buzna în sala tronului și ne istorisi pe nerăsuflăte că iubita lui se afla incognito aici, că îi propusese să-l părăsească pe tatăl său, și alte lucruri de acest fel.

— Aș vrea, tată, spuse Hamun, aș vrea ca ea să nu moară... Eu n-am să te părăsesc, iar puterea ta o să se întindă peste tot pământul... Cât despre ea, după ce o pedepsim, o s-o aruncăm afară din lumea umbrei.

— Frumoase planuri, spuse dragonul, privindu-și fiul în stilul său caracteristic, cu un amestec de ironie și dispreț tăios. Mă tem că n-o să se poată îndeplini.

— Te rog, n-aș vrea să moară, băigui Hamun.

— Ți-am cerut eu să moară prima oară? întrebă dragonul izbucnind în râs. Și pe urmă află că am recunoscut-o sub masca magică, în noaptea în care m-a invocat.

— Și i-ai dat voie să vină? întrebă tânărul surprins.

— Firește, răspunse dragonul. Știi, Hamun, mi-ar plăcea ca puterea mea să se întindă asupra întregii lumi de la lumina zilei, de la podișul Herat până la marea de apus, dar vezi, n-a venit încă timpul lumii acesteia să moară.

— Nu înțeleg, spuse Hamun, holbându-se uimit la tatăl său și apoi la noi ceilalți, care-l priveam cu dușmănie nedisimulată.

— Mi s-a poruncit, de către forțe mai presus de mine, să mă retrag în lumea de jos, spuse dragonul. Și de asta, propunerea poetei Eder a sosit tocmai la țanc.

— Tată, spuse tânărul, în ochii căruia se citea suferința. Nu vreau să plec.

— Dacă nu pleci, o să te omor, spuse Sadbaal, pe un ton banal, ca și cum ar fi spus că o să mănânce la prânz cutare sau cutare fel de mâncare.

Ochii tânărului se umplură de lacrimi.

— Chiar nu mă iubești deloc? Nu îți pasă de mine? întrebă el cu vocea tremurătoare. N-am fost pentru tine decât un pion într-o afurisită de partidă de șah? Atunci Eder avea dreptate...

— Mă plictisești, Hamun, spuse dragonul izbucnind în râs. Nu-ți intră în capul ăla al tău ideea că echilibrul forțelor trebuie restabilit și că tu ești un factor al dezordinii care trebuie să dispară, chiar dacă mie personal mi-ar plăcea să văd lumea asta aruncată în haos. De asta, poți să alegi cum să dispari. Fie pleci în altă lume, fie mori.

Aș fi vrut să-i spun micului bastard să învețe să își dăruiască iubirea și afecțiunea celor ce le meritau cu adevărat, dar n-am mai avut prilejul să-l întâlnesc între patru ochi. Totuși suferința lui mă mișcă și poate de aceea, în ziua sabatului, când cei doi trebuiau să fugă, m-am pitit printre monștrii fără minte care apărau bolțile din subterana palatului și ieșirile spre celelalte lumi.

Când cei doi trecură în zbor razant pe lângă tavanul bolții, am trezit monștrii care dormeau și, dacă ceilalți trăgeau în fugari fără să-i nimorească, eu nu mi-am greșit ținta și l-am lovit în umăr. Tânărul își întoarse capul și mă văzu. Am văzut în ochii lui ceea ce speram să văd, ura cumplită și disperarea, pentru că își imagina pesemne că tatăl său dăduse ordin să fie ucis, dar că greșisem când trăsese în el. Poate că și-a dat seama de ce îl lovisem și mă ura pentru asta, nu știu. De ce am făcut-o? Când îl văzusem că plânge din pricina cruzimii dragonului, m-am gândit să-i dau o lecție, să-i arăt că n-avea rost să iubească umbra și că doar lumina și iubirea l-ar fi putut salva. M-am gândit că, ieșind rănit din tenebre, nu va mai dori să-l cheme pe Sadbaal în lumea în care tocmai intra, ca și cum s-ar fi născut din nou. Și poate că în timp, dragostea pentru cea care ar fi fost gata să-și jertfească viața pentru el, va șterge afecțiunea bolnavă pentru Sadbaal, care se folosisese de el și de puterile lui și îl devorase pe dinăuntru.

Sper ca, în ciuda acestor umbre aruncate peste sfârșitul poveștii lui Eder Alhadad, Hamun să se vindece sufletește în lumea feerică în care a ajuns și că cei doi vor fi, până la urmă fericiți. De asta, iartă-mă, cititorule, și tu, visătoare care transcrii poveștile astea pentru că am spulberat iluzia finalului celei de-a doua povești, dar și în lumea viselor se întâmplă câteodată ca și în realitate, cel puțin în privința asta planurile se aseamănă, se întâmplă, zic, ca sub fațada feerică, dincolo de happy end, să apară un ceva amar, o notă discordantă.

Ce limbaj folosesc... Te întrebi desigur de ce un personaj din împărăția lunii pline vorbește așa modern? Cred că am mai spus la începutul poveștii mele că sunt un fel de struțoc-cămilă, un hibrid, care acum trăiește în lumea ta și care, de când am ajuns aici, am citit mult, așa că de asta mă compar cu struțoc-cămila, chiar dacă asemănarea asta nu își are locul în contextul de față.

O să mă întorc acum la zilele de odinioară când eram, asemenea personajului care întruchipa moartea din poezia „City in the sea” a lui Edgar Poe, regele unui oraș scufundat și al unei mări blestemată.

Capitolul doi

Aurora

După fuga celor doi îndrăgostiți din ținuturile de jos, a început să urce în mine cu tot mai multă insistență dorința de-a scăpa și eu din iadul acela, de-a putea să mai văd lumina soarelui, să mai simt că sunt viu din nou. Știam că pentru mine totul se sfârșise, că murisem cu mult timp în urmă și că acum trăiam o viață împotriva firii pe care mi-o insuflase dragonul, dar cu atât mai mult îmi doream libertatea, cu cât știam că nu sunt nici pe departe atât de ticălos ca micul VRĂJITOR care totuși avusese parte de milă, că în timpul vieții nu făcusem practic rău nimănui, iar religia zeului întunecat mă atrăsese mai degrabă pentru misterul în care era învăluită, decât dintr-o reală pornire malefică.

După ce m-am trezit prințul mării Ashtoth și al ținuturilor înconjurătoare, l-am întrebat pe dragon dacă mai aveam vreo cale de ieșire, iar acesta negase cu vehemență ușor ironică și adăugase:

— Dacă o să mai fii viu din nou și dacă vei mai iubi ceva vreodată cu adevărat, poate că vei ieși de aici.

Așa trecu ceva timp între evadarea poetei Eder și a lui Hamun și ceea ce vreau să îți povestesc. Puterea lui Sadbaal scăzu, orașul Ongal începu să renască și să se populeze cu oamenii care se eliberau de sub vraja rea și lumea noastră cunoscuse o nouă perioadă de pace și acalmie. Eu îmi continuam rolul meu de spion pentru prințul Semaia și contribuiam din plin la restabilirea echilibrului lumii de la suprafață, chiar dacă pentru mine nu prea mai era nimic de făcut, iar în unele momente mă cuprindea disperarea la gândul eternității pe care trebuia s-o petrec condamnat să zac în lumea umbrelor. Despre frământările mele și despre activitatea mea dublă dragonul nu știa nimic, sau se prefăcea că nu știe, oricum, mă bucuram să văd că regele lumii de jos și temnicerul nostru intrase într-o perioadă pasivă, în care părea că nu-l prea interesa ce se petrecea în jurul lui.

Așa stând lucrurile, noi ceilalți ne bucuram de o oarecare libertate, iar în temniță părea că pătrunsese o boare de aer proaspăt. Eu personal speram ca depresia marelui dragon să dureze pe puțin câteva sute de ani, așa încât să îmi văd liniștit de activitățile mele subversive și să-i atrag de partea mea pe cât mai mulți conducători ai ținuturilor subpământene.

Mă împrietenisem cu Teser, prințul ținutului Rash, locuit de vampiri, care împărtășea multe din ideile mele și care visa și el să ajungă odată și odată să vadă iarăși lumina soarelui. De fapt, beam împreună cu Teser în sălile palatului meu

scufundat la lumina candelabrelor de cristal și bârfeam de una și de alta când începu totul. Ușa se deschise, iar înăuntru năvăli prietenul meu Aziz, arătând răvășit și surescitat.

— Ce e Aziz? l-am întrebat cu o umbră de îngrijorare în suflet, dar prefăcându-mă cât se poate de calm.

— Nu e nimic grav, prințe, răspunse Aziz încercând să zâmbească. Nu e ceea ce te gândești tu... Doar că... Au mai prins încă pe cineva.

— Unde? Am întrebat. E cineva nou?

— Da, și dragonul nu știe, spuse Aziz. A ajuns aici pentru că în lumea de unde vine i s-a întâmplat ceva grav, dar încă n-a murit. Am văzut firul străveziu care o leagă de corpul ei care a rămas undeva acolo...

— Aha, deci mai poate fi salvată de aici și e o femeie, spuse Teser, care-și goli în grabă paharul.

— Devii și tu interesat de salvarea prizonierilor? i-am spus puțin ironic, dar de fapt mă bucuram văzând roadele strădaniilor mele și noile idei care prindeau rădăcină până și în străfundurile acelea.

— Se vede că da, îmi răspunse Teser, făcându-mi cu ochiul.

— Dar unde? am repetat eu întrebarea.

— În pădurea femeilor-demon, la sud de marea noastră, spuse Aziz. Nu e departe, dar trebuie să vă grăbiți, că deja s-au adunat în jurul ei.

— Asta e bine, prințesele ne cunosc și n-o să ne facă greutăți, am spus, golind și eu paharul de băutură și ridicându-mă de pe scaun.

Am ieșit toți trei din sală, apoi din palat și ne-am ridicat la suprafața mării, apoi în văzduh, plutind deasupra valurilor, sub un cer noptatic, luminat sumbru de cele două luni.

Ne-am îndreptat spre sud, și după vreun sfert de ceas am ajuns pe malul jos și mlăștinos, nu departe de care se afla pădurea femeilor-demon.

Pădurea era întinsă și întunecoasă, cu copaci cu frunze mari, palmate, care se ridicau direct din solul mlăștinos. Aziz ne conduse spre primul luminiș aflat puțin în interiorul pădurii, unde mai multe fete, de o frumusețe nepământească, dar cu privirile rătăcite și cu fețele schimonosite, stăteau și priveau la una dintre surorile lor care, întinsă peste o altă femeie cu fața acoperită de părul blond, o mângâia, vrând s-o aducă mai întâi la o plăcere greu de suportat, ca în cele din urmă s-o secătuiască de puteri și s-o ucidă. Odată ucisă aici, femeia ar fi murit și în lumea ei, iar după trezire ar fi devenit una dintre locuitoarele pădurii.

Ne-am apropiat de grupul care privea în tăcere, apoi Teser, nemaiputându-se stăpâni, îi spuse femeii-demon care se ocupa de străină .

— Cred că ți-ar trebui mai degrabă un bărbat, draga mea, așa că fă bine și dă-te jos de pe ea...

— De ce vă amestecați voi în asta? mârâi o altă femeie din grupul de mai încolo.

— Cred că știți cine suntem, i-am răspuns începând să mă enervez.

M-am aplecat asupra celor două și, înfigându-mi o mână în părul locuitoarei pădurii, am tras-o de pe victima pe jumătate despuiată, care zăcea pe pământ, părând să fie cufundată în transă.

— Prințesele o să afle despre asta, spuse femeia pe care o târâsem cu forța câțiva metri mai încolo. O să fie război între ținuturile noastre.

Fără s-o iau în seamă nici pe ea, nici pe celelalte, care ne priveau cu dușmănie, dar care nu îndrăzneau să ne atace, eu și Teser am ridicat-o pe străină pe brațe, și, însoțiți de Aziz, care privise amuzat toată scena, ne-am ridicat în zbor deasupra copacilor și ne-am întors în marea Ashtoth.

Firește că n-a fost până la urmă nici un război, pentru că, la câteva ore după ce-o salvasem pe femeia blondă, una dintre prințesele pădurii de la sud veni să mă vadă și să-mi ceară explicații. I-am spus, mințind fără să clilesc, că Aziz, văzând femeia, se gândise că mi-ar putea fi ibovnică aici, în orașul de sub mare, și că mă adusese s-o vad, iar eu, plăcându-mi felul în care arăta, m-am gândit s-o iau la mine.

Prințesa fu mulțumită de ceea ce-i spusese, ba chiar îmi ură cât mai mult succes la femei, că tot mă știa a fi un singuratic, și plecă.

Între timp, străina, pe care-o culcasem într-unul din dormitoarele palatului și de care avea grijă o servitoare bătrână, se trezise.

Aurora, cum aveam să aflu c-o chema, deschise ochii într-o lume stranie. Se trezi pe jumătate dezbrăcată, întinsă într-un pat îmbrăcat în atlas albastru. În cameră era întuneric, doar o luminiscentă slabă venea dinspre geam.

Se ridică și se uită afară, unde văzu apa întunecată, străzile și clădirile scufundate ale orașului Zeda, peștii ciudați și grotești care mișunau peste tot și care răspândeau luminiscentă fosforescentă pe care o văzuseră și oamenii sumbri care treceau din când în când pe stradă, pe jumătate umblând, pe jumătate înotând.

Atunci, femeia care avea grijă de ea intră în cameră, văzu că se trezise, după care ieși tiptil și veni să-mi spună.

Când am intrat, era încă întoarsă cu spatele spre interior, privind pe geam cu o expresie rătăcită pe chip. Nu cred că o speria prea mult ceea ce vedea, privirea confuză părând să reflecte zbuciumul sufletesc, pe care-l simțea dintr-o pricină doar de ea știută.

Am studiat-o cu atenție și atunci, în primele zile, nu mi se păru frumoasă. Nu era prea înaltă, și era prea slabă pentru gusturile mele. Avea părul lung și bogat, care-i ajungea până la mijlocul spatelui, fruntea înaltă și ochi albaștri, dar fața îi era prea suptă, tenul cam palid și nesănătos.

M-am dus lângă ea și am atins-o pe umăr. Fata tresări și se răsuci pe călcâie. Privirea pe care mi-o aruncă aproape că mă sperie. Parcă era și ea locuitoare a lumii noastre, deși venise aici, probabil dintr-o lume mai bună. Părea, în orice caz, că nu mai are mult până să înnebunească.

— Deci ăsta e iadul, spuse ea, izbucnind în râs, nici nu arată prea rău.

— Nu e tocmai iadul, i-am răspuns eu, dar să știi că ești tare aproape de el. Până una-alta, încă n-ai murit în lumea din care vii.

— Păcat, spuse ea. Am vrut să mor. De fapt acum încep să-mi amintesc... Am luat medicamentele alea, dar probabil că acum sunt în comă.. Uite și firul care mă leagă de corpul meu...

— Ai vrut să-ți iei viața? am întrebat-o.

Ea aprobă din cap, după care se așează pe pat obosită. M-am așezat lângă ea și am încercat s-o consolez și s-o fac să-mi povestească totul.

Fără prea multe rețineri, îmi spuse că se îndrăgostise de un bărbat cu care spera ca, în cele din urmă să se căsătorească, dar că acela o părăsise după un timp și își găsisese o iubită mult inferioară ei, dar pe care o preferase din cauza lipsei oricărui angajament mai serios.

După ce termină de povestit, mă întrebă unde se afla. I-am spus, pe cât mă pricepeam mai bine și i-am promis că, îndată ce se va ivi ocazia și dragonul nu va sta de veghe, o s-o scot din lumea asta printr-una dintre ieșirile de sub bolțile palatului din orașul morților. Probabil că vor trece câteva luni, dar cum în lumea ei timpul curgea altfel, într-o singură noapte, sau cel mult o zi, ea se va trezi din coma provocată de somnifere și va uita visul de aici.

În zilele care urmară, i-am arătat orașul meu, marea Ashtoth și împrejurimile ei, precum și locurile cât de cât acceptabile ale lumii de jos, ferindu-mă s-o duc, totuși, în orașul morților, unde dragonul putea să fie prin preajmă.

— E aproape frumos la voi, spuse ea într-una din zile, când ședeam amândoi pe o plajă pustie, pe țărmul nordic al mării Ashtoth și priveam una dintre cele două luni, care se pregătea să apună în valurile învolburate.

— N-ai fost aici când dragonul avea putere mai mare, i-am răspuns eu. Acum locurile astea sunt aproape suportabile, dar atunci ai fi văzut orori de neimaginat, și majoritatea celor de aici s-ar fi zbatut în chinuri, iar ceilalți dintre noi a căror osândă nu era atât de mare, trebuia să ne supunem voinței temnicerului nostru.

— Și în lumea de unde vin se întâmplă multe lucruri rele, sunt mulți oameni fără inimă, e multă suferință și acolo, răspunse ea.

— Da, dar mai e speranță, i-am răspuns eu. Aici nu e... Suntem condamnați... Puțini dintre noi au reușit să scape.

— Poate că mai e speranță și aici, îmi răspunse ea.

M-am bucurat auzind că fosta sinucigașă spera din nou și m-am bucurat și mai mult când, scrutându-i chipul cu atenție, am observat că privirea rătăcită, de om pierdut, aproape dispăruse. Poate că prezența mea, faptul că n-o lăsasem singură în acest timp, o ajutase, dar observând pe ascuns cum mă privea, am tras o altă concluzie. Aurora se îndrăgostise iarăși, iar iubirea aceasta nouă părea să-i vindece sufletul. Din nefericire, se îndrăgostise de un damnat, un locuitor al umbrei. Cu toate că mă atașasem și eu de ea, nu puteam spune că o iubeam. Eu voiam mai

degrabă s-o văd scăpată de puterea dragonului, s-o știu în siguranță în lumea ei, unde ar fi putut să-și găsească un bărbat bun, care ar fi făcut-o fericită. Cât despre mine, murisem cu destul timp în urmă și aveam să-mi petrec veșnicia ca rob al dragonului, prinț al ținutului Ashtoth și spion al lui Semaia, sperând că astfel o să-mi plătesc păcatele trecute, dar mai ales, aveam să rămân cu desăvârșire singur.

La vreo lună după scena de pe țărmul mării, dragonul ne convocă la un consiliu neașteptat. Părea să fie într-o formă bună, ceea ce-mi dădu fiori și mă făcu să mă gândesc că perioada de relativă libertate luase sfârșit și că trebuia să mă grăbesc s-o expediez pe Aurora, indiferent cât de rău mi-ar părea după tovărășia ei pierdută.

Dragonul ne spuse că avea să plece pentru un timp într-o altă lume și că, pentru câteva zile, guvernarea lumii acesteia ne aparținea, de altfel ticălosul se arătă destul de mulțumit de felul în care ne purtam. Nu știu dacă fusese sau nu ironic, dacă avea de gând să ne pedepsească după întoarcerea lui și nici nu-mi păsa. Mă gândeam doar că aveam acum cel mai bun prilej s-o eliberez pe ea.

La o zi după plecarea dragonului, i-am spus Aurei că trebuia să se întoarcă în lumea ei.

— Dragonul prinde iar putere și n-o să mai poți rămâne prea mult timp ascunsă de el, i-am spus.

— Să fie sănătos dragonul, îmi răspunse ironic, eu nu plec.

— Cum adică nu pleci? am întrebat-o puțin șocat. Nu ți-am povestit ce se întâmplă aici când se trezește?

— Nu-mi pasă, răspunse ea, privindu-mă acum rugător. Nu plec.

Deși îi înțelegeam perfect motivul, am încercat s-o conving că rămânerea ei aici era un act mai iresponsabil decât încercarea ratată de sinucidere.

— Nu plec pentru că vreau să rămân cu tine, exclamă ea în cele din urmă, pierzându-și stăpânirea de sine, în timp ce în colțul ochilor îi sclipeau două lacrimi.

— Eu sunt mort de mii de ani, mai mult decât atât, sunt condamnat și ce anume te-a făcut să crezi că mai pot iubi, sau că te-aș putea iubi pe tine?

Mințeam, știam că mint, și poate că și ea știa, dar afirmația o duru și izbucni în plâns. Dar lovitura primită își făcu efectul și Aurora fu de acord să se întoarcă în lumea ei.

L-am chemat pe Aziz și, mai mult târând-o cu forța, am scos-o afară din palat, am ieșit din mare și ne-am îndreptat în zbor spre orașul morților.

Pe drum, Aurora se liniști, dar deveni posacă, închisă în sine, iar în ochi îi juca iarăși acea privire disperată de om care se săturase de toți și toate și care voia să încheie cât mai curând socotelile cu viața. Văzând-o astfel, o durere inexplicabilă mă cuprinsese, dar știam că asta era ceea ce trebuia să fac, că după trezire mă va uita și că n-avea rost să devin sentimental.

Am ajuns în orașul morților, am coborât fără nici o piedică în subteranele palatului, unde mi-am dat seama că firul argintiu luminos care o lega de trupul ei

devenise vizibil și pentru mine, așa că, urmând firul, am condus-o înspre o ieșire dreptunghiulară, prin care se vedea un oraș învăluit de ceață, într-un amurg de toamnă, sau poate că era vorba de ivirea zorilor.

Înainte să dispară prin ieșirea din boltă, mă fixă cu privirea pentru un timp insuportabil de lung și îmi spuse doar:

— N-o să te uit.

Dispăru apoi în crepusculul de dincolo.

Dragonul reveni după câteva zile, iar viața mea își relua cursul obișnuit, împărțită între consilii, petrecerile dezamățate cu Teser și alți conducători ai ținuturilor cu care eram prieten și orele de singurătate, petrecute în sălile palatului meu, sau aiurea. Când rămâneam singur și priveam cele două luni care străluceau melancolic Deasupra apelor întunecate ale mării, mă gândeam uneori la ea, la faptul că totul s-ar fi putut termina altfel, dar simțeam mai degrabă nostalgie și resemnare, nu o disperare autentică, nici durere.

Capitolul trei

Cerșetorul

Trecu un an și ceva de la episodul cu Aurora, când într-o zi, care de fapt semăna cu noaptea de deasupra, oglinda magică, pe care o țineam tot timpul aproape de mine, începu să clipească. M-am uitat la ea, iar în apele ei tulburi am zărit chipul prințului Semaia.

— Vino în noaptea asta în podișul Herat, lângă satul Kalbeh, spuse el. Poți folosi ca punct de trecere grotele de sub dealurile din nord.

— Nu știu dacă pot veni în noaptea asta, i-am răspuns eu. Dragonul are o zi bună azi și s-ar putea să arunce câte o privire prea amănunțită prin ograda lui și să observe că eu mă plimb pe afară.

— Nu te teme, spuse prințul Semaia râzând. Ne întâlnim la noapte și îți spun totul. De acum tu nu mai trebuie să ții seama de dragon.

Seara m-am furișat afară din palat, am mers o bună bucată spre nord, îndepărtându-mă de ținutul meu. Am ajuns la trecerile din grotele de lângă Calbeh, și la miezul nopții stăteam pe un platou arid, lângă satul sărac, dar în care locuiau vrăjitori care puteau crea iluzia unei bogății și frumuseți de poveste.

Prințul sosi și îmi strânse mâna. Părea bucuros și, din când în când, un surâs îi flutura pe buze.

— Mă bucur pentru tine, El Dagar, spuse el. A venit și pentru tine ziua libertății pe care cred că o așteptai demult.

— Cum așa? am întrebat neîncrezător.

— Îi poți mulțumi Aurorei, spuse el, deși la ora asta ea n-o duce prea bine.

Îmi luă din mână oglinda magică, făcu câteva semne asupra ei, apoi mi-o arătă în luciul oglinzii pe Aurora, umblând printr-o cameră care nu se vedea prea bine, dar ceea ce se distingea clar era chipul răătăcit și privirea de halucinantă.

— De ce arată așa? am întrebat.

— După ce și-a revenit, a început să folosească plante care dau vise și halucinații, a căutat în droguri lumea pe care n-a uitat-o după trezire, așa cum credeai, și mai ales căuta în acele vise nenaturale pe cineva.

— Îmi pare rău, am spus, am crezut că va uita. Dar ce are asta de-a face cu mine?

— O iubești? întrebă Semaia, înăsprindu-și privirea.

— Nu știu, am spus, n-am avut timp să mă gândesc la asta... Dar cât timp a fost lângă mine, simțeam un fel de duioșie pentru ea.

— E bine și așa, spuse el. Crezi că ai putea s-o ajuți să își revină, să se întoarcă din drumul pe care a luat-o?

— Poate, am spus eu nesigur, dar eu nu pot ieși din lumea dragonului, pentru că sunt mort.

— În orele de disperare, Aurora s-a rugat, spuse Semaia, iar rugăciunea spusă pe când era undeva la granița între luciditate și demență i-a fost auzită. Asta înseamnă că ești liber să treci în lumea ei.

— Adevărat? am spus eu, simțind o bucurie care făcea ca inima să-mi bată mai repede, dar care-mi aduse lacrimi în ochi. Dar dragonul?

— A primit niște ordine și el, și i s-a spus să te lase să pleci.

— Și dacă plec eu, cine o să fie iscoada ta? am întrebat, nevenindu-mi încă să cred ceea ce auzeam.

— Teser, răspunse prințul.

— Vampirul? Dar se poate avea încredere în el?

— Da, spuse Semaia. Să nu mai pierdem vremea. Ia-ți rămas-bun de la prietenii tăi, și de azi în două zile, unul din oamenii mei o să te aștepte aici. O să pleci din lumea asta pe altă cale.

L-am ascultat și m-am întors în lumea de jos, unde mi-am luat rămas-bun de la Aziz, Teser și alți câțiva prieteni mai apropiați, apoi, la împlinirea celor două zile, m-am întâlnit cu omul lui Semaia pe câmpul de lângă satul Calbeh.

Am fost dus în Cetatea norilor, unde am rămas o săptămână cu prințul și sora sa, Amira. Într-o noapte, Semaia mă duse pe acoperișul celei mai înalte clădiri din micul oraș care plutea în văzduh.

— E timpul să pleci, îmi spuse scurt, fără drept de replică.

— Atunci, rămas-bun, prințe Semaia, am spus eu, strângându-i mâna.

— Noroc, și cred c-o să știi să te descurci, mai spuse el.

Făcu iar câteva semne cu mâinile, și o pală rece de vânt se porni să sufle. Vântul înghețat mă ridică în văzduh, mă înălță deasupra clădirii, sus, tot mai sus, înspre cerul înstelat.

Respiram tot mai greu și curând mi-am pierdut cunoștința, iar când m-am trezit, zăceam pe un maldăr de gunoaie, la marginea unui oraș straniu și necunoscut. Primul lucru de care mi-am dat seama când m-am trezit era faptul că eram gol, și al doilea fu mângâierea razelor de soare pe obrajii mei. Am deschis ochii și am privit cerul și soarele de dimineață. Am vrut să mă ridic, să dansez de bucurie pentru că îmi era dat să văd iarăși soarele, după o veșnicie de beznă, dar mi-am dat seama că trupul îmi era slăbit, că ardeam, cuprins de febră.

Starea mea de spirit se schimbă brusc, de la bucurie am trecut la disperare, gândindu-mă că zăceam bolnav acolo, pe acel maidan pustiu, că muream a doua oară, la câteva clipe după ce văzusem iar lumina zilei.

Dar gândurile îmi fură întrerupte de zgomotul unor voci care se apropiau de locul unde zăceam eu. Erau doi bătrâni zdrențăroși, care căutau prin gunoaie vreun lucru care le-ar putea fi de folos. Mă descoperiră, vorbiră ceva între ei, dar nu-i puteam înțelege. Am încercat să le spun cine eram, cum ajunseseam aici, dar limba în care vorbeam îi făcu să râdă. Totuși, unul dintre ei se duse să-și cheme nevasta și copilul, și cum n-aveau ce să fure de la mine, și li se făcu milă de starea în care eram, mă cărară în casa dărăpănată în care locuiau cu toții și care se compunea dintr-o cameră și o bucătărie sărăcăcioasă.

Mă întinseră într-un colț al camerei pe podea și mă înveliră într-o pătură. Zilele care urmau fură neclare, dar febra cedă și am început să mănânc și să umblu.

Gazdele mele mă îmbrăcară și pe mine în haine sărăcăcioase și după ce m-am însănătoșit m-am angajat și eu ca măturător de stradă, deși nu știam limba acelei țări, și ȣiganii care mă salvaseră le spusese cel de la municipalitate că eram surdo-mut.

Nu știu de ce am rămas să trăiesc cu ȣiganii de la marginea orașului, când puteam să plec și să încerc s-o caut pe Aurora, dar aveam încredere în prințul Semaia și în ceea ce făcuse când mă expediase în lumea aceasta.

Cu timpul, am început să învăț limba ȣiganilor și limba țării aceleia, chiar dacă împrumutasem accentul și felul lor de-a vorbi. Și pentru că nu aveam un nume, noii mei prieteni îmi pusese Romică.

Cât dură vara și toamna, m-am obișnuit cu mediul în care trăiam și cu lumea modernă în care ajunseseam, cu orașul acela și străzile lui.

Așa stând lucrurile, într-o noapte, pe la începutul iernii, pe când măturam una dintre străzile mai circulate, și pe când mă aflam în fața unui bar, iar frigul mușcător mă făcea să-mi clănțănească dinții, am auzit în spatele meu o voce cunoscută.

M-am întors și am văzut-o într-un grup de tineri, care ieșea din bar. În lumina rece a becurilor părea urâtă și îmbătrânită, mersul îi era șovăitor și privirile pierdute, dar prin aburii alcoolului mă recunoscui, așa cum stăteam acolo, îmbrăcat într-un palton ponosit și cu niște pantofi găuriți în picioare.

Se îndreptă spre mine și mă îmbrățișă.

— Vedeți, n-a fost vis ceea ce am trăit când am intrat atunci în comă, după ce am încercat să mă sinucid, le spuse ea celorlalți, radiind de fericire.

— Aurora, ai înnebunit? întrebă stupefiat unul dintre prietenii ei. Ce ai la bord pe lângă gin? E un măturător de stradă.

— Pleacă de aici măi țigane, îmi spuse un altul arătându-mi pumnul.

— Terminați o dată, spuse Aurora obosită.

Și, fără să-i mai ia în seamă pe ceilalți, mă conduse spre un taxi parcat la colțul străzii, care își aștepta eventualii clienți.

Așa începu noua mea viață, în lumea străină în care mă trimisese prințul Semaia. După ce am ajuns acasă la ea, am făcut o baie bună, ea îmi dădu niște pijamale curate, după care am făcut dragoste pentru întâia oară.

În cei trei ani care au trecut din acea noapte, am devenit alt om. Aurora mă învăță să scriu și să citesc, și astfel am avut acces la cultura acelei lumi în general și a țării în care trăia ea în special.

Făcând apel la câțiva cunoscuți, iubita mea reuși să mă angajeze ca bibliotecar la biblioteca centrală a orașului, unde lucrez și astăzi.

Deși m-am temut la început că agenții dragonului, sau poate chiar el însuși o să mă caute și o să-mi dea de urmă, nu se întâmplă nimic de felul ăsta. Dimpotrivă, se petrecu și cu mine și cu Aurora un fapt ciudat. La început mi-am dat seama că nu-mi mai aminteam foarte clar anumite străzi și clădiri din orașul meu natal, Zeda, pe care îl cunoscusem ca în palmă și care trăia o existență fantomă pe fundul mării Ashtoth. Pe urmă am realizat că începeam să uit fizionomia unora dintre cei pe care-i cunoscusem în timp ce fusesem prinț în lumea dragonului. Așa stând lucrurile, m-am apucat să-mi scriu povestea, atât cât îmi mai amintesc faptele, și cât încă nu cred că e o născocire.

În curând, poate, o să știu doar că am fost țiganul Romică, fiul unor gunoieri bătrâni, care-a visat în timpul unei boli grave că era prinț într-o lume fantastică, și care a fost salvat de la degradare și ignoranță de o fostă consumatoare de droguri, care visase și ea, în timpul halucinațiilor și a comei provocate de o supradoză de medicamente că fusese în lumea de jos și mă întâlnise acolo.

Oricum ar fi, visul ne-a ajutat să ne găsim, iar dragostea ne vindecă pe amândoi, pe ea de dependența de droguri, pe mine de neștiință, analfabetism și de tendința spre violență. Acum îmi închei povestea, visătoare necunoscută, iar ce-a fost real și ce n-a fost, doar tu poți să știi.

CUPRINS

DINCOLO DE UMBRĂ 6

REGELE DIN STELE 7

Mă numesc Anaio 7

Sunt Ioana 15

Sunt regele din stele 16

Sunt Anaio 17

Sunt regele din stele 21

Sunt Anaio 22

SORA GEAMĂNĂ 24

Prolog: Visul Juliei 25

Capitolul 1: Eria Dass 26

Capitolul 2: Întâlnirea 32

Capitolul 3: Călătoria 38

Capitolul 4: Castelul de pe muntele Akan 42

Capitolul 5: După trezire 46

ARCTURUS 51

DARGAARD 60

POVEȘTI ÎN NOPTI CU LUNĂ PLINĂ 66

VRĂJITOAREA RABAH 68

Capitolul unu: Cetatea Norilor 69

Capitolul doi: Păcatul lui Mahmat 77

POETA ȘI DEMONUL 86

Capitolul unu: Fiul dragonului 87

Capitolul doi: Lumea de dedesubt 95

POVEȘTEA PRINȚULUI ELDAGAR 105

Capitolul unu: Osânda 106

Capitolul doi: Aurora 110

Capitolul trei: Cerșetorul 115